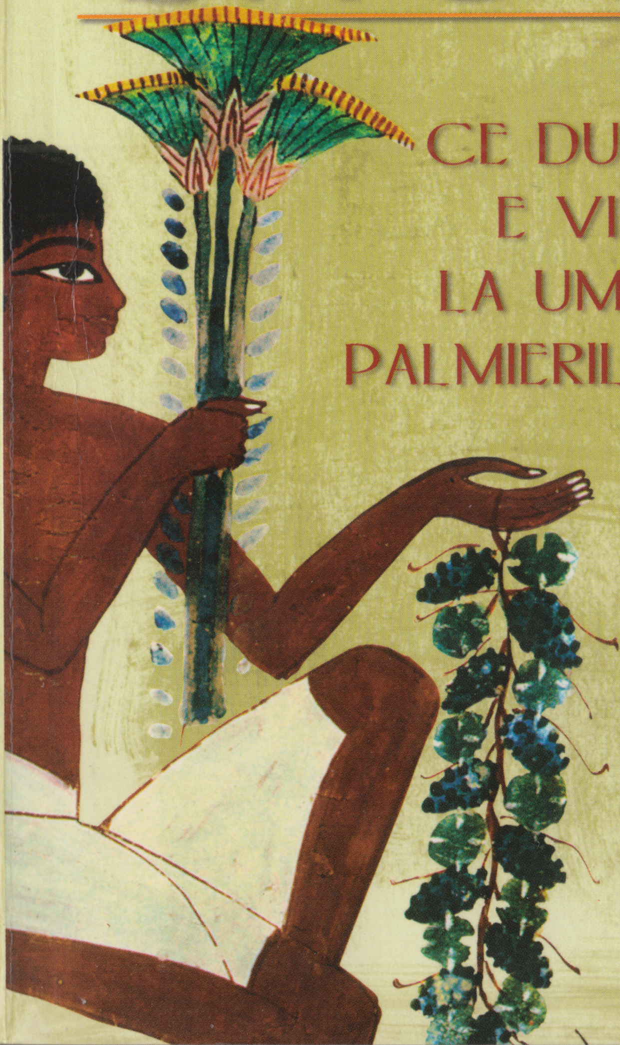
CHRISTIAN JACQ

CE DULCE E VIAȚA LA UMBRA PALMIERILOR!

rao

CHRISTIAN
JACQ

CE DULCE E VIAȚA LA UMBRA PALMIERILOR I

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JACQ, CHRISTIAN
Ce dulce e viaţa la umbra palmierilor! / Cristian Jacq; trad.: Aurelia Uici. - Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2007

ISBN 987-973-103-286-3

I. Ulici, Aurelia (trad.)

821.133.1-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

CHRISTIAN JACQ
Que la vie est douce à l'ombre des palmes

Traducere din limba franceză
AURELIA ULICI

septembrie 2006

ISBN 987-973-103-286-3

Orientul nostru nu era numai o țară și un reper geografic, era patria și tinerețea spiritului, era peste tot și nicăieri, era sinteza tuturor timpurilor.

Hermann Hesse, *Călătorie în Orient*

La umbra palmierilor

După ce am străbătut planeta în lung și-n lat timp de douăzeci de ani, m-am hotărât să dau o ultimă lovitură, înainte de a pune valiza jos.

Bineînțeles, marele patron de la World Inc. House nu era informat, nu mai mult decât directorul lui de dezvoltare, Paul Byge, un tip înalt, cu aer apatic, un pic mai sensibil decât betonul armat.

Byge avea în cap doar o singură idee: descoperirea celor mai frumoase destinații ale bătrânei noastre planete, pentru a plasa acolo hoteluri de lux, rezervate miliardarilor în căutare de aventuri exotice. Datorită mie, această încântătoare activitate a devenit una dintre ramurile cele mai rentabile de la World Inc. House, care controla o parte uriașă a tranzacțiilor imobiliare de primă mână din lume.

Lumea... O portocală cojită pe cale de a putrezi. În unele locuri, mirosul devenea chiar insuportabil. Când mi-am început aventura, am făcut-o ca să descopăr țări, să gust din o mie și una de culturi, să ies din închisoarea strâmtă în care ne-am născut cu toții.

În ajunul ultimei mele călătorii pentru cucerirea necunoscutului, „studenții" islamiști, talibanii, au aruncat în aer statuile uriașe ale lui Buddha din Bamiyan, a căror prezență amintea că trecuse multă vreme, foarte multă, de când liniștea și pacea erau scopul existenței umane.

Știrile vorbiseră puțin despre acest subiect. Nu foarte mult, pentru că nu era vorba decât despre niște statui de piatră și de dispariția unei înțelepciuni lipsite de dogmă și de fanatism. Existau, cu siguranță, subiecte mult mai importante.

Pentru mine asta a fost lovitura de grație. Nu reușeam să mă strecor între lașitate și ipocrizie. Să călătoresc cu avionul pentru ultima dată ca profesionist a fost o reală plăcere. Când misiunea mea va fi încheiată, o să merg să mă așez la capătul lui nicăieri, într-unul dintre acele locuri neinteresante unde se doarme atât ziua, cât și noaptea. Alegerea era vastă.

Pentru moment, era Orientul Mijlociu.

Prin excesele lui, nu avea nimic care să aparțină noțiunii de „mijlociu". Și, ca Orient, nu îi mai rămăsese prea mult din magie. Dar avea încă un avantaj care îl făcea pe Paul Byge să viseze cu ochii deschiși: deșertul.

Țările care posedau hălci bune din el nu-l vedeau ca pe un vis al turiștilor, ci mai mult ca pe un depozit pentru deșeuri, unde puteau îngropa resturi de tot felul, bidoane ruginite, caroserii de mașini și alte urme ale progresului.

Totodată, deșertul era suficient de mare ca să cuprindă și câteva locuri inaccesibile pentru cei mulți.

Unul dintre ele era și cel pe care l-am reperat la granițele Libiei, într-o zonă foarte puțin cunoscută.

Când micul meu avion se așeză pe „aeroportul" din Boufra, am făcut ochii mari.

Nimic nu era mai puțin plat decât acest deșert. Cu colinele lui de piatră și cu dunele mișcătoare, se apăra și se refuza. Boufra era un neg pe care nisipul încerca să-l acopere. Fără arma necinstită a buldozerului, omul ar fi

fost învins. Dar maşina termina în cele din urmă prin a rugini.

Nici nu se opriseră bine motoarele, că telefonul meu şi sună.

– Ai sosit cu bine? întrebă Byge.

– Cum nu se poate mai bine.

– Mai cu viaţă, bătrâne. Am tot ce ne trebuie: autorizaţii şi materiale. Îmi indici locul exact şi logistica va veni imediat.

– Lasă-mi totuşi un minut, să fac un plan.

– Mai am un ministru obscur de mituit. Mai ai o săptămână. Pe urmă, la atac. Rentabilitate maximă la orizont.

– Frumos orizont.

Să nu mai aud vocea aceasta îngheţată şi ameninţătoare ca un aisberg era deja o fericire. Din nenorocire, nătărăul se astenizase funcţionând în regim continuu, şi deja aveam un alt exemplar în faţa mea, în uniforma lui prăfuită.

Acesta se făcea că administrează treburile, cu caietele şi cu ştampilele lui. Chiar angajat, chiar cu ordine venite de sus, trebuia totuşi să-şi dovedească propria-i importanţă.

În Europa, în Asia, în Africa şi peste tot aiurea, acelaşi model.

Politicos la început, ca şi cum ar fi fost vorba despre o fiinţă umană, dotată cu toate calităţile aferente. Apoi, ştie să aştepte. Dacă se prelungeşte prea mult, vorbeşte despre şeful lui. Dacă se agravează, de şeful şefului. În fine, adaugă suma necesară şi ne despărţim ca buni prieteni.

Aveam suma necesară, prevăzută de Byge.

Un 4x4 aproape nou se afla la dispoziţia mea. Cu acte în regulă şi cu un şofer.

Odată documentele verificate, am ridicat capota: avea chiar şi un motor.

– Eşti din partea locului?

– Depinde de cine întreabă, răspunse şoferul.

– Punctul meu slab este că mă grăbesc. Punctul meu forte este că dispun de mulți bani. Pentru început, o sută de dolari, înainte chiar de a atinge volanul, ceea ce ar trebui să facă din mine cel mai bun prieten al tău, nu?

– Ar trebui să mai adaugi cincizeci și apoi nu mai pui piciorul jos.

– Bate palma.

Mahmud era un profesionist. La bord nu lipsea nimic și exista chiar și locul necesar pentru echipamentul meu.

Mahmud știa să conducă pe un teren constant schimbător, când denivelat, când plat. Evitând pistele false, nu cădea în capcana drumului drept și nu ezita niciodată în alegerea traseului.

La capătul a două ore, se opri.

– Aici este.

Albia văii secate, o colină pietroasă bătută de vânt, un nisip cenușiu... Nimic interesant.

– Nu poate fi aici.

– Aici este.

I-am arătat harta lui Mahmud și i-am cerut să-mi precizeze itinerarul pe care îl urmase.

– Aici este, am ales cel mai bun itinerar.

Exploratorul Colona, al cărui jurnal inedit îl descoperisem prin intermediul unui prieten, vorbea de o oază înconjurată de nisip gălbui, de o incomparabilă finețe. Toate acestea nu puteau să dispară în câteva decenii.

– Ne întoarcem la Boufra.

– Nu vă place locul?

– Ne întoarcem.

Mincinoși ca Mahmud mai cunoscusem câteva sute. M-au dus nu se știe unde pentru a cere mai mulți bani pe care să-i împartă cu șeful lor.

Dacă cedai, deveneai pionul lui. Și jocul, ale cărui reguli numai el le cunoștea, era fără sfârșit.

Mahmud conducea mai repede, cu un zâmbet satisfăcut.

– Mâine ce facem? întrebă el la sosire.

– Tu ești liber.

– Amice, spune-mi, n-ai nici un motiv să te superi. Te-am condus unde ai vrut.

– Nu, unde ai vrut tu. Asta este problema cu tovarăși buni ca tine. Își pierd prea repede simțul orientării.

– Se poate discuta...

– Discuțiile mă obosesc.

Ridicând din umeri, Mahmud se întoarse acasă la el. Cu plata miraculoasă pe care o obţinuse, putea să se odihnească câteva luni.

În aeroport exista un duș la care curgea o apă maronie, o jumătate de oră pe zi. În ceea ce privește orezul local, importat dintr-un loc unde trebuie că se mânca altceva, îți potolea foamea.

Am dormit iepurește în 4x4, convins că șoferul cu licență va încerca să se răzbune. Dar, în zori, se apropie cineva în uniformă.

– Vi se interzice să plecați de unul singur în deșert. Șoferul o să vă conducă acolo unde doriți.

– Ciudat, am impresia că este exact pe dos.

– Deșertul este periculos. Foarte periculos... Un necunoscător nu poate decât să se rătăcească.

După ce m-am întins, m-am urcat la volan.

– Vii cu mine, generale?

– Ce faceți?

– Ascută, amice, ai fost plătit cu vârf și îndesat. Trebuia să-mi oferi un șofer bun ca să mă faci să câștig timp. În loc de asta, m-ai potcovit cu un răufăcător, care a luat-o pe

drumul lui, nu pe al meu. Eu sunt de acord să respect legea. Iar tu trebuie să-ți respecți contractul. Așa că urcă-te în mașină și condu-mă.

Omul în uniformă ezită.

– Am responsabilități oficiale, aici, și...

– Știu, un avion la trei luni, când traficul este mai intens. Ori urci, ori plec singur.

– Vă previn. Sunt înarmat și pot să vă opresc!

– Nu încerca să tragi cu pistolul, o să-ți explodeze în față. Haide, sunt grăbit.

Învins, Mohamed acceptă.

Crispat, abia dacă deschise buzele ca să-mi indice drumul cel mai bun. Ca și Mahmud, cunoștea regiunea ca pe propriul buzunar.

Îl zgâlțâi atât de violent, că era gata să treacă cu capul prin parbriz.

– Ascultă, bătrâne, o să se sfârșească foarte rău pentru tine. Sunt topograf de meserie și am un oarecare simț al orientării. Dacă nu încetezi imediat să ne faci să ne învârtim în cerc, curând va fi cu un funcționar mai puțin pe planeta asta.

– Bine, bine, dar nu mai face așa... O să am un cucui cât toate zilele!

Mohamed nu mă mai duse cu vorba. Încet, încet ne apropiam de țintă.

Pauză de masă ca și una și pentru motor.

În timp ce eu prăjeam niște ouă pe capotă, uniforma se îndepărtă pentru a-și satisface în liniște nevoile naturale.

Aerul era de o puritate incredibilă, soarele era acceptabil de arzător. La prânz nu era nici o adiere de vânt.

Dacă Byge ar fi fost aici, n-ar fi rezistat mai mult de două minute fără să leșine.

– Mohamed, este gata!

Nici un răspuns.

Fugise. N-avea nici măcar o şansă din o sută să ajungă la aeroport.

Aş fi putut să-l prind, dar la ce bun? Cu prima ocazie, ar fi luat-o de la început. Şi apoi, nu eram prea departe de obiectiv.

A conduce în deşert nu seamănă cu nimic altceva. Fără panouri complicate, a căror semnificaţie nimeni n-o pricepe, fără radare destinate să îngraşe conturile castei la putere, fără nebuni la volan, dar cu o natură ostilă, care înăbuşă zgomotul şi agresează pneurile, pe care trebuie s-o convingi să te lase să înaintezi. Pe mare, cel puţin, există valurile care te avertizează asupra oricărui pericol: aici, nu e nimic în afară de culoarea schimbătoare a nisipului.

Când am o misiune de îndeplinit, o îndeplinesc. Mai ales când este ultima.

Dintr-odată, apar două dune mari. Datorită vântului care făcea să le tremure crestele, îşi schimbau forma.

Am oprit motorul.

Acolo, în spate, trebuia să se afle oaza semnalată de Colona.

Escaladarea unei dune este ceva magic. Fiecare pas te apropie de un vârf care mâine nu va mai fi acelaşi. Trupul devine uşor, privirea se cufundă în nisipul auriu, apoi redescoperă cerul. Cei mai atei dintre necredincioşi sfârşesc prin a crede că există un suflet.

Era chiar acolo.

O oază mare, rotundă, cu palmieri centenari, printre care se aflau mai multe boschete de palmieri *doum,* cu trunchiurile bifurcate. Frunzele lungi strălucesc printr-un verde luminos şi protector, un veritabil paradis pentru cei care trăiesc aici, necunoscuţi lumii dinafară.

Colona nu vorbea despre asta. Jurnalul lui de călătorie continua cu descrierea unei piste ce ducea la grotele decorate cu picturi rupestre, astăzi dispărute. După toate

aparențele, nu întâlnise în oază nici o ființă umană demnă de interes câtă vreme, de obicei, se străduia să înregistreze obiceiurile și gândurile ființelor cu care își încrucișa destinul.

Din vârful dunelor, perspectiva era interesantă. Pentru a construi helioportul, clădirile principale, piscina și câteva alte amenajări indispensabile unui sejur idilic și de neuitat, ar fi trebuit pusă la pământ o parte din palmieri.

Cu instrumentele mele de măsură miniaturizate, nu mi-ar fi fost greu să stabilesc datele indispensabile executării unui plan sumar, de care Byge avea nevoie.

După ce mi-am acordat unul dintre acele momente de contemplare care, mâine, vor fi banale pentru mine, am scos rucsacurile din mașină și am coborât încet spre oază.

Sub palmieri, era un mic petic de pământ atent împărțit și irigat. Acolo creșteau mai multe soiuri de legume, a căror maturare se producea în perioade diferite ale anului.

La umbră, un bou întorcea un *sakieh*, o roată mare, orizontală, care punea în mișcare o roată verticală, ce susținea un șir de găleți, a căror apă, scoasă dintr-un lac subteran, se scurgea în rigole.

Animalul era tânăr, sănătos și îngrijit. În acest colț de lume, părea un miracol. Mi-am găsit timp să-l mângâi și să-l privesc muncind, în ritmul lui, cu o îndărătnicie generoasă, care folosea de secole acestor locuri.

Oare spectacolul merita păstrat pentru a-i amuza pe turiști? Decizia era a lui Byge. Pentru mine, rolul meu se oprea la un calcul de suprafață.

În timp ce începeam să-mi scot materialul, o fetiță răsări dintr-un boschet de tamarin. Era îmbrăcată cu o frumoasă rochie roșie și ținea strâns la piept o păpușă de cârpă.

– Dar tu cine ești? mă întrebă ea într-un dialect apropiat de cel folosit în Luxor.

– Un vizitator. Unde sunt părinții tăi?

– Lângă fântânile mari.

– Mă conduci?

– Nu acum. Trebuie să culeg roșii împreună cu păpușa mea.

Cu un mers mândru și hotărât, se îndepărtă.

Locul era bun pentru o promenadă.

O mulțime de grădinițe, un câmp de alac, un altul de trifoi... Locuitorii oazei nu duceau lipsă de nimic, dar nici nu șomau. Nici un pământ nu este mai roditor decât unul ca ăsta, cu condiția să te ocupi de el fără încetare.

O femeie împingea un plug tras de un măgar, unul dintre acele superbe exemplare cenușii, fără de care nici o formă de civilizație n-ar fi fost posibilă. Acolo unde o să mă retrag, o să cumpăr o pajiște pentru măgarii bătrâni care, după ce au dus atâtea poveri, meritau puțină odihnă.

Foarte delicată, cu trăsături maiestuoase, mâna cu pricepere acest plug vechi, singurul potrivit unui asemenea sol, pentru că se mulțumea doar să zgârie, fără să rănească în profunzime. În Orientul Mijlociu, peste tot unde tractorul era folosit, nu era nevoie decât de câțiva ani pentru a obosi pământul. Nu mai rămânea decât să fie otrăvit cu îngrășăminte chimice care reușeau să-l ardă.

Pentru prima dată în existența mea de călător, am avut impresia că sunt un intrus. Dacă aș fi fost pe cont propriu, mi-aș fi luat bagajele și m-aș fi întors în acea lume căreia i se spune civilizată.

Dar era ultima mea misiune și trebuia să scap de ea cât mai repede.

Femeia mă văzuse, eram convins, dar nu mi-a dat nici o atenție, nu se ocupa decât de plugul ei și de măgar.

– Pot să vă vorbesc?

În sfârșit, se opri. Deși avea părul ca smoala, ochii îi erau de un albastru limpede și dulce. Nu purta sinistra

rochie neagră, omniprezentă în zonă, ci o tunică portocalie ca florile de gălbenele.

– Cum ai venit până aici?

– Cu mașina.

– Ți-a fost arătat drumul?

– Mai mult sau mai puțin. Nici Mahmud, nici Mohamed n-au acceptat să mă însoțească, dar am avut harta lui Colona.

Nici unul dintre aceste nume nu-i provocă nici cea mai mică tresărire.

– Bea puțină apă, mănâncă vreo câteva smochine și întoarce-te de unde ai venit.

– Locul ăsta mă interesează în cel mai înalt grad, din cauza muncii mele.

– Nu înțelegi. Aici este Oaza Căldării și numai cei care sunt născuți aici pot să o locuiască. Sunt femeia-magician și, ca toți locuitorii, trebuie să păstrez tradițiile. Nu-ți vrem nici un rău, dar nu poți să rămâi.

Discursul acesta îl auzisem de mii de ori, de obicei cu mai multă agresivitate. Niciodată nu este prea vesel să fii expropriat, mai ales atunci când ești foarte atașat de locul unde trăiești.

– Nici eu nu vă vreau răul. Dar, într-un loc sus-pus, s-a decis ca această oază să devină un loc turistic. Deci, am venit să fac măsurători.

Femeia-magician păru uimită.

– Unde este acest loc sus-pus?

– Guvernul, antrepriza mea...

Ea râse.

– Deci n-are nici o importanță. Singurul loc sus-pus este cerul unde locuiește zeul oazei. Ne apără de când suflul vieții s-a ivit din lumină.

– Trebuie să înțelegi bine situația: guvernul a vândut această oază antreprizei mele și...

– Cum se poate vinde ceva ce nu-ți aparține? Singurul proprietar al oazei este zeul ei. Iar noi ne aflăm pe pământul lui.

– Sute de muncitori vor veni aici cu mașini. Vor construi clădiri și vor schimba peisajul. Tu și ai tăi va trebui să plecați. Dar vi se vor da indemnizații frumoase ca să puteți locui în altă parte, în case confortabile. Antrepriza mea este recunoscută pentru atenția pe care o acordă noilor plasamente.

– Ne naștem în oază și trăim aici. N-avem nevoie de nimic altceva.

– Nu mai sunteți voi cei care hotărâți, pricepi? Adaptați-vă legilor, și totul va fi bine.

– Legea oazei este corectitudinea, atât în gest, cât și în gândire. Dacă nu, va face să ardă jarul inimii și cel supus greșelii își va pierde simțurile. Dacă recunoaște greșeala, regăsește mai întâi privirea și contemplă ce ar fi pierdut dacă ar fi continuat să încalce legea.

Nu reușeam s-o conving. Cazul nu avea nimic ieșit din comun și ar fi trebuit să se facă o evacuare forțată. În ziua aceea eu voi fi departe și voi fi uitat oaza.

– Aș putea... s-o vizitez?

– „Să vizitezi“: ce vrei să spui?

– Să arunc o privire, să merg de la un capăt la altul al oazei, s-o descopăr...

– La ce bun, dacă tot o să pleci?

– Trebuie să-ți explic mai bine: o să fac măsurători, să alcătuiesc un plan și să-l trimit antreprizei mele. Apoi, foarte repede, o echipă va construi un hotel frumos, destinat turiștilor.

– Ce e aia un turist?

– Cineva care plătește foarte mult ca să stea câteva zile aici, înainte de a se întoarce acasă la el.

Femeia-magician râse din nou.

– Chiar există oameni de felul ăsta?

– Sunt din ce în ce mai mulți.

– Lumea ta trebuie să fie foarte bolnavă, dar, te asigur: o asemenea nenorocire nu va lovi oaza. Aici nu se petrece; aici se trăiește.

Șocul va fi teribil, dar nu oprește progresul.

– N-ai vrea să-mi servești drept ghid?

– Nici măgarul meu, nici eu nu ne-am terminat treaba.

Senină, împinse plugul.

Explorarea nu mă dezamăgi.

Oaza era un mic rai la umbra frunzelor de palmieri care filtrau razele soarelui, pentru a păstra doar binefacerile lor.

Mă așteptam să văd numeroși țărani la lucru, dar în grădini nu era nimeni.

Un sejur în această pădure de palmieri imprima amintiri paradiziace în memoria fericiților aleși. O să insist pe lângă Byge să nu facă rabat la calitatea materialelor, pentru ca hotelul să se ridice la nivelul peisajului.

M-am trezit visând cu ochii închiși, ceea ce era un semn bun.

Dacă un profesionist înrăit se lasă cucerit de atmosfera oazei, turistul miliardar și blazat se va lăsa furat, fără îndoială, de voluptate.

În mijloc, se afla un spațiu fără culturi, cu șapte căsuțe albe, dispuse în jurul unei fântâni mari.

În aer plutea o delicioasă aromă de pâine caldă, care tocmai era scoasă din cuptor. Cu torsul gol, brutarul așeza plăcinte apetisante pe o masă joasă din sicomor. Soția lui, o brunetă îmbrăcată în alb, le umplea cu ceapă, bob și roșii, pe care i le dădea fetița cu păpușa.

Așezată pe jos, rezemată de o fântână, o bătrână îi privea cum pregătesc masa.

Un câine de culoarea nisipului se îndreptă cu prudență spre mine, lătrând încontinuu, cât mai tare cu putință.

Nu era nici hămesit, nici plin de căpușe sau purici. La marea loterie canină acesta trăsese numărul norocos.

Se așeză pe picioarele din spate și mă privi. Văzând inteligența din ochii lui, n-aveam interesul să-i spun fleacuri.

– Sunt în vizită, amice, și mi-ar plăcea să-ți salut familia.

Coada începu să-i bată cu putere și acceptă să se lase mângâiat.

Fetița mușca cu toată gura dintr-o plăcintă umplută.

– Nu-i sâcâi, recomandă bătrâna. Le place să mănânce în liniște.

– Pot să vin alături de voi?

– Ți-ar plăcea o plăcintă și niște vin?

– De ce nu?

Cu o privire, bătrâna dădu un ordin.

Bruneta îmi aduse mâncare. Vinul era una dintre acele băuturi înțepătoare, care nu pot fi transportate, dar care taie setea ca nimic altceva.

– Întotdeauna ați locuit aici?

– Zeul a creat acestă felie de univers pentru ca viața să fie dulce la umbra frunzelor de palmier.

Era ridată așa cum sunt bătrânele indience din America de Nord, dar vocea rămânea hotărâtă. Pe tunica gălbuie erau desenate semne care aminteau de hieroglife.

– Nu sunteți în oază decât cinci, plus câinele?

– O mare și frumoasă familie, nu-i așa?

Îmi imaginam deja satisfacția lui Byge. Indemnizații atât de mici în raport cu rentabilitatea maximă! S-au văzut cazuri mult mai complicate, în care trebuia să expulzeze o sută de persoane, susținute, chiar dacă numai o zi, de o presă indignată.

– Nu vă aduc decât vești bune. Va trebui să vă mutați curând, dar o să locuiți în condiții excelente.

Bătrâna nu răspunse.

Plăcinta umplută era delicioasă.

– Femeia-magician este fiica dumneavoastră?

– Suntem o familie.

Dacă nu voia să spună mai mult era problema ei.

– Nu rămâne prea multă vreme pe aici, vizitatorule. O să sfârșești prin a uita multe lucruri.

– O să-mi fac măsurătorile, o să-mi desenez planul și o să plec. Dar alții, mulți alții, vor veni pentru a construi un hotel de lux. I-am spus despre asta femeii-magician, dar nu m-a ascultat. Dumneavoastră păreți mult mai rezonabilă. A fi expropriat nu este ceva plăcut, dar eu nu pot face nimic. Antrepriza mea se va ocupa de voi, puteți fi sigură de asta.

Bătrâna scutură din cap.

Câinele veni să cerșească o bucată de plăcintă.

Femeia-magician se întorcea de la muncă cu măgarul ei. Măgarul...

Nu trebuia să-l uit! Sau Byge o să le găsească un teren destul de mare pentru ca animalul să petreacă acolo zile fericite sau o să-i asigur eu însumi pensia.

– Încă n-ai plecat?

– O să încep să lucrez.

– Nu pleca prea târziu. Noaptea, deșertul este plin de capcane. Mai ales, nu te întoarce. Ai putea avea mari neplăceri.

Și discursul ăsta l-am auzit de mii de ori.

În cazuri mai simple, am recurs la fotogrametria aeriană care mă scutea de orice efort. Dar, în majoritatea timpului, trebuia să continui să operez pe teren. Din fericire, spre deosebire de vechii topografi, dispuneam de instrumente foarte performante, cum ar fi rigla eclimetru

sau taheometrul. Prin experienţă, chiar le-am îmbunătăţit puţin.

Prima oră de muncă se desfăşură fără incidente, nimeni nu mă deranjă. Oaza nu prezenta nici o dificultate insurmontabilă.

Microscopul meu de lectură o luă razna. Un incident cu totul neobişnuit, dar care nu mă derută. În trusa mea aveam cu ce să-l repar.

Dar trusa o lăsasem la Boufra. Altfel spus, înapoi la aeroport.

Uşor enervat, mă îndreptam cu pas grăbit spre 4x4. Găsirea drumului corect nu mă neliniştea deloc, pentru că aveam itinerarul gravat în memorie.

Zâmbitoare, femeia-magician mă studia.

– Nu-ţi face iluzii, o să mă întorc.

– Pentru liniştea ta, ar trebui să te întorci acasă. Aici, nu poţi spera la nimic.

Drumul, câteva urme de pneuri, capcanele clasice, apusul... Înainte de orice, nu trebuie să-ţi pierzi capul. Soarele apune repede şi, fără el, deşertul devine şi mai ostil. Condusul pe timpul nopţii se termină adesea foarte prost. Din fericire, eram aproape de capăt şi am micşorat viteza în ultima parte a traseului.

Boufra era luminată de trei felinare englezeşti, vechi, care nu întârziară să-şi dea sufletul. Vântul se înteţea, făcând să se rotească fâşiile de nisip care sufocau clădirile vetuste.

Măcar o să ştiu dacă Mohamed a reuşit să-şi regăsească postul.

În pofida unui panou cu staţionarea interzisă, am parcat în faţa intrării aeroportului.

Biroul lui Mohamed era gol. Nici un caiet, nici o ștampilă. Tapetul verde se scorojea în liniște pe pereți.

Alergai până la casa lui Mahmud, șoferul meu cu licență. Și ea era goală. Nu mai rămăseseră decât un taburet muribund și bucăți de lumânare.

De ce sectorul public și cel privat au dezertat din Boufra? Locul era deosebit de liniștit și, dacă ar fi existat jefuitori, Byge m-ar fi prevenit.

Byge... Pe ăsta trebuia să-l sun.

Sună de patru ori, apoi urmă un fluierat ascuțit, apoi, absolut nimic. Simplă problemă de transmisiune. Reușii din nou să stabilesc legătura, dar se întrerupse după două apeluri. Tehnica are uneori slăbiciunile ei.

În bucătărie, se aflau puțin orez și biscuiți moi. Nici o legătură cu plăcintele umplute din oază. O halbă de bere fără alcool ridică nivelul mesei.

O întrebare îmi tăie pofta de mâncare: cum au plecat? Nu erau decât două hangare: unul pentru Jeep-ul de serviciu, celălalt, pentru avionul meu.

În primul, nici un Jeep.

În al doilea, nici un avion.

Dar nici Mohamed, nici Mahmud nu știau să piloteze!

Cel puțin așa credeam. Realitatea era simplă... Mahmud a luat Jeep-ul și Mohamed, avionul. Blestematul! Nu numai că a reușit să ajungă la Boufra, dar a mai și făcut cu ușurință o avere furându-mi aparatul cu galene, pe care îl va vinde pe bani buni.

Întotdeauna este neplăcut să fii îmbrobodit ca un prost, atunci când ești doldora de o experiență care ar trebui să te pună la adăpost de o asemenea greșeală.

Cum e de la sine înțeles, nu exista nici o altă legătură cu lumea exterioară. Instrumentele de comunicare din Boufra fiind scoase din uz și mobilul meu inutil, nu îmi mai

rămânea decât telepatia. Dar eu şi Byge nu eram niciodată pe fază.

Se auzi un râs. Cel al unei hiene în căutare de hrană. Fiecare cu viaţa lui, iar a mea era cu totul îngropată în nisip, în seara asta care mi se părea aproape rece după căldura de peste zi.

În fond, se acţionase clasic.

N-am cunoscut nici o misiune liniştită. Asta este meseria şi trebuie să ştii să te adaptezi. Când totul merge pe dos, există o singură soluţie: să dormi. Să-ţi imaginezi că alături stă braţul lui Dumnezeu Tatăl în a şaptea zi a Creaţiei, să uiţi această săptămână, în timpul căreia lumea a fost urâţită pentru totdeauna şi să te scufunzi în oceanul somnului.

A dormi în deşert înseamnă a renaşte. Legăturile se desfac, visele obişnuite se diluează şi ceea ce părea esenţial devine o prostie. A fi un fir de nisip nu înseamnă şi un destin neînsemnat.

Aripa visului meu fu precum cea a unui ibis care zbura pe deasupra unei câmpii străbătute de canale. Ici şi colo, păduri de palmieri. Pasărea albă urma cursul fluviului, se distra urmărindu-i meandrele şi se juca puţin cu spaţiul, ca şi cum ar fi ţâşnit din aripile ei.

De ce să te trezeşti prosteşte? Cu încheieturile trosnind, cu cervicalele înţepenite şi cu muşchii incapabili să se deplaseze o sută de metri.

Cum de la moartea lui Isus n-au mai existat miracole, nici Mahmud, nici Mohamed n-au mai apărut. În ceea ce priveşte mobilul meu, scotea sunete venite de nicăieri, dar nici o legătură cu linia lui Byge.

Cunoşteam deja acest gen de situaţii. World Inc. va trimite un alt avion la Boufra, cu o echipă de şoc şi cu materialul necesar. Aşa cum îl cunoşteam pe Byge, el îşi imagina ce e mai rău şi credea că am fost rănit de o bandă înrăită de oameni ai deşertului.

Prospeţimea dimineţii se împrăştie repede.

Atunci, şi numai atunci, m-am gândit la valiza mea de salvare. Se găsea acolo unde o uitasem, în hangarul avionului, în spatele a două bidoane ruginite. Omul în uniformă n-a considerat-o interesantă.

Ce loc mai minunat decât o oază pentru a aştepta ajutor?

Epuizând toate farmecele aeroportului din Boufra, am luat-o spre pistă, fără să mă grăbesc, ca şi cum eram un turist în drum spre un port paşnic, unde mi se va şterge fruntea cu şerveţele parfumate, înainte de a fi servit cu o votcă cu lămâie, foarte rece.

Necazul apăru pe traseu.

Nici o urmă de pneuri, reperele lipseau acolo unde le prevăzusem. Totuşi, vântul nu fusese destul de puternic pentru a răscoli până într-atât peisajul.

Chiar într-un joc zen, partida devenea delicată. M-am întors ca să ajung la un fel de intersecţie, unde greşisem direcţia. Dar, acolo, faimosul meu instinct rămase mut şi trebui să recurg la o busolă pentru a mă orienta.

Cu motorul oprit, m-am aşezat pe un bolovan. Din când în când, pierderea bunei dispoziţii nu face rău nimănui. Acolo, totul era dezolant. Aş fi rupt cu plăcere un metru-etalon în capul oricărui geograf, numai să-şi refacă propriile calcule, pornind de la observaţia elementară.

Totul fiind bine cântărit, m-am întors la prima idee. Luând-o în direcţia asta, voi da, în mod obligatoriu, peste oază.

Traseul nu fu cel mai încântător. Când credeam că recunosc locurile, când că mă rătăcesc. Ce mână a fost destul de uriaşă pentru a deplasa ţintele, trasând piste false care se pierdeau în bolovăniş?

Era nevoie de mai mult ca să mă impresioneze şi flerul meu mă încuraja că am ales drumul cel bun. Deşertul devenea atât de gol, că numai o oază putea să-i spargă laţul.

Dar le văzui, îndrăgostite şi complice, crestele celor două dune, care dansau în vântul uşor.

Câte ore am pierdut? Ceasul meu nu era în stare să mi-o arate, pentru că se oprise. Era multă vreme de când trebuia să-i schimb bateria.

După poziţia soarelui, făcusem cel puţin cinci ore, mai mult decât dublu faţă de timpul normal, pentru a ajunge de la Boufra la oază.

Şi se spune că, în câteva luni, vor exista un drum asfaltat şi un helioport.

În vârful dunelor, o văzui pe femeia-magician.

– Ai făcut numai zgomot cu motorul tău.

– E puţin suferind. Ştiu.

– Ar trebui să pleci fără întârziere.

– Imposibil, aeroportul din Boufra este închis. Aici o să vină antrepriza mea să mă caute.

Mi-am scos bagajele din 4x4.

– Nu te întoarce în oază, insistă femeia-magician.

– O ameninţare?

– Nu-ţi vrem nici un rău. Dacă n-o să pleci, o să-ţi creezi singur grave neplăceri.

– Ce fel de neplăceri?

– Vor fi neplăcerile tale, nu ale mele.

– Este ultima mea misiune şi înţeleg să mi-o îndeplinesc, nici mai mult, nici mai puţin.

– Nu ar trebui să te încăpăţânezi.

– Chiar încerci să mă sperii?

– Dacă frica te va face să pricepi că trebuie să te întorci de unde ai venit, va fi un bun sfetnic.

– Îmi pare rău, frumoasă doamnă, dar am de lucru.

– De ce te încăpățânezi, dacă tot n-o să folosească la nimic? Urcă-te la loc în mașina ta zgomotoasă și uită oaza. Este cel mai bun serviciu pe care poți să ți-l faci.

Am întâlnit și încăpățânați mai mari. Aceasta merita lauri. În locul ei, aș fi adoptat aceeași strategie: să încerc să descurajez adversarul, momindu-l cu câteva fantome.

Nu era o femeie rea. Mândră, încăpățânată, dar nu rea.

– Presupun că n-o să mă ajuți să-mi car bagajele.

– De ce te-aș ajuta să te muți într-un loc de unde va trebui să pleci cât mai repede?

– Ascultă, să încetăm cu cearta. Sunt sigur că, de fapt, îmi înțelegi îndatoririle.

– Fă-ți măsurătorile, dacă ții atât de mult, și întoarce-te în lumea ta.

Când dialogul este imposibil, nu mai rămâne decât caietul de sarcini. Mi-am lăsat destul timp ca să transport materialul și să-l depun la picioarele unui palmier, ca și acum aveam în fața mea eternitatea.

Prima sarcină a echipei consta în a deplasa cele două mari dune în spatele cărora se ascundea oaza, creând o intrare demnă de așezare. Eram ultimul care mă bucuram de aceste coline mișcătoare, ale căror contururi scăpau oricărei previziuni.

– Sufletele nu se măsoară, declară femeia și se îndepărtă.

Munca nu fu foarte dificilă și reușii să conturez un plan sumar, aproape suficient pentru a-i convinge pe investitorii adunați de Byge.

Cu stomacul chiorăind, m-am îndreptat spre centrul oazei, când luminile aurii ale apusului începeau s-o invadeze. În pofida orelor de condus și a celor de calcul, nu simțeam nici o oboseală.

Bătrâna stătea așezată și rezemată de fântână.

Bruneta cânta un cântec de dragoste, acompaniindu-se cu o chitară maură. Avea o voce frumoasă care se potrivea armonios acestui moment atât de liniștit.

Soțul ei îmi aduse o farfurie cu bob, morcovi și praz, condimentate cu usturoi. Îmi oferi un urcior de spumant, care îmi păru și mai răcoritor decât prima dată.

– N-ar trebui să-ți petreci noaptea aici, îmi recomandă bătrâna.

– Să fie fantome în oază?

– Nu le luăm în seamă, dar pe noi ne cunosc. Tu, în schimb...

– Credeți că o să mă facă să mor de frică?

– Pentru tine, ar fi răul cel mai mic.

– Le știu bine pe fantome. În Scoția, am descoperit un colț fabulos unde, conform legendei, era cea mai mare concentrație de spirite din țară. Acolo s-a construit un hotel în stilul unui castel, cu o fantomă pentru fiecare cameră. Nu s-a mai golit. Din punctul meu de vedere, există ființe umane mult mai de temut decât acești bătrâni demoni.

– Totuși, n-ar trebui să-ți petreci noaptea aici, insistă ea.

– Îmi descrieți pericolele exacte care mă pândesc?

– Atunci n-ar mai fi pericole. Omul înțelept nu schimbă evenimentele înainte de a se produce?

– Nu am pretenția că sunt un om înțelept! Când munca mea de tehnician va lua sfârșit, o să plec.

– Ca să pleci unde?

– Încă n-am ales, dar va fi un colț liniștit, foarte liniștit, unde-mi voi petrece restul vieții contemplând orele care se scurg.

– Dacă vrei să-ți realizezi visul, de ce îți asumi atâtea riscuri? Întotdeauna poți să te zdrobești când pilotezi un avion sau să te răstorni când conduci un 4x4, dar nu este mai periculos decât să treci strada într-un oraș mare.

Bruneta cânta un cântec de iubire, mai melancolic decât primul, dar cu un zâmbet în glas. Fetița adormise în brațele tatălui ei și femeia-magician intrase într-una dintre căsuțele albe.

– Trebuia să fiți mai numeroși în oază?

– Suntem o familie.

– Este multă muncă pentru un număr atât de mic de brațe... Și oaza este mare.

– Oaza este atât cât a vrut-o zeul ei, nu s-a schimbat de când s-a născut și n-o să se schimbe.

Bătrâna nu era mai rezonabilă decât femeia-magician. Și ea refuza realitatea, pentru că i se părea prea îndepărtată. Cum putea ea să-și imagineze mulțimea de buldozere, de platforme și de camioane care vor transforma în curând această bucată de univers uitată într-o floare rară a turismului internațional? World Inc. House greșea dacă nu angaja un psiholog în stare să-i pregătească pe cei dezrădăcinați din destinul lor. Eu, un simplu tehnician, eram incapabil să găsesc argumentele potrivite.

– Nu vă duceți la culcare? o întrebai pe bătrână.

– Prefer să stau trează lângă fântână și să privesc stelele. Oare știi că ele sunt porțile prin care trece lumina? La vârsta mea, te trezești din pricina altor lumini decât cea a zilei. În unele țări, se pare, cerul este atât de cenușiu, că nu se pot vedea stelele. Viața trebuie să fie foarte tristă. Aici, nici un nor nu le ascunde. Ele trasează drumuri de apă și de foc pe care le parcurg bărcile din zori și din apus. Există atâtea universuri, încât drumul lor nu va lua niciodată sfârșit.

Mă făcu să mă gândesc la acei topografi care luau cerul ca punct de reper. Socotelile făcute de ei nu erau chiar atât de proaste.

– Dunele sunt pline de șerpi. Du-te să dormi în mașina ta.

– Fără îndoială, abuzez, dar poate una dintre căsuțe nu este ocupată...

– Ele aparțin familiei.

Inutil să mai insist. Constatând temperatura, nu mă temeam că o să mor de frig.

– Nu dormi în oază, repetă ea. Dacă îndeplinești călătoria somnului, nu te vei mai putea întoarce: e ultimul nostru avertisment.

La ce bun să-i amintesc că timpul era astfel construit și că nimeni încă nu reușise să-l distrugă?

Confortul din 4x4 era cam sumar. Acoperit cu o pătură, aș fi putut să ațipesc, dar de ce să mă privez de farmecul palmierilor? „Ultimul avertisment“ al bătrânei... O frumoasă bătălie de onoare, dar atât de inutilă! Nu putea să priceapă că nu sunt decât un emisar, atât de neînsemnat în raport cu turma care se apropia cu fiecare secundă.

Cinci persoane și trei animale: oaza se stingea. Adesea, aveam penibila impresie că provocam împrăștierea unui grup care avea obiceiurile sale, ca și punctele de reper. Aici, nu făceam decât să accelerez puțin mișcarea firească. Această minusculă familie va fi în curând obligată să-și părăsească pământul și să se integreze în orașul cel mai apropiat. În fond, îi ușuram sarcina și îi simplificam demersurile.

Stelele te lăsau să vezi până departe. Străluceau cu o intensitate pe care n-am mai remarcat-o în altă parte.

Cu sacul de dormit pe umăr, urcam din nou pe o dună, fluierând și bătând din picioare. Șerpilor nu le plac trepidațiile.

În vârf, ezitai.

Aureolată de lumina lunii, oaza era la fel de frumoasă noaptea, ca și ziua. Bineînțeles, i-aș fi putut trimite un plan inexact lui Byge și să încerc să-l conving că m-am înșelat. Dar mințeam fără talent și viclenia n-ar fi păcălit multă vreme vulpea înfometată.

Ezitam, fără să știu prea bine de ce. Cu intenția de a mă pune în gardă, bătrâna și femeia-magician m-au tulburat? Puțin important. Mașinăria mergea, nimic n-o oprea. Dacă te gândești, era chiar de necrezut că povestea de călătorie a lui Colona trecuse neobservată și că oaza scăpase tuturor intemperiilor. Măcar a rămas un loc deosebit.

Ceva făcu să trosnească nisipul, foarte aproape de mine. Vipera cu corn se arăta mai degrabă periculoasă și era mai bine să nu întârzii pe dună.

Am ales poalele unui splendid palmier care fusese curățat cu grijă de locuitorii oazei și m-am strecurat în sacul de dormit, cu ochii pe constelația Orion, „leagănul" unde se nășteau miliardele de stele.

Și somnul mă învălui, purtat de mângâierea unui vânt din sud.

Ce dulce este viața la umbra palmierilor! Filtrate și îndulcite, primele raze de soare mă treziră cu atâta tandrețe, încât am crezut că sunt primul locuitor al unui paradis regăsit.

Dar nu era decât oaza și mai aveam încă vreo câteva măsurători de făcut pentru a-mi termina planul.

Lângă trunchi fuseseră lăsate smochine, pâine proaspătă și un urcior cu lapte. Cel mai bun mic dejun din cariera mea.

O nouă tentativă cu mobilul, la fel de nefructuoasă ca și precedenta. Dar era un mesaj pe care reușii să-l ascult.

Era Byge.

Mă anunța că tocmai primise ultimele mele informații, mai ales localizarea precisă a oazei. Monstrul rece nu mai avea nevoie de mine la fața locului, puteam să mă întorc.

Nu reușisem să-l contactez, nu îi transmisesem acel mesaj și, mai ales, latitudinea și longitudinea citate de Byge erau complet false! Nu își trimitea echipa aici, ci mult mai departe, la sud-est.

De-a ce se juca Byge? Încă una dintre acele încurcături de care era mare amator! Smochinele mi se păruseră prea puțin dulci. Am încercat pentru ultima oară să-l contactez pe acest manipulator, dar mobilul meu își dăduse sufletul.

Cea mai bună soluție era întoarcerea la Boufra, cu speranța că autoritățile s-au neliniștit de tăcerea de pe aeroport și au trimis noi responsabili.

Dar 4x4 dispăruse.

Oricum, nu de tot. Era aproape în întregime acoperit de nisipurile cuceritoare ale unei dune care înaintase cu o viteză de necrezut în timpul nopții. Era imposibil să fie degajată cu mâna. Ar fi trebuit să mă aștept ca nisipurile mișcătoare să-și facă traseul, rugându-mă ca vehiculul să nu fie scos din uz.

Byge ar fi atacat locul greșit. Decepționat, m-ar căuta peste tot pentru a-mi vorbi despre ținut, și ar sfârși prin a debarca aici.

Acum ori niciodată aveau ocazia de a înfrunta soarta cu curaj. În oază, nu riscam să mor de foame; nu-mi rămânea decât să aștept și să profit de farmecele ei.

Fetița cu păpușa culegea roșii, soțul brunetei pregătea prăjituri, soția lui se ocupa de gospodărie. Lipită cu spatele de fântână, bătrâna îi studia.

– Ai dormit bine?

– Mai bine ca niciodată!

– Nu în oază, sper?

– Ba da! Cineva mi-a adus micul dejun. Din cauza dunei care mi-a acoperit mașina, sunt obligat să rămân un timp cu voi.

– Pentru că ai dormit aici. Femeia-magician o să-ți pregătească o casă.

– Casa mea? Dar credeam că...

– Acum, este altceva. Aparții familiei, deci ai dreptul să rămâi.

Curios, m-am dus să văd casa care îmi fusese repartizată. Un salon, o bucătărie, o cameră și o terasă pe care o mătura femeia-magician, cu fiecare zi mai frumoasă.

Îmi surâse.

– Îți place?

– Am sentimentrul că sunt un răsfățat! Fără mașini, fără telefon, fără Byge... Întrebarea este dacă nu e un vis cu ochii deschiși. Ar trebui totuși să-mi dai mătura.

– N-ai ceva treabă de terminat?

Microscopul meu fiind reparat, mi-am reluat ultimele măsurători.

Din reflex, verificam unele dintre rezultatele precedente.

Și acolo, nu se potriveau deloc.

Între palmieri, distanța se schimbase. Boschetele de tamarin, *sakieh,* câmpul de alac și marea fântână nu se mai aflau în același loc.

Ai fi jurat că este altă oază.

Totuși, de la înălțimea dunei, părea aceeași. Dar duna însăși nu se schimbase și ea?

Cu capul întors, am alergat până la fântâna cea mare.

– Noi te-am pus în gardă, reaminti bătrâna. Aici, ele nu folosesc la nimic. Nici guvernul, nici antrepriza ta, nici echipele de muncitori nu vor pătrunde în oază, pentru că nu știu cât de dulce este viața la umbra frunzelor de palmieri.

– Dar... unde suntem, în realitate?

– În partea cealaltă. Este chiar ce voiai, nu-i aşa?

Căsuţele albe străluceau în soare. Fetiţa aducea roşii frumoase, bine coapte, bruneta pregătea prânzul, soţul ei prepara berea şi femeia-magician îşi hrănea măgarul.

Am uitat viitorul.

O primă versiune a acestui text a apărut în Elle *(2001).*

Conducătorul expediției

Am plecat veseli, eliberați de orice neliniște, în căutarea unui templu uitat. Oare nu aveam un minicar confortabil și un șofer jovial?

Jovial, dar prost.

Individul era programat pentru o singură destinație, care nu era și a noastră.

Se opri în mijlocul unui oraș prăpădit și ne zâmbi cu gura până la urechi.

– Nu este aici, îi spusei eu cu blândețe. Să-i dăm drumu'.

Dădu din cap a negare.

– Ascultă, amice, ai fost plătit bine ca să ne conduci până la templu. Dă-i drumu'.

Pricepu că începeam să mă enervez, porni motorul, demară și conduse la întâmplare.

Colac de salvare: hartă și busolă.

Curând, apărură niște drumuri de pământ, pe care abia se putea conduce. Sărind ca niște dopuri de șampanie la fiecare hop, merserăm de-a lungul grădinilor de zarzavat.

– S-a rătăcit, am comunicat membrilor echipajului meu.

– Privește acolo!

Un șoim zbura la înălțimea noastră.

Șiroind de transpirație, șoferul se supuse.

Dintr-odată, apăru deșertul. Un drum plin de pietre, apoi un canal. Pe o pancartă veche, ruginită, cuvântul magic: „ruine".

– Să mergem.

Șoferul bălmăji ceva, dar privirea mea neagră îl descurajă să mai opună rezistență.

Minicarul porni, poate prea repede.

Făcu să țâșnească o jerbă de stropi, se izbi de pietrele canalului, se înfundă, dar reuși să depășească obstacolul.

În fața noastră, o imensitate de nisip galben și virgin.

– Înainte.

Foarte stingherit, șoferul făcu să scârțâie vitezele.

La capătul unei piste, șoimul stătea cocoțat pe o piatră înaltă. Calm, ne privea.

– Zeii sunt cu noi. Dă-i drumu'.

Pista ducea până la o dună, încoronată de o construcție din cărămizi, carton și tablă.

Nici o legătură cu un templu.

Înarmat cu o pușcă, un bezmetic țâșni din adăpost și îndreptă arma spre noi.

Serviciul de Antichități nu glumea cu ocrotirea operelor de artă.

Urmară tratative și, mai ales, niște bilete care ar fi meritat să fie spălate.

Trebuia să părăsim mașina și să continuăm drumul pe jos.

Apoi, uimirea.

Pe jumătate îngropată în nisip, o alee enigmatică ducea la un mic templu, al cărui sanctuar se compunea din trei capele cu pereții acoperiți de scene ritualice și de cuvinte ale zeilor.

Epigrafiștii, geometrii și fotografii se puseră pe treabă. În clipa când eliberam baza unui stâlp, un coleg într-o uniformă spălăcită îl întâlni din nou pe omul cu pușca.

Cerințele lui, în afară de câteva bilete în plus, erau simple și de bun-simț: la sfârșitul muncii noastre, trebuia să punem nisipul la loc, pentru a aduce din nou locurile în starea în care le-am găsit.

Nu se glumește cu știința.

Nimeni nu simți cum trec orele. Locul era sublim, aerul părea luminos, temperatura era plăcută.

Și soarele începea să coboare.

– Șefule, mă preveni cineva din echipă, curând se face noapte. N-o facem de bunăvoie, dar trebuie să ne gândim la întoarcere.

Amânasem cât putusem, dar m-am supus rațiunii.

Am anunțat adunarea cu mâna. Ne întâlnirăm la minicar.

Acolo, surpriză.

Accelerând și accelerând din nou pentru a pune vehiculul în poziție de plecare, șoferul nu reuși decât să-l îngroape în nisip. Roțile nu se mai vedeau.

Tipul cu pușca izbucni în râs și mă bătu pe umăr. De când era pe lume nu văzuse un asemenea cretin, fără să știu dacă se referea la șofer sau la mine.

Compătimindu-ne, ne procură niște bucăți de tablă și o lopată. S-a săpat cu rândul.

La căderea nopții, minicarul era eliberat.

Șoferul porni motorul, merse pe bucățile de tablă și ieși din capcană.

Zece metri mai încolo se împotmoli din nou în nisip.

Panicat, patină și săpă o nouă groapă.

– Stop, stop! am urlat în zadar.

Prea târziu.

Trebuia luat totul de la început, la lumina lunii. De data aceasta, unul dintre tovarășii mei de ghinion decise să ia volanul și să urmeze exact același drum ca la venire.

După câţiva kilometri, pietrele mărgineau un simulacru de pistă.

Apoi golul.

Eram cu totul şi cu totul rătăciţi.

Din întuneric, ieşi un bărbat slab, înalt, îmbrăcat într-o cămaşă lungă, bej şi cu un turban alb pe cap.

În mâna dreaptă avea un baston lung.

Cu mersul lui încet, calm şi sigur, se apropie de minicar.

– Aveţi nevoie de ajutor?

– Sigur că da! Ne-am rătăcit.

– De unde veniţi?

– De la vechiul templu.

– Pot să urc?

– Vă rog!

Omul se aşeză la dreapta conducătorului şi-i indică direcţia în care s-o ia. La fiecare capcană a drumului, aproape nelipsită, evita catastrofa.

Apărură primele culturi.

– Nu aveţi altceva de făcut decât să urmaţi drumul de ţară care ajunge la drumul asfaltat. Eu cobor aici.

În apropiere nu se afla nici cel mai mic sat.

– Locuiţi în regiune?

– Fie ca soarta să vă fie favorabilă.

– Vă datorăm ceva, se lansă conducătorul scoţându-şi portofelul.

Înfuriată, privirea ghidului nostru luă foc.

Deschise portiera, coborî şi se îndepărtă în deşert.

L-aş fi urmărit cu plăcere. Dar, lăsându-se copleşit de grija de a pune echipa pe drumul cel bun, conducătorul expediţiei nu spusese el că aceasta avea încă multă treabă de făcut?

Paznicul secretului

Țăranul își frecă șalele. Durere sau nu, trebuia să continue, căci recolta de cereale nu aștepta. După o prea scurtă siestă, ieși din adăpostul lui de stuf și merse cu pas obosit spre marginea câmpului unde legase doi boi de un țăruș.

Se crezu victima unei halucinații.

Țărușii smulși și nici urmă de boi! Din câte își amintea, niciodată aceste animale docile și liniștite nu se dezlegaseră.

Singura concluzie posibilă: un furt!

Țăranul nu se înțelegea bine cu vecinii. Certuri, câteva lovituri pe la spate, un proces... Voiau să-l facă să plătească mica lui avere și refacerea fermei lui, cea mai frumoasă din regiune.

Neavând limba legată, țăranul se năpusti asupra principalului suspect, un flecar din Sud, mai leneș decât tatăl, bunicul și străbunicul lui la un loc.

Răufăcătorul negă cu atâta vehemență, încât păru aproape sincer.

Al doilea suspect se comportă în același fel și chiar jură, pe memoria strămoșilor săi, că era nevinovat.

Derutat, țăranul se duse la primar ca să depună o plângere, când zări un bărbat înalt, îmbrăcat într-o cămașă roșie.

Speriat, înțepeni pe loc.

Colosul nu era din partea locului. Îmbrăcămintea și ținuta îi trădau originile: un nobil de rang înalt, bogat și puternic.

– Încotro alergi, prietene?

– Mi s-au furat doi boi.

– Ești sigur?

– Absolut sigur.

– Bănuieli?

– Bineînțeles, dar nu și probe.

– Vrei să-ți găsești animalele?

– Cum ai putea să te îndoiești?

– Atunci, urmează-mă.

Un amănunt îl înnebunea pe țăran, dar nu reușea să-l dibuiască. Totuși, se luă după uriaș care-l duse departe de sat.

Cei doi boi se scăldau într-o baltă, proprietatea clanului dușman. Țăranul îi trase de coarne și îi duse acasă. Din fericire, dușmanul nu bănuise nimic.

– Cum să vă mulțumesc, stăpâne?

– Ai un câmp întins la est de fermă?

– Da, dar...

– Să mergem.

Țăranul nu era în măsură să se opună.

Stupefiat, constată dispariția câmpului. În locul lui, se afla o întindere vastă de nisip gălbui.

– De multă vreme, tu și familia ta nu venerați cele sacre.

– Greșești, stăpâne! Celebrăm în fiecare zi măreția lui Dumnezeu și îi promitem să-i nimicim pe toți necredincioșii.

– O să fac planul unui templu. Un templu adevărat, dedicat puterilor creației, nu nebuniei oamenilor, fanatismului și dogmatismului ucigașe.

Folosind un băț lung, aurit, bărbatul cu cămașa roșie trasă în nisip sanctuarul secret, sala din mijloc, sala cu coloane, curtea sub cerul liber și ușa de la intrare.

– Ce mai dorești, stăpâne?

– Nimic mai mult. Pornind de la acest plan, vei putea renaște.

Țăranul pricepu în cele din urmă pricina tulburării lui: înaltul personaj nu avea umbră! Așadar, venea de pe lumea cealaltă.

– Stăpâne...

Omul dispăruse.

Un vânt violent se porni, iar țăranul își frecă mâinile. În câteva ore, împrăștie stratul de nisip și câmpul înverzi din nou. Pentru că își găsise boii, se răcori cu un pahar zdravăn de țuică de smochine.

Când se trezi, lovit de o migrenă groaznică, țăranul descoperi o largă întindere verde, cu excepția planului templului, săpat pentru totdeauna într-un nisip de aur pe care nici o furtună nu-l ștergea.

Rândunelele din Karnak

Puțin după ridicarea soarelui, ele dansau pe cer. Deasupra lacului sfânt. Apoi rândunelele din Karnak dispăreau și reveneau la cuiburi când marele templu își regăsea liniștea.

Cântă, vorbesc, trasează curbe și dialoghează cu hieroglifele care, în pofida absenței celor care împlinesc ritualurile, continuă să dea viață scenelor ofrandelor și ale celebrării ritualurilor.

Nimeni nu descifrase secretul migrațiilor lor, iar știința nu le va descifra, pentru că ele vin din oceanul originilor și acolo se întorc. Din timp în timp, sufletul strămoșilor, „glasul drepților“, pleacă de acolo, de departe, și ia forma rândunelelor a căror coadă – despicată – este un simbol care permite contopirea pietrelor și înlănțuirea cuvintelor magice.

Contemplându-le, poate fi ascultată vocea străbunilor și venerată prezența lor invizibilă. Fără ele, nici trecut, nici prezent, nici viitor. Adevărații strămoși nu sunt morții, ci cei care se află în fața noastră.

Cimitirele noastre nu adăpostesc nimic mai mult decât morminte, nu locuințe pentru eternitate, iar rândunelele devin din ce în ce mai rare. „Specie pe cale de dispariție“, prezic specialiștii.

Deasupra lacului sacru din Karnak, dansează încă înainte de a-și lua ultimul zbor, fără întoarcere.

Barca de aur

John era încântat. De pe vremea copilăriei, visa la această călătorie în Egipt și la descoperirea orașului Karnak, acest imens oraș-templu, în care, cu toate distrugerile și fanatismele, divinitățile continuau să trăiască. Nici o fotografie, nici un film nu ofereau o viziune îndestulătoare a realității sublime pe care, în sfârșit, o avea în fața ochilor.

Credincios lui însuși, și numai lui însuși, Andrew, cel mai bun prieten al lui John, trăia emoții ciudate. De obicei indiferent la arhitectură și la sculptură, nu putea ascunde o anume admirație pentru atâta măreție și putere.

– Am impresia că m-am întors într-un paradis pe care n-ar fi trebuit să-l părăsesc niciodată, constată John.

– Nu te entuziasma, nu sunt decât niște pietre neînsuflețite.

– Nu le auzi glasul care domină pălăvrăgeala din lumea exterioară?

– Ești mult prea mistic, bătrânul meu John! Să mergem la masă.

Rătăcind printre străduțele bătrânului Luxor, cei doi prieteni descoperiseră un restaurant unde li se oferiseră orez și porumbel la grătar. Un tip jovial de vreo cincizeci de ani îi servi din abundență, lăudând calitățile bucătăriei sale, apoi coborî brusc tonul.

– Nu sunteți niște turiși precum ceilalți. Ați vrea să aflați secretul lacului sfânt din Karnak?

– Chiar ar merita, observă John.

– Nu te prinde în capcana asta copilărească! protestă Andrew.

– Este foarte serios, insistă patronul. Și nu fac propunerea asta oricui.

– Și ceri o grămadă de bani, pariez.

Patronul păru stânjenit.

– Să spun drept, inițiativa nu-mi aparține mie, ci paznicului lacului. El v-a descoperit și m-a rugat să fac pe intermediarul. Nu cere niciodată bani.

– De unde știa că o să venim aici? se miră John.

– Știa.

– Ce gogoși! se amuză Andrew. Mai întâi, să auzim prețul. Dacă nu, totul va fi o aiureală.

– Nu există un preț, declară cu gravitate patronul. Paznicul lacului vă așteaptă la miezul nopții, în afara porții Orientului.

– Ca să ne propună ce?

– Nu știu. Eu nu sunt amestecat. Poftă bună.

Cei doi prieteni își petrecură după-amiaza în Karnak și admirară un somptuos apus de soare.

– Nu intenționezi să te duci la întâlnire? întrebă Andrew.

– Bineînțeles că da. O ocazie ca asta nu se ivește decât o singură dată.

– E o escrocherie, John! Și, poate, și mai rău. Imaginează-ți că o să te jefuiască, că o să fii rănit, că...

– Îmi asum riscul.

Andrew crezu că trebuie să-și însoțească prietenul. În ceea ce privește statura lui, eventualii hoți trebuiau să-l privească de două ori.

La miezul nopții, un bărbat în vârstă, îmbrăcat într-o cămașă lungă, imaculat de albă, și cu capul acoperit de un turban roșu, se apropie de ei și îi salută.

– Urmați-mă. Dacă sunteți de acord să rămâneți ascunși, o să vedeți secretul lacului.

– Cât? întrebă Andrew cu zâmbetul pe buze.

Bătrânul îl cercetă cu o privire arzătoare.

– Singurul preț care trebuie plătit este o tăcere absolută.

– Ceva gratuit? Spune-o altora!

– Un secret adevărat nici nu se cumpără, nici nu se vinde.

– De ce am fost aleși tocmai noi? se neliniști John.

– Pentru că tu auzi limbajul pietrelor. Repet pentru ultima dată: când o să vezi, păstrează tăcerea.

– Deja tremur de frică, îl ironiză Andrew.

Nici unul dintre polițiștii însărcinați cu paza locului pe timpul nopții nu-i interpelă pe vizitatori. Păreau cu toții cufundați într-un somn adânc.

Andrew aprecie profesionalismul combinației, e bine pusă la punct.

Trăind printre stele, sufletele faraonilor, „glasul drepților", făceau să strălucească bolta cerească de o lumină fascinantă. Un vânt ușor încrețea apa lacului sfânt, care era luminat de lumina argintie a lunii pline.

Cu brațele încrucișate, Andrew nu vedea nimic ieșit din comun.

Deodată, apăru pe lac o barcă de aur. La cârmă, un faraon. Ramele erau ținute de divinități. La proră, Isis.

În urma bărcii, pietre prețioase.

Sub privirea stupefiată a celor doi prieteni, barca se pregăti să acosteze.

– Al naibii truc! exclamă Andrew, uitând să respecte tăcerea. Cine a organizat asta? Vreau să-l întâlnesc și să-l felicit!

Privirea lui Isis îl țintui pe profan pe loc. Andrew avu impresia că două mâini uriașe îl trăgeau de umeri.

Fără ca suprafața să se tulbure vreun pic, lacul îl înghiți.

Isis îi întinse mâna lui John.

Să urce la bordul bărcii de aur... Cu o deschidere a pasului, de care nu se crezuse în stare, călătorul trecu peste spațiul care îl despărțea de proră și își luă locul în rândul echipajului.

Paznicul lacului privi nava care dispărea puțin câte puțin. La capătul unei călătorii prin univers, protejatul lui se întorcea, purtător al unei comori pe care trebuia s-o împărtășească semenilor.

Bărbatul cu cămașa albă plecă din nou spre lumea din afară, încercând să găsească un nou suflet capabil să înțeleagă limbajul pietrelor și să călătorească în barca de aur.

Marea câmpie

Când Howard se instală în căsuța modestă, vreo zece inspectori îl luară cu asalt. Șeful lor, un slăbănog cu privirea agresivă, uită de regulile de politețe.

– Aveți permis pentru săpături?

– Nu

– Ce universitate v-a mandatat?

– Nici una.

– Nici o instituție recunoscută?

– Nici una.

– În cazul acesta, vă este strict interzis să faceți cercetări în Vale. Dacă unul dintre inspectorii mei vă prinde acolo, va urma o arestare pe loc.

Victorioasă și războinică, trupa se retrase.

Howard se instală într-un fotoliu din crengi de palmier pe mica terasă, cu fața spre muntele copleșit de soare.

Aștepta răbdător să fie aduse un pat de campanie, o plasă contra țânțarilor, o masă, două scaune și un cufăr plin cu haine și câteva sticle pline.

După primul lui apus de soare, mai excepțional decât îl visase, Howard își aranjă locuința modestă și adormi cu gândul la zorile fabuloase pentru care se pregătea.

Nu fu decepționat.

Încântat să ocupe un post bine plătit, servitorul deschise ușa de la camera lui și anunță cu mândrie:

– Domnule, soarele!

Nici nu se trezise bine, că i se și serviră lui Howard cafea și plăcinte calde umplute cu bob. După un asemenea mic dejun, era inutil să mai mănânce de prânz.

Îmbrăcat într-un costum de in, Howard merse încet până în Vale, luat cu asalt de hoarde de curioși.

Un inspector se aruncă asupra lui.

– Nu aveți dreptul să faceți săpături!

– Cum puteți constata, sunt singur și nu dispun de nici o unealtă suspectă.

Inspectorul dădu roată în jurul aventurierului.

– O să fiți ținut sub supraveghere. Suntem cu ochii pe dumneavoastră.

Indiferent la defilarea fără sfârșit a turmelor de turiști, Howard se așeză pe un zid scund și contemplă falezele cărora le știa fiecare fațetă. Ca întotdeauna, în acest loc magic, timpul era abolit. Drumul soarelui nu se raporta la muritori, ci exprima misterul luminii, capabilă să învingă dragonul tenebrelor.

În fiecare zi, Howard împlinea același ritual.

Șeful inspectorilor nu înceta să-l spioneze. Un om ca el nu putea să renunțe la săpături. Nu cunoștea el Valea mai bine decât cei mai mari specialiști?

Când o să solicite un permis, în genunchi și în hohote, autoritățile îi vor impune amânări uriașe, o să i se dea documentele incomplete, o să reînceapă procedurile de la capăt până o să-l istovească. Propria lui țară îl abandonase și, în ciuda celebrității lui, era singur și fără ajutor, el care făcuse o greșeală de neiertat, reușind acolo unde toți eșuaseră. Punând astfel în evidență mediocritatea celor cu pretenții, declanșa invidii de nestins.

Totuși, Howard părea senin. Indiferent care era afluența turiștilor, reușea să se izoleze într-un loc puțin frecventat și rămânea acolo până la apus. Nu lua notițe și nu schița nici un crochiu.

Șeful inspectorilor se resemnă.

Howard își părăsise țara pentru a se instala în acest loc modest, la intrarea în Vale. După părerea servitorului său, nu se plângea de nimic, nu primea pe nimeni, mânca cu poftă și saluta fiecare răsărit de soare cu o fericire aproape copilărească. Fiecare nouă zi semăna cu precedenta.

Dojenit cum se cuvine, servitorul răsturnase casa cu fundul în sus, sperând să descopere texte compromițătoare, proiecte de săpături sau câteva alte indicii dovedind adevăratele proiecte ale celui suspectat.

În zadar.

„Un viclean", gândi șeful inspectorilor. Din cauza umilințelor, străinul deveni neîncrezător. Imediat ce supravegherea fusese mai blândă, încercă o nouă ofensivă.

Atunci, păru că desființase dispozitivul, ca și cum nu se mai interesa de acest oaspete obositor. În realitate, folosi cei mai buni copoi, apți să se ascundă în peisaj.

Nimic nu se întâmplă.

Howard își petrecu ziua în Vale. Noaptea, dormi acasă. Nu primi nici o scrisoare și nu trimise nici una.

Șeful cunoștea încăpățânarea străinului. De data acesta, era într-o poziție de inferioritate, iar timpul acționa în defavoarea lui.

Vara transformă Valea într-un cuptor. Temperatura nu modifică obiceiurile suspectului. Întotdeauna îmbrăcat în mod sobru și elegant, era grijuliu să caute zonele umbroase la orele cele mai calde. În schimb, se lăsa scăldat de luminile aurite ale apusului.

Într-o duminică, arșița atinse apogeul. Nici măcar un turist, sau inspectori toropiți.

Șeful însă rămânea treaz. Asta era cu siguranță ocazia pe care o alegea Howard pentru a repera amplasamentul viitoarei lui săpături, pentru a schița un crochiu al poziției și pentru a face măsurători.

Suspectul se mulțumi să vină la întâlnirea cu el.

Bineînțeles, încercă să discute și să se tocmească.

– Ați avea puțină apă? întrebă Howard. Aș putea să mă întorc acasă ca să iau, dar nu mi-ar plăcea să părăsesc Valea la spus.

Neîncrezător, șeful îi dădu un pahar din prețiosul lichid.

– Iată-mă pregătit pentru apus, aprecie Howard. Nu e bine să bei prea mult, face sete.

– Nu vreți nimic altceva?

– Nimic, mulțumesc.

În ciuda caniculei puternice, șeful nu-și slăbi vigilența. Era imposibil să alergi și chiar să mergi mai repede, fără să ai imediat plămânii în flăcări. Așa că era simplu să urmărești mișcările suspectului.

Nici toamna, nici iarna nu îi schimbară comportamentul. Când sufla vântul rece, Howard se așeza în plin soare.

Nemairezistând, șeful inspectorilor îl abordă.

– Ce-aveți de gând să faceți aici? Știți foarte bine că n-o să obțineți niciodată un permis pentru săpături!

– Știu.

– Atunci, de ce vă încăpățânați fără nici un rost?

– Chiar și fără permis, continui să sap.

– În sfârșit, mărturisiți!

– Dar cum reușiți? Nu v-am scăpat din ochi nici măcar o secundă! Și ce căutați?

– Nu caut, am găsit. Privesc grâul cum încolțește și apa cum curge prin canalele de irigație.

Șeful pricepu: din cauza dovezilor găsite, Howard înnebunise.

– Vă amintiți de numele pe care Strămoșii îl dădeau acestui loc: marea câmpie. Multă vreme, n-am văzut decât faleze și roci. Acum, nu mă mai mulțumesc să privesc. Văd. Și văd în ce măsură nu știm să vedem, cu toate că ne-a fost transmis și descris. Descoperirea face toți banii, crede-mă. Nici un peisaj din lume nu egalează această mare câmpie, pe care cei sculați din morți o lucrează neobosiți, unde frumusețea nu dispare, unde spinii nu înțeapă, unde șerpii nu mușcă. Aici, fericirea nu este un cuvânt lipsit de sens. De aceea o salut cu respect în fiecare zi. Această natură omul n-o poate nici murdări, nici distruge.

Șeful inspectorilor privi în jurul lui, dar nu văzu decât pietre.

Era clar, Howard încerca să-l ducă de nas povestindu-i istorioare pentru copii!

Ridicând din umeri, se îndepărtă.

În ziua vechii sărbători a morților, șeful începu să vomite. În ciuda febrei mari, se îndreptă spre unicul acces în Vale pentru a-l vedea ieșind de acolo pe Howard, la apusul soarelui.

Treceau ultimii turiști.

Un paznic închidea deja bariera.

– Așteaptă, imbecilule! Și suspectul?

– E ora, șefule!

Convocați, inspectorii își recunoscură greșeala. La sfârșitul după-amiezii, niște femei se încăieraseră cu violență. Timp de câteva minute, Howard rămăsese nesupravegheat.

– Înconjurați Valea și răscoliți peste tot!

Cum se presupusese, suspectul profitase de prima breșă. În seara asta, va dormi la închisoare.

Explorarea conștiincioasă se dovedi fără rezultate.

Au luat-o de la început. Nici un ungher nu scăpă poliţiştilor.

Nici urmă de străin.

Acasă la el, nimeni. Servitorul îl văzuse plecând, dar nu şi întorcându-se.

Şeful eliberă un ordin de căutare pe întreg teritoriul.

Trei săptămâni mai târziu, află că Howard era mort şi fusese înmormântat în ţara lui, dar nu crezu în autenticitatea certificatului de deces. Era clar, suspectul se ascundea în Vale, cu intenţia de a descoperi o nouă comoară.

La începutul unei noi cercetări amănunţite de mare amploare, o răsturnare politică anulă operaţiunea. Şeful fu mutat, noii conducători ai ţării distruseră ultimele vestigii din Vale şi închiseră frontierele.

Marea câmpie se întorcea la tăcere. Nu mai era nimic de văzut.

Meșterul

Satul se afla în pragul războiului civil.

Jumătate dintre locuitori erau de acord cu proiectele primarului. Cealaltă le combătea atât de viguros, încât nu întârziară să se ia la bătaie, pe punctul de a distruge toate eforturile făcute timp de ani îndelungați pentru a construi o comunitate armonioasă.

Primarul reuni consiliul municipal, la fel de divizat ca și populația.

– Nu am intenția să-mi impun punctul de vedere, anunță el de la bun început. Vă propun să-i adunăm în capela zeului Toth pe principalii mei partizani și pe cei mai înfocați dușmani. Bineînțeles, paritatea va fi strict apreciată.

– Ne trebuie un observator neutru, aprecie dușmanul declarat al primarului.

S-au consultat și au înclinat spre o alegere aprobată de toți: meșterul. Expert în geometrie, nu votase niciodată. Nimeni nu-i cunoștea părerile, erau mulțumiți de munca lui, impecabilă și rezistentă. Celibatar, fără copii, fără prieteni, nu va ceda nici unei presiuni.

Meșterul termina de reparat acoperișul bisericii, când primarul îl întrebă dacă acceptă să verifice identitatea participanților la reuniunea la vârf, apartenența lor la un clan sau la altul și să vegheze la egalitatea perfectă între cele

două tabere. Mai mult, se va așeza în fața porții și va împiedica pe oricine să tulbure adunarea.

Meșterul aprobă din cap.

Fu un scandal extraordinar.

La fiecare argument, fie el și de bun-simț, se opunea un discurs înflăcărat, plin de ură, de rea-credință și de ciudă. Și nimeni nu încerca să liniștească pe nimeni, dimpotrivă. Dușmăniile explodau, balaurii se dezlănțuiau.

Depășit de situație, primarul decise să pună capăt acestui scandal. Se ridică, merse cu pas enervat până la ușa bisericii și încercă în zadar s-o deschidă.

Furibund, bătu cu pumnul.

– Ești acolo, meștere?

– Sunt aici.

– Deschide ușa imediat!

– V-ați terminat lucrările?

– Imposibil să se înțeleagă.

– Atunci, continuați.

– Ce înseamnă asta?

– V-ați adunat să puneți la cale viitorul satului. Așadar, nu încape vorbă să dați greș. Când o să reușiți, o să ieșiți.

– Îți poruncesc să deschizi.

Meșterul rămase mut.

Combatanții încercară să forțeze ușa. Dar cei trei drugi de salcâm aduși la fața locului de meșter rezistau. În ceea ce privește cele trei ferestre din piatră ale bisericii, ele erau inviolabile.

Partizanii și adversarii primarului fură obligați să reia discuțiile, într-o atmosferă mai calmă. Nu era vorba de supraviețuirea lor?

Se ajunse la vot: șaizeci la sută în favoarea primarului, treizeci la sută împotrivă, zece la sută abțineri.

Primarul dădu rezultatul meșterului.

– Insuficient, aprecie el. Doar unanimitatea ne va asigura fericirea de mâine.

– Nu se va obține niciodată!

– Eu îmi fac treaba, voi faceți-o pe a voastră.

Primarul reluă câteva propuneri, modificându-le pe altele. Cei mai încăpățânați începeau să asculte. Datorită perseverenței, adunarea sfârși prin a îngloba punctele de vedere, aparent divergente, într-un ansamblu coerent și reuși să concilieze ireconciliabilul.

Spre miezul nopții, unanimitatea fu obținută. Nimeni nu-și regreta votul.

– Acum, poți să deschizi.

Cei trei drugi de salcâm fură înlăturați, iar participanții la adunare îl salutară pe meșter care verifică starea locului, înainte de a închide ermetic ușa bisericii.

O asemenea minune merita să se păstreze pentru totdeauna în liniște.

Votul suprem

Egiptul de Sus, templul Edfu, secolul II d.Hr.

Nouă preoţi permanenţi, asistaţi de câţiva temporari, asigurau întreţinerea imensului templu unde, în pofida decadenţei ireversibile, continuau să-şi împlinească ritualurile. Fără ei, nu erau nici prezenţa divină, nici transmiterea vieţii.

Şi una dintre principalele lor sarcini, în calitate de păstrători ai Tradiţiei, consta în alegerea noului faraon, ca urmare a recentei dispariţii a suveranului, decedat la capătul unei lungi domnii.

Dintotdeauna, sfatul celor nouă înţelepţi desemna fiinţa învestită cu funcţia regală, însărcinată să aducă pe pământ legea lui Maât, zeiţa dreptăţii, a corectitudinii şi a armoniei, fără de care nici o fericire nu se putea îndeplini.

Cei nouă se adunară în inima templului, în sala centrală. Decanul fu primul care luă cuvântul expunându-şi alegerea pe care o argumentă îndelung, cu speranţa să-şi convingă colegii.

Dar responsabilul cu arhivele sfinte îşi manifestă dezacordul.

– Nu neg calităţile preferatului tău, dar se dovedeşte a fi prea agresiv. Un bun rege n-ar trebui să fie atins de un asemenea defect. Oare nu trebuie ca, înainte de toate, să asigure pacea şi liniştea?

– În anumite circumstanțe, trebuie să știe să se arate hotărât, obiectă însărcinatul cu mesele pentru ofrande. Din cauza aceasta, dimpotrivă, eu propun un monarh care va ști să inspire teamă și respect. În vremurile astea tulburi, nu este o prioritate?

– Limpezimea privirii, iată esențialul! i-o reteză purtătorul papirusului Regulii. Dacă se ține cont de acest criteriu, un singur candidat se impune.

Această poziție abruptă ridică numeroase proteste, exprimate într-un mod echilibrat. Fiecare ritualist luă cuvântul la rândul lui, fără să fie întrerupt.

Aceste lungi schimburi nu duseră la o unanimitate și fură nevoiți să decidă să continue dezbaterile a doua zi.

Instalate la Alexandria, foarte departe, la nord de Edfu, autoritățile politice așteptau rezultatul votului pe care nu îndrăzneau să-l conteste. Doar sfatul celor nouă putea înscrie în interiorul cartușului, simbolul universului, numele noului faraon.

Nu mai rămâneau decât trei candidați serioși, bine cunoscuți și foarte diferiți: un tânăr agresiv și cuceritor, unul de vârstă medie, cu privire luminoasă, și unul la vârsta maturității, inspirând respect.

– Din nefericire, nu este momentul cuceririlor, se văită decanul. Este imposibil să alungăm ocupantul. Să alegem calea de mijloc.

Discuția reîncepu. Încet, încet se formă o majoritate. Numai purtătorul papirusului Regulii rămase pe poziții.

– Prea în vârstă fiind, regele va ști să se impună?

– Crezi că privirea lui este lipsită de vigoare și că autoritatea lui nu se va impune de la sine?

– Recunosc că nu.

– Accepți să se formeze unanimitatea?

– Accept.

Procesiunea se îndreptă spre noul faraon, un șoim impunător. Se cocoță pe umărul superiorului care urcă scara ce ducea spre acoperișul templului.

Preotul îl prezentă pe regele ales Egiptului și soarelui.

– Numai tu, ființă cu adevărat vie, încarnarea zeului Horus, vei fi garantul lui Maât. Cu aripile tale cât universul ne vei apăra până la sfârșit.

Pe unul dintre zidurile sanctuarului, un cioplitor în piatră sculptă cartușul, în interiorul căruia trebuiau gravate hieroglifele ce compuneau numele faraonului și evidenția planurile lui.

Conform instrucțiunilor consiliului, care nu recunoștea nici un ocupant apt să ocupe această funcție vitală, cartușul rămase gol.

Vocea zeului

– Ești complet nebun, Thamuz! aprecie armatorul.

– Sunt un bun marinar și n-am chef să mă împotmolesc la țărm, în țara asta de neputincioși și de ipocriți.

– Nimeni, nici măcar eu, nu-ți cere să mergi atât de departe! Peste zece ambarcațiuni au naufragiat până acum în acel colț de lume. Marea asta este blestemată!

Thamuz ridică din umeri.

– Plec mâine și o să mă întorc cu o avere.

– Fă-ți mai întâi testamentul, nebunule!

– Inutil, singura mea avere este vaporul.

– Renunță, prietene. Renunță, te rog.

– Vreau să rămân cu inima împăcată.

Nu i-a fost ușor să adune un echipaj. Thamuz constată că breasla sa nu făcea excepție de la regulă: vanitoșii, lașii, mincinoșii și egoiștii alcătuiau o majoritate zdrobitoare. Nu reuși să găsească decât un mut, un surd, un prostănac, un disperat, un șomer în stare de orice pentru a munci și trei curioși, inconștienți de riscurile care urmau.

Thamuz era în același timp un bun navigator și un bun conducător de oameni. În câteva ore, reuși să facă din adunătura aceasta de rătăciți o echipă și să-i învețe manevrele de bază. Simțindu-se folositori, fericiți să fie conduși, se prinseră în joc și se descurcară mai bine decât unii marinari experimentați, dar blazați.

Surdul se dovedi un excelent bucătar. Bine hrănit, bucurându-se de o vreme însorită și răcorită de vânt, echipajul trăia un vis cu ochii deschiși.

– Se pare că o să facem avere? întrebă unul dintre curioși.

– Probabil, răspunse Thamuz.

– De ce nu se grăbesc și alții spre comoară?

– Pentru că le este frică.

– Există pericole?

– Pe mare, se pot ivi în orice moment. Privește acolo. Ce vezi?

– Un fel de dantelă... Și strălucește.

– În mai puțin de o oră, un val uriaș se va sparge rostogolindu-se peste noi.

– Dar... ești atât de calm!

– Aparență înșelătoare, matelotule. Să ne pregătim de furtună.

Thamuz nu se înșela.

Îngrozit, echipajul se întunecă la față.

Zdravăn legate de cordaje, victimele valurilor nu suferiră decât niște răni și cucuie. Nici unul nu fu luat de val. Prin toamna strălucitoare și blândă, vasul își continuă călătoria.

– O să mai fie și alte valuri de dimensiunea asta? se nelinişti fostul șomer.

– Nu știu, răspunse Thamuz. Este pentru prima oară când navighez atât de departe.

Seninătatea fără cusur a căpitanului liniști echipajul.

Marea deveni de un albastru strălucitor. Soarele sclipea cu o lumină neobișnuită.

O voce puternică umplu cerul.

– Marele Zeu este mort.

Thamuz alergă la proră.

– Cine vorbește?

Înțepeniți, marinarii se întinseră pe punte.

– Marele Zeu este mort, repetă vocea. Transmiteți acest mesaj.

Thamuz scrută cosmosul, căutând un semn sau o prezență. Membrii echipajului își astupară urechile.

– Marele Zeu este mort, clamă vocea pentru a treia oară. Transmiteți acest mesaj și acționați cum se cuvine.

Marinarul contemplă imensitatea.

Prostănacul se apropie de el.

– Thamuz... Numele tău nu înseamnă că Osiris, cel care dă naștere, a dispărut? Dacă nu reînvie, o să dispară și lumea aceasta, la fel ca el.

Marinarii se adunară în jurul căpitanului.

– Zeul râde, iar zeii nasc, afirmă mutul, recăpătându-și brusc vocea. Zeul plânge, iar oamenii se nasc. Tu ce faci?

– Eu am norocul de a avea un echipaj și un vapor. Oare vocea nu ne indică direcția cea bună? Pentru că am aflat de dispariția Marelui Zeu, să ne urmăm drumul până la țara unde moartea nu există.

Ultima maimuță

Când telefonul sună, John Patmos visa la o lume plină de verdeață, populată de sute de păsări multicolore care cântau pe cerul albastru.

Îl căută pe pipăite, înainte de a-și aduce aminte că a adormit pe canapea, după o seară prea mult stropită cu votcă. Umberto, prietenul lui din totdeauna, îl făcuse să încerce mai multe mărci poloneze, dintre cele mai celebre.

În sfârșit, puse mâna pe aparat și ridică receptorul.

– John, tu ești? întrebă o voce acră, care îl trezi brutal.

– Bésurline... Ai văzut cât este ceasul?

Peter Bésurline era diplomat la Națiunile Unite, însărcinat cu refacerea naturii, conform directivelor comunității științifice internaționale. Mai puternic decât mulți șefi de stat, nu lua nici o decizie fără acordul multinaționalelor care au concentrat, de-a lungul timpului, diversele mișcări ecologiste amestecate printre politicieni.

– Este unsprezece treizeci și doi, preciză diplomatul. Este un moment potrivit ca să te trezești, nu?

Patmos se scărpină în cap.

– Îți amintesc că mă întorc din misiune.

– O urgență, John. Te aștept la mine la birou, la ora paisprezece. Vino cu Umberto.

Mai beat decât Patmos, prietenul lui era înfășurat în halat. Imediat ce apa rece îl stropi pe față, Umberto se ridică, furios.

– Am oroare de asta! Cauți pricină de ceartă?

– Bésurline ne convoacă. N-avem prea mult timp ca să ne facem frumoși.

Umberto își masă capul chel.

– Glumești... Doar n-o să plecăm imediat?

– Ras, spălat, îmbrăcat... Haide, bătrâne, mișcă!

Umberto detesta ca John să-i spună „bătrâne“, dar îl durea prea tare capul ca să protesteze. Și apoi, Peter Bésurline nu suna niciodată degeaba. Cu siguranță, misiunea nu va fi foarte odihnitoare, dar, cu certitudine, va exista și o primă bună, corespunzătoare.

– Ți-a spus ce așteaptă de la noi?

– Nici un cuvânt.

– O să ne ajute să dăm marea lovitură, pariez!

– O să putem, în sfârșit, să părăsim țara asta blestemată și să ne mutăm într-un colțișor liniștit, unde nici un înalt funcționar n-o să ne mai deranjeze.

– Vorbește pentru tine, John! Eu mă simt bine în State.

– Nu regreți Florența ta natală?

– Detest arta italiană, bucătăria locală mă îngrașă și ador felurile echilibrate cu legume transformate genetic. Astăzi, nu mai există nici un risc să fie otrăvitoare.

John se gândea la omletele de altădată, din ouă adevărate, și la salatele, bune și parfumate, care răsăreau din pământ, dar trebuia să recunoască, din păcate, că prietenul lui avea dreptate. Datorită progreselor fulgerătoare ale biologiei, fiecare locuitor al planetei se hrănea conform codului său genetic și, deci, își păstra sănătatea. Revoluția agroalimentară era o reușită totală și populația globului putea de acum să se dezvolte la infinit.

Umberto era încântat de această evoluție care dusese umanitatea de la starea de brută păroasă la stăpânirea absolută a biogeneticii. În prezent, omul, și numai el, stăpânea o planetă după ce împlinise cerințele congreselor de la Rio

și de la Washington: ca natura să fie totalmente în serviciul său.

– Luăm motocicleta ta, John?

– La drum.

Peter Bésurline era un tip de vreo cincizeci de ani, de talie medie, îmbrăcat într-un costum gri și o cămașă cu guler tare. O mustață neagră, cam groasă, nu însuflețea în nici un fel o față ternă și comună. În biroul mare de la etajul nouăzeci și doi al turnului de oțel și de sticlă dedicat „Apărării Mediului Uman“, nu se aflau decât trei calculatoare ultraminiaturizate și ultraperformante. În orice moment, Peter Bésurline putea contacta personalitățile influente.

De fiecare dată când pătrundea în această lume lipsită de suflet, John Patmos avea o reacție de recul. Dar nu era atât de bogat ca să refuze convocarea lui Bésurline.

– Cum vă simțiți? întrebă înaltul funcționar cu vocea lui mieroasă de confesor.

– În cea mai bună formă, răspunse Umberto, făcând să-i tresalte pectoralii sub vesta de piele.

– Tu nu spui nimic, John?

– Am avut în vedere câteva zile de concediu.

– Renunță.

– Ultima noastră misiune a fost mai degrabă dură...

– Tăierea ultimei balene din apele polare? O călătorie lungă și dificilă, sunt de acord cu voi, dar ați beneficiat de un echipament ultramodern. Și tocmai am primit un raport care confirmă succesul nostru total. Nici un elefant pe suprafața globului, nici un monstru marin în apele oceanelor. Asta este legea societății noastre, prieteni: toate ființele care nu corespund exigențelor armoniei speciei noastre trebuie să dispară. Cine ar mai suporta astăzi o lume populată de dinozauri sau de alte creaturi ostile? Elefanții distrugeau culturile, cetaceele mari poluau apele. Am cucerit aceste

spații de producție, pentru a hrăni cu costuri mici miliarde de ființe umane.

John Patmos cunoștea pe dinafară discursul lui Bésurline, pe care îl repetau cuvânt cu cuvânt președinții celor mai importante state și pe care ceilalți nu-l contestau. Pe cinci continente, datorită uniformizării doctrinei economice globale, nu mai exista nici o discuție asupra acestui adevăr evident.

Fiind vânători cu un fler excepțional și salvați de la moarte prin tehnici dovedite, Peter Bésurline făcea apel la ei pentru operațiuni riscante.

– Ce iepure ai mai tras din pălărie? întrebă Umberto curățindu-și unghiile cu un cuțit de comando.

– Nu un iepure, ci o maimuță.

Cei doi vânători fură șocați.

– Este o glumă? întrebă Umberto.

– Nu am obiceiul să glumesc.

– Sunt zece ani de când n-a mai rămas nici măcar una!

– Unul dintre sateliții noștri specializați tocmai a reperat forma unui mamifer, a cărui structură moleculară corespunde cu aceea a unui cinocefal.

– Satelitul vostru bate câmpii! se ambală Umberto. Ultimul cinocefal l-am exterminat eu însumi în Africa de Est.

Peter Bésurline înlemni.

– Nici un satelit nu se înșală, dar unele date sunt uneori dificil de interpretat. Este și cazul nostru, iar voi mergeți la fața locului să verificați.

– În pădurea amazoniană, pariez.

– Ultimele hectare tocmai au fost arse pentru a lăsa locul culturilor rentabile.

– Atunci, unde?

– În Sudan, într-o pădure de palmieri atât de izolată, încât a scăpat autorităților sanitare. Inutil să vă spun că nu

va fi o petrecere de plăcere. Dar acest animal poate propaga germeni patologici, iar existența lui este o injurie adusă programului nostru de dezvoltare. Vă duceți să-l omorâți.

– Nici o problemă, asigură Umberto.

– Nici o problemă, e ușor de spus, obiectă John Patmos. De la exterminarea ultimilor animiști, republica islamică din Sudan este ostilă oricărei prezențe străine și practică teroarea, fără să primească nici o pedeapsă.

– Nu vă duceți să faceți politică, dragul meu John, se neliniști Bésurline.

– Atunci, asta e, exclamă Umberto, stai liniștit! Dar nu e nici o problemă... Cum intrăm în țara asta amărâtă?

– Absolut oficial, domnilor, în calitate de membri ai unei misiuni umanitare. De altfel, ăsta va fi rolul vostru: să suprimați amenințarea care planează asupra umanității din pricina acestei maimuțe.

Patruzeci și cinci de grade la umbră și o furtună de nisip arzător: deșertul în care înaintau cei doi vânători și cei cinci cărăuși sudanezi era un adevărat infern. După o zi lungă petrecută într-un birou jegos, unde niște bărboși și niște femei, îmbrăcate în negru din cap până-n picioare, verificaseră de mii de ori ordinul lor de misiune, Umberto și John Patmos preferau să înfrunte o natură ostilă.

– Căldură nenorocită, țară nenorocită și misiune de asemenea! horcăi Umberto.

În privința lui Patmos, el uită de condițiile călătoriei pentru a aprecia splendoarea sălbatică a peisajului. El, care traversase ultimele păduri ale planetei și navigase pe oceanele dezlănțuite, încerca o senzație nouă, un amestec de seninătate și de teamă. Vederea imensei întinderi arse de

soare îl calma, dar avea prea multă experiență ca să nu adulmece primejdia.

– E ceva ce nu merge? întrebă Umberto, observând tulburarea colegului său.

– Nu suntem singuri, în ascunziș...

– Nu văd decât nisip, la infinit. Dacă jefuitorii își arată vârful nasului, vom avea destule focuri ca să-i liniștim.

Umberto avea dreptate. Ca întotdeauna.

Dar Patmos se simți ușurat când micul grup se apropie de un ochi de apă înconjurat de arbori lânoși.

Aruncată cu putere și cu precizie, piatra îl lovi direct în frunte pe sudanezul care închidea coloana.

Trăsnit, se prăbuși pe spate.

Umberto trase în direcția atacantului, apoi întoarse arma spre ceilalți patru cărăuși, care o luară la fugă.

Gloanțele care le șuierau pe lângă urechi îi împiedicară să mai continue.

John Patmos îi calmă, explicându-le că unica soluție pentru a supraviețui este să rămână uniți.

Trebuia să înceapă prin a-l suprima pe agresor.

Hamalii îi urmau prudent pe cei doi vânători, care aveau toate simțurile în alertă. Stăpâni pe nervii lor, abia tresăriră când un sudanez urlă.

Tocmai cădea într-o groapă ascunsă de crengi și în care erau înfipți niște țăruși.

Indiferent la soarta nefericitului, Umberto exploră locul, temându-se de o altă capcană.

– Totul este în regulă... Dacă se poate spune.

Terorizați, cei trei cărăuși supraviețuitori se așezară, strângându-se unul în altul.

– Totuși, nu este o primată cea care a inventat așa ceva!

– În Borneo, înainte de a fi masacrate, triburile de maimuțe organizau acest gen de capcane, aminti John Patmos.

Ochii lui Umberto străluciră de furie.

– O să-l sfâșii cu cuțitul pe macacul ăsta!

Șeful hamalilor se ridică.

– Trebuie să ne întoarcem din drum. Suntem pe teritoriul sfânt al marii maimuțe, care stăpânește magia lunii și își lovește dușmanii cu focul soarelui. Chiar doctorii Legii nu îndrăznesc să-l înfrunte.

– Nu este decât un animal și a omorât doi oameni!

– N-au avut decât ce au meritat. Dacă mergem spre vechiul templu, o să murim cu toții.

– Ai fost plătit, băiete, și o să mergi până la capăt! Dacă nu, o să-ți tai mâna.

– Este pedeapsa pe care religia ta o aplică hoților?

– Marea maimuță o să-mi ia viața pentru că am furat ce era al ei. Nu scapă nimeni de dreptatea asta.

Ceilalți doi hamali aprobară.

– Nu mai avem nevoie de ei, aprecie John Patmos. După hartă, pădurea de palmieri în care se ascunde cinocefalul nu este decât la o oră de mers.

– O.K, O.K., acceptă Umberto. Dar voi nu vă mișcați de aici și așteptați întoarcerea noastră.

Cei doi vânători se îndreptară direct spre obiectiv. Umberto zâmbi larg când zări urmele lăsate de vânat, pe care furtuna de nisip, mai puțin violentă, nu avusese încă timp să le acopere.

– Animalul ăsta mizerabil este terminat, John!

Patmos scoase din rucsac binoclul militar și îl îndreptă spre un punct verde, pentru a se asigura că nu este vorba despre un miraj.

– Este chiar pădurea de palmieri... Dar nu este decât vegetație. Arborii ascund vechile ruine.

– Trebuie să depășesc orice obstacol! Și să-mi zic că oriunde am merge, trebuie să facem treaba împreună... De la indienii din Amazonia la indienii Bantu, trecând pe la

eschimoși, nu ai decât dezamăgiri! Paradă, laudă, dar când trebuie dată lovitura fatală, rămâne numai fuga... Din fericire, se plătește bine. Și apoi, munca este în folosul umanității.

Apropiindu-se de obiectiv, cei doi vânători descoperiră vreo cincizeci de palmieri doum, al căror trunchi se despărțea în două ramuri groase. Frunzele acopereau un templu din vechiul Egipt, pe jumătate distrus, dar din care rămăseseră câteva ziduri și un sanctuar cu acoperișul intact.

– Dacă i-am da foc? sugeră Umberto.

– Să verificăm mai întâi dacă maimuța este cu adevărat aici.

Cu un aparat de ochit care analiza structura moleculară a ființelor vii într-un loc dat, John Patmos exploră toată suprafața oazei.

– Ei?

– Rezultatele nu sunt clare.

– Nu-mi spune că Bésurline ne-a pasat materiale defecte!

– Ăsta funcționează, dar obțin rezultate contradictorii. În orice caz, este un mamifer.

– Las-o baltă cu enigmele tale, o să lucrăm fără aparate.

– Să fim prevăzători... Ai văzut de ce este în stare cinocefalul.

– Au fost exterminați monștri mai mari!

Cu arma în mână, cei doi vânători înaintară încet spre obiectiv. Vântul se potoli, o liniște absolută domnea în oază.

– Trebuie să se ascundă într-un copac... O s-o gonim.

Umberto trase mai multe rafale, care nu sfâșiară decât frunzele.

– Ai putea să mă ajuți. John!

Patmos părea fascinat de un basorelief.

– La ce te uiţi, pentru Dumnezeu?

– Sculptorul a reprezentat o maimuţă mare, cu discul lunar pe cap... Este superbă.

– Ai luat-o razna sau ce-i cu tine?

– Îmi place locul ăsta, Umberto; este ca şi cum aş fi trăit cândva aici fericit.

– De acord, bătrâne, toţi avem micile noastre nebunii, dar nu când muncim! Nu vreau să te sâcâi, dar babuinul este ascuns în sanctuarul care mai are acoperiş. O să merg cu cuţitul... O mică luptă corp la corp, nu e ceva care să-mi displacă.

– Un cinocefal are colţi redutabili. Nici chiar tu n-o să-i faci faţă.

Faptul că a fost pus în gardă îl impresionă pe vânător.

– Ai dreptate... Un glonţ între ochi este mult mai sigur.

Cei doi bărbaţi pătrunseră în sanctuarul unde domnea întunericul.

Prin vizorul carabinei sale, care îi permitea să repereze prada în întuneric, Umberto inspectă încăperea.

– E acolo, în fund... O bucăţică, nu glumă, te asigur! Dar stă complet nemişcată.

John Patmos înfipse două torţe mari în pământ şi se îndreptă spre ocupantul templului.

– Ai jura că e o statuie...

– Faci o greşeală, John!

Indiferent la sfatul de a fi prudent, Patmos înaintă spre cinocefalul uriaş. Aşezat în fund, cu bustul drept, cu mâinile ţinute pe coapse, avea un aer de o incredibilă nobleţe.

Profunzimea privirii sale îi ţintui în loc pe vânători.

Nu, nu era o statuie, ci ultima maimuţă care trăia pe planetă, cu ochi în care inteligenţa se împletea cu acel curaj de a înfrunta o moarte ineluctabilă, după ce luptase până la capătul puterilor.

– Depărtează-te, John.

– Nu trage, Umberto.

– Ți-ai pierdut mințile, ce-i cu tine? Un contract este un contract.

– Îl anulez.

– Maimuța asta este viitorul nostru.

Umberto nu-și credea urechilor.

– Dar ce te-a apucat, John... Crezi că progresul o să meargă invers?

– Dacă ființa asta este ucisă, nu mai există speranță pentru omenire. Mâine, nu va mai fi formată decât din tipi ca Bésurline.

– Ești nebun, bietul meu bătrân! Singura problemă este să ridicăm prima pe care o luăm în schimbul cadavrului acestei maimuțe.

– Ieși din templu, Umberto. Și pleacă.

John Patmos se așeză în fața cinocefalului.

– Trebuie să trag, John.

– Atunci, omoară-mă. Omoară douăzeci de ani de prietenie și distruge această ființă care este de neînlocuit.

Umberto își orientă arma.

– Cu un singur glonț străpung și capul tău, și pe cel al acestui monstru.

– Ce mai aștepți?

Degetul se crispă pe cocoș. Patmos nu mișcă nici un milimetru.

– Pleacă, Umberto, nu mai ai nimic de făcut aici.

Vânătorul dădu înapoi, pas cu pas.

– N-ai nici o șansă să scapi, John. Și nu conta pe mine să te scot din încurcătură.

– Teme-te de clipa când Bésurline o să-ți comande să ne dobori, pe mine și pe maimuță. Vei fi următorul pe listă.

Umberto își aruncă pușca lângă un perete și părăsi sanctuarul.

Când a fost sigur că liniştea revenise în oază, John Patmos se întoarse.

Cinocefalul nu se mişcase, avea privirea gânditoare. Nobleţea acestei atitudini vorbea despre faptul că, pe pământ, rămăsese ultimul interpret al lui Thot, zeul cunoaşterii.

– Nu e nimic de care să te temi, declară Patmos; dar mie mi-ar plăcea să rămân. Amândoi, poate am putea reînvia un mic capăt de lume.

Omul întinse mâinile.

Încet, foarte încet, marele cinocefal îl imită.

Ochi în ochi, ultima maimuţă şi omul îşi strângeau mâna.

Prima apariţie în Cuvinte pentru viaţă, *Pocket, 2000*

Paznicul comorii

Puţin înainte de prânz, plouă cu albine moarte.

Ultimele din ţară, prinse într-un nor de insecticid destinat mai multor hectare de lucernă.

Acest produs şi alte câteva zeci ar fi trebuit interzise. Dar justiţia încă nu se pronunţase asupra eventualei lor nocivităţi. Ar fi fost nevoie de încă patru sau cinci ani, înainte ca tribunalul internaţional, specializat în catastrofe chimice, să consimtă să examineze rapoartele experţilor.

La data de faţă, ar fi fost prescrise. Astfel, agricultura industrială ar fi continuat să prospere, folosind un maximum de insecticide şi de pesticide. Trebuie să hrănească populaţia.

Urcând în avion cu destinaţia Egipt, omul cu valiza îşi juca ultima carte. În laborator, se ajunsese la concluzia că era imposibil să se decidă, pentru că ştiinţa nu reuşea să stabilească situaţia albinelor. Imposibil, de exemplu, să se determine cu precizie aria lor de acţiune. În aceste condiţii, se renunţa la cunoaşterea tipului de produs chimic, care se putea dovedi dăunător, şi se mulţumeau să observe situaţia, pregătind noi teste, fără să ştie dacă vor fi suportate de organismul controlat.

Astfel, omul cu valiza trebuia să ajungă în regiunea Egiptului unde se semnala ultimul stup în activitate.

Ca de obicei, sindicatele apicultorilor erau dezbinate, fiecare dorind să-şi tragă spuza pe turta lui, protestând faţă

de decizia de a salva supraviețuitoarele. În vreme ce reprezentanții lor se insultau în timpul dezbaterilor interminabile, el decisese să acționeze.

Bărbatul cu valiza aștepta cu nerăbdare plecarea avionului, întârziată deja cu douăzeci de minute. Cu puțin noroc, compania nu era în grevă. În plus, nu i se putea cere să fie punctuală.

În laborator, trebuie să se fi observat dispariția comorii și să fi prevenit poliția pentru a fi interceptat vinovatul.

El, ultimul ei apărător.

– Decolare în cinci minute, anunță pilotul.

La stânga paznicului comorii, o brunetă frumoasă citea ziarul. Se relata agonia albinelor care, din cauza dispariției mărilor, a iazurilor și a râurilor, mureau de sete.

Oare această femeie aparținea forțelor de securitate?

În acest caz, el o să fie oprit la sosire.

Ea începu să completeze o grilă de cuvinte încrucișate.

Un călător trecu pe culoar și îl descoperi pe paznicul comorii care se făcu că nu-l observă.

Un alt polițist?

Fugarul își strânse valiza. Dacă i-ar fi cunoscut conținutul, i-ar fi smuls-o.

Incapabil să se atingă de mâncare, de altfel puțin comestibilă, se mulțumi cu un pahar de vin roșu, cu gust de oțet.

În nor, avionul își începu coborârea. Zgâlțâieli zdravene, o aterizare bușită, imobilizarea aparatului, fixarea pasarelei, ușa care se deschide... Paznicul comorii fu ultimul la ieșire.

Nimeni nu-l interpelă.

Frumoasa brunetă se agăță de gâtul unui play-boy, călătorii își recuperară bagajele.

Paznicul comorii se aruncă într-un taxi și ceru să fie condus până la un mic sat, la marginea deșertului, unde se stingeau încetișor vreo treizeci de bătrâni.

Locuințe sărăcăcioase, un cuptor de pâine, un grânar... Aici, nimic nu se schimbase de multă vreme. Paznicul comorii traversă satul, o luă pe un drum de pământ bătătorit care mergea de-a lungul unei grădini de zarzavat și ajungea la stup.

Prea târziu.

Și el era gol, ca toate celelalte.

Un zumzăit îndepărtat îi atrase atenția. Intrigat, bărbatul se îndreptă spre un sicomor unde ultimul roi își găsise refugiul.

Micii comunități îi lipsea esențialul pentru a supraviețui și a munci.

Paznicul comorii deschise valiza de unde scoase o cutie care conținea viitorul: o regină. O regină de Egipt, păstrată în Occident și readusă acasă la ea.

Trezindu-se din somn, zbură spre roiul ei, ai cărui membri se reorganizau după ierarhia ancestrală. Datorită ei, albinele vor continua să fecundeze lumea.

Vaca sfântă

Când au hotărât să-mi taie turma, am fugit cu cea mai frumoasă dintre vacile mele, Hathor. Ce să fac altceva în fața a o sută de bărbați înarmați din greu? Datorită blândeții, farmecului și luminii din ochii ei, Hathor merita să poarte numele acestei mari zeițe a Egiptului antic.

În momentul în care își părăsi tovarășii, scoase un muget, bun să sfâșie sufletul. Acceptă să grăbească pasul de obicei atât de liniștit, pentru a ajunge la un refugiu din vârful muntelui, pe care îl construisem cu mâna mea și de a cărui existență nu știa nimeni.

În mai puțin de un an, toate cirezile din regiune vor fi distruse. Omul a declarat vaca nebună, și o va rade de pe suprafața pământului. Producția accelerată de carne și de lapte sintetice necesita mult mai puține eforturi decât întreținerea animalelor vii.

Decretul nu permitea se existe nici o ambiguitate: orice vacă era în mod natural purtătoare de germeni și trebuia eliminată. Chiar în India, acum pe drumul progresului, mesajul a sfârșit prin a fi acceptat. Doar câteva specimene vor fi păstrate într-o grădină zoologică, după geamuri blindate.

Hathor și cu mine trăirăm săptămâni pașnice de neuitat. Eram convins că nici un agent al serviciului de represiune nu va urca până aici.

M-am înșelat.

Erau doi, un slăbănog înalt și un bondoc.

– Agent E 235, declară primul. Colegul meu este agentul E 240. Sunteți proprietarul?

– S-ar putea.

– Există animale aici?

– În afară de mine, nimeni.

– Trebuie să facem percheziție.

– Proprietate privată, nu se intră.

– Se simte o vacă, observă E 240. Instinctul nu mă înșală. Numele dumneavoastră?

– Fernand sălbaticul. Specialitatea mea este distrugerea gândacilor.

– Figura dumneavoastră îmi spune ceva, apreciе E 235. Sunt aproape sigur că ați avut o cireadă de vaci, în vale.

– Am o pușcă și știu să mă folosesc de ea.

Vederea armei avu un efect sigur.

– Fiți rezonabil, recomandă E 240. Dați-ne acest animal periculos și nu vă mai urmărim.

– Ștergeți-o!

– O să ne întoarcem cu arme mai serioase. Vaca va fi tăiată și dumneavoastră veți fi trimis la închisoare.

– O să mai vedem.

E 235 și E 240 bătură în retragere.

Nu vorbeau în zadar, avertismentele lor trebuiau luate în serios.

De data aceasta, nu exista nici o posibilitate de a fugi.

M-am dus în staul și am mângâiat-o îndelung pe Hathor, atât de blândă, atât de frumoasă și de liniștită.

De comun acord, am luat o decizie ireversibilă.

Cu adevărat, aduseră arme mai serioase.

Un elicopter de luptă și zece comandouri echipate cu arme sofisticate. În fruntea lor, E 235 și E 240 au mers

până la banca pe care stăteam, contemplând apusul. Seara era magnifică, cerul nu avea urmă de nor.

– Opuneți rezistență? întrebă E 235.

– Nici cea mai mică.

– Dați-ne pușca.

– O găsiți pe rastel.

Două comandouri mă supravegheau, în timp ce colegii lor îmi răscoleau refugiul.

– Este gol, conchise E 240, dar în staul era o vacă!

– Exact.

– Ați făcut-o să fugă?

– Absolut deloc.

– Cu elicopterul nu vom întârzia s-o prindem și s-o tăiem!

– M-ar mira.

E 235 mă fixă cu o privire plină de răutate.

– Nici o vacă n-a scăpat vreodată.

– Va fi primul tău eșec.

– Unde este?

Soarele tocmai apusese.

– Acolo, sus.

– În vârful muntelui?

– Nu, și mai sus. Ridicați ochii și priviți. Nu vedeți cadavrul acela imens cu cap, coarne, spate, copite, coadă și Calea Lactee? De acum, Hathor va da lapte stelelor și va hrăni lumina constelațiilor. În situația în care suntem, de ce ar rămâne o vacă pe lângă casa unui om?

Ospitalierul

Barbarii năvăleau. Nu mai era nici un loc sigur. Armata complet derutată nu mai știa cum să li se supună, poliția era depășită și adesea complice, dovedind o lașitate generală, colaboraționiști încercau să-și scape pielea... Nu-mi credeam ochilor.

Există momente când ești fericit că ești celibatar. Am ieșit din oraș prin vest și m-am cufundat în deșert.

În depărtare, incendii. Chiar și templele erau distruse.

Dintr-odată, o lumină.

O casă frumoasă, fortificată, al cărei pridvor era luminat de o torță.

Cu răsuflarea tăiată, cu inima bătând, am ciocănit la ușa din cedru.

– Deschideți, vă implor!

Liniște.

Bătui încă o dată, mai tare.

– Cine e acolo? întrebă o voce puternică.

– Afară e un război general! Deschideți, fie-vă milă!

– De partea cui ești tu?

– Nu sunt decât un preot fugar!

– Ce-mi oferi?

Mi-am scotocit buzunarele tunicii.

– O amuletă protectoare, vă convine?

– Drept cine mă iei?

– Eu... nu am nimic altceva!

– Să vedem.

Ușa se deschise.

În fața unui bărbos corpolent, cu ochii ca jarul, am simțit nevoia s-o șterg. Sălbaticul ăsta putea să mă strivească dintr-o singură lovitură de pumn.

– Ce te-a apucat, preotule?

– Războiul... N-ați înțeles?

– N-o să ajungă până aici. Intră.

Nu era un palat, dar așa arăta. Mobilele din lemn scump, sculpturi antice, dale lucioase.

– O să-ți dau de băut.

Timp de câteva clipe, mi-am uitat frica.

Arzându-mi stomacul, țuica de smochine îmi aminti de incendierea clădirilor oficiale care declanșase panica generală.

– S-ar zice că nu ții foarte bine la băuturile naturale. Ca să uiți de realitate, ți se taie repede picioarele.

– Aș putea dormi aici?

– Asta o să vedem. Mai întâi, explică.

– În oraș, e răzmeriță și anarhie! Barbarii taie gâturile nevinovaților, femei și copii, și își proclamă legea!

– Și asta te surprinde?

Întrebarea mă lăsă fără glas preț de câteva clipe.

– Da, totuși...

– Deci nu vezi nimic să se schimbe?

– Nu cred așa ceva! Autoritățile dau asigurări că totul va sfârși prin a se aranja. Cu toate astea, nu fac decât să se ucidă între ei!

– Dovadă că așa este. Aparții deci cohortei celor cumsecade, care nu vor niciodată să audă vorbindu-se de pericol.

– Oamenii nu sunt făcuți să se iubească, să șteargă diferențele dintre ei și să fie egali?

Cu pumnul strâns, gazda mea se lovi peste frunte.

– Am nimerit peste cea mai rea dintre legume! Ieși de aici!

– Stai, totuși nu sunt vinovat!

– Evită „totuși" și „cu toate astea" și acceptă adevărul: cu umanismul tău prostesc, ești complet orb și surd. Iată-te pierdut pe firul apei. Eu nu sunt plătit ca să recuperez epavele.

– Acum am înțeles!

– Acum este prea târziu.

– O să mă lupt!

– Știi să te folosești de vreo armă?

Rușinat, lăsai capul în jos.

– Credeam în pace.

– Era destul să te ascult și să te privesc. Dar prostia continuă să conducă lumea, iar tu nu ești decât un demn reprezentant. O să guști o farfurie de bob și șterge-o.

– O să mă omoare!

– Nu e problema mea. Eu primesc ființe curajoase care au nevoie de un moment de liniște, nu ființe inutile și inconștiente. Mănâncă și dispari.

– N-o să vă cruțe, i-am aruncat eu.

– Iată că această casă a văzut năvălind nenumărate hoarde de barbari și a rămas mereu în picioare. La moartea mea, un alt ospitalier îmi va lua locul și va primi ființele demne de stimă.

– Și dacă aș deveni asistentul tău?

Bărbosul mă privi cu un ochi amuzat.

– N-ai deschide ușa oricui?

– Învață-mă să fiu lucid.

– Nimic mai simplu.

Se înarmă cu o sabie și cu o suliță.

– O să masacrez câțiva răufăcători și n-o să mă mai întorc. Noroc, băiete.

– Așteptați, nu plecați...

– Pentru că ai găsit locul potrivit, arată-te la înălțime. Devino ospitalier, ce poate fi mai folositor?

Ramses încă trăiește, ia masa la Luxor

Un hotel, la malul Nilului, în Luxor. O încântătoare dimineață de primăvară, un soare dulce, muntele teban, ale cărui forme se conturau în lumina clară.

După o dimineață de studiu în templu, sub privirile statuilor vii ale faraonilor, sosise ora odihnei. Un prânz frugal și foarte ușor, pe o mică terasă umbroasă.

Albastrul cerului și verdele palmierilor oferă o armonie care mă încântă mereu mai mult. Această grădină bine întreținută amintește de cele ale marilor orașe din trecut, unde era plăcut să te răcorești în jurul unei ape.

Fericirea, pur și simplu.

Un strigăt ascuțit îmi întrerupse meditația.

– Ramsis! Ramsis!

Știam vreo unsprezece cu acest nume. Unsprezece faraoni care au alcătuit o descendență ilustră și al căror celebru reprezentant era al doilea dintre cei numiți.

Chiar dacă prezența lui aici nu avea nimic anormal, a-l vedea reapărând la atâtea secole după moartea oficială cerea puțină atenție.

Ramses se așeză în fața mea, cu ochi lacomi. Textele mele hieroglifice îl interesau evident mai puțin decât mărul meu, vreau să spun fructul pe care mă pregăteam să-l mănânc.

– Ah, ești acolo, Ramsis! constată cu ușurare conducătorul de cămile. Înțelegi, îmi spuse, Ramsis mănâncă orice. Vrei să-i dai mărul și, pe urmă, și portocala?

În asemenea împrejurări, era imposibil să amâni.

Cămila nu era un animal docil, era un animal de elită. Privirea ei languroasă exprima intensa ei satisfacție.

Cu pasul suplu, nu lipsit de eleganță, plecă în căutarea unei alte gazde.

Când te cheamă Ramses, lumea îți aparține.

Regatul femeilor

Încoronat de o carieră strălucitoare și fulgurantă în serviciul statului, tocmai am fost numit general comandant al armatei. Alcătuită din tipi duri, ea asigura și menținea ordinea în numeroasele provincii ale imperiului și, de asemenea, îi asigura coeziunea.

Până atunci, nu avusese de înfruntat decât adversari jalnici, repede zdrobiți.

Și vestea incredibilă bântuia capitala: ele au îndrăznit. Ele, acele blestemate femele care, după regina lor contestatară, nu suportau să mai fie umilite, învinse, alungate în adâncul lăcașului lor și considerate ca simple slujitoare în serviciul legiunilor noastre! Răsculatele au fugit pentru a constitui un simulacru de regat, în nordul fluviului Major.

Câțiva tribuni se ridicaseră pentru a susține că ele nu reprezentau nici o amenințare. Împăratul ceru să fie executate și nici o părere contradictorie nu se manifestă. Se întâmplă așadar, cu sprijinul necondiționat al autorităților, să iau conducerea armatei pentru a reduce la neant regatul femeilor.

Siguri de câștigarea unei victorii ușoare, soldații cântau în gura mare cântece fără perdea, lăudând puterea absolută a bărbaților. Dumnezeu le dăduse supremația și acesta era motivul sacru pentru care nici o femeie nu putea accede la cele mai înalte funcții. Mărturia unei femei – când un

judecător slab de înger ținea cont de ea – nu valora nici jumătate din cea a unui bărbat?

Nesăbuiții n-au prevăzut nici o linie de apărare în fața fluviului Major, de care am trecut fără nici cea mai mică dificultate.

Curând, văzurăm modesta tabără fortificată, pe care această bandă de nebune o ridicaseră în grabă. Un biet țarc de pietre goale, un portal de lemn, un ridicol turn de pază, pe care se plimba o santinelă.

În virtutea unei prudențe pe care ofițerii mei superiori o considerau grotescă, trimisei doi cercetași care se întoarseră cu zâmbetul pe buze.

– Generale, vă recomandăm un atac masiv. În mai puțin de o oră, totul va fi măturat.

Și așa se făcu.

Asaltul dărâmă portalul și lăsă la vedere vreo sută de corturi. Cuprinse de panică, disperate, nebunele se ascunseră în interiorul taberei, contând pe clemența mea. Nu am avut ocazia să mi-o exercit, pentru că mai mulți ofițeri, fără să aștepte ordinele mele, incendiară adăposturile modeste, în timp ce soldații le ciuruiau cu săgețile.

„Masacru demn de dispreț“, am gândit eu, incapabil să mă asociez urletelor victoriei. Îmbătați de ideea de a călca cadavrele învinselor în picioare, războinicii mei fură incapabili să reacționeze când femeile atacară din toate părțile. Atrași de corturile goale ca muștele de miere, pătrunși de evidenta noastră superioritate, nu prevăzuserăm nici o poziție de repliere.

Disciplinate, excelenți arcași, perfecte mânuitoare ale sulițelor, rapide și hotărâte, făcură un carnagiu metodic cu prețul unor ușoare pierderi. Rămășițele armatei mele fugeau în dezordine.

Eu rămâneam în mijlocul taberei, preferând moartea în locul dezonoarei. Împăratul n-o să-mi ierte o asemenea înfrângere.

Sute de războinici mă înconjurau, gata să lovească.

Pe un cal, apăru o superbă femeie blondă. Cu părul în vânt, cu picioarele goale, nu purta decât o cuirasă aurie.

Niciodată n-am admirat o atât de frumoasă creatură. Uitând că o să poruncească executarea mea, mi-am umplut sufletul și privirea cu această vedenie paradiziacă.

– Eu sunt regina Sarpota, declară ea cu o voce fermecătoare. Și tu ești generalul comandant?

– Chiar eu. O să-mi acorzi favoarea să mor în luptă?

– Pentru moment, o să te interoghez.

Mi-am lăsat sabia, și mi-am scos armura urmând-o pe regină, încadrată de războinice sălbatice care mă împiedicau să fac cel mai mic gest ostil.

La mare distanță de tabăra care folosise drept capcană, femeile construiseră un oraș fortificat împrejmuit de un zid gros. În interior, se aflau străduțe pavate și frumoase case albe. În mijloc era un palat cu un portic în față.

Regina sări pe pământ.

– Conduceți-l pe general în sala de audiențe și lăsați-ne singuri.

– Nu este imprudent, maiestate? se neliniști superiorul gărzii sale de elită.

Sarpota se mulțumi să zâmbească.

În ochii învingătoarelor mele, era o strălucire de ură. M-ar fi omorât cu plăcere, făcându-mă să plătesc toate chinurile la care le supuseseră semenii mei.

Am fost abandonat într-o sală mică cu două coloane. Frescele murale reprezentau femei doborând șerpi.

Când regina apăru din nou, era și mai frumoasă.

Părul împletit forma un fel de coroană, era fardată cu rafinament și purta o rochie de mătase aurie cu un decolteu adânc.

Cu o eleganță supremă, se așeză pe un tron din lemn de abanos.

– Ți-am exterminat armata, generale, dar nu este decât o străfulgerare. Vreau să știu capacitatea reală a forțelor voastre și planul de luptă, pe care împăratul nu va înceta să-l pună la punct. Sau vorbiți, sau vă dau pe mâna războinicilor mei.

– N-aveți nici o șansă să supraviețuiți.

– Lasă-mă pe mine să apreciez.

– Îmi cereți să trădez!

– Starea voastră de spirit mi-este indiferentă, generale. Nu mă interesează decât libertatea femeilor. Pentru ultima dată, acceptați să răspundeți?

M-am ridicat și am făcut un pas în direcția reginei.

– Maiestate, m-am îndrăgostit nebunește de dumneavoastră. O iubire totală, fierbinte. Tot ceea ce cereți de la mine o să obțineți. Puțin îmi pasă de împărat, de armată, de cariera mea și de moarte. Singurul sens al vieții mele, dacă ea trebuie să se termine curând, va fi să vă iubesc.

Ea mă privi cu o intensitate care mă făcu să tremur.

Apoi se dezbrăcă, foarte încet.

Am îndrăznit să străbat spațiul care ne despărțea și s-o iau în brațe. Într-un impuls comun, ne dăruirăm bucuriilor iubirii, hrăniți de graba tinereții noastre.

– De ce am făcut această nebunie? am întrebat-o.

– Dacă femeile continuau să-și suporte condiția de sclave, geniul lor s-ar fi stins și lumea noastră ar fi devenit de nesuportat. Zeul vostru, bărbat și atotputernic, ne-a redus la rangul de creaturi inferioare, dând astfel naștere celei mai rele dezordini. A nu lupta ar fi o lașitate fatală.

Timp de o săptămână, am trăit închiși în palat.

O ascultam vorbind cu seninătate despre lupta ei dusă împotriva opresiunii și nu găseam nici un argument ca să mă opun. Cum puteam fi atât de orb și de surd, susținând un clan de persecutori?

Am scos în evidență tot ce știam despre starea reală a imperiului. Bolnav, dictatorul suprem nu va întârzia să moară, dar posibilul lui succesor nu va fi mai bun și va continua să trateze femeile ca pe niște creaturi inferioare. Toate rezervele erau mobilizate pentru un nou atac.

– Murim cu arma în mână, promise regina. Niciodată nu ne vom mai întoarce la sclavie.

– Există o soluție mai bună. La o distanță de zece zile de mers cu calul, un ținut dezmoștenit vă va oferi un adăpost sigur. În urma unor oribile jafuri, totul a fost distrus, și nimeni n-a mai îndrăznit să se așeze în regiune. Voi o s-o faceți să înflorească din nou.

– Mai devreme sau mai târziu, soldații împăratului or să ne atace.

– Nu, pentru că știu prin ce mijloace pot fi eliminați.

– De multă vreme n-am mai visat!

– Nu este un vis, maiestate, dacă războinicii tăi mă ajută să lărgesc groapa focului secret, nu departe de tabăra voastră. Noul comandant-șef va ignora acest pericol, iar pământul îi va înghiți trupele.

În aceeași zi, toate femeile libere se apucară de treabă. Regina o imploră pe zeița Isis, celebră misterele și mă făcu să particip la mai multe etape ale inițierii sale. Tulburat, am luat cunoștință de măreția acestei spiritualități înăbușite de atâtea secole.

Războinicele erau neobosite și meticuloase. Capcana era perfectă. Sub un covor aparent de iarbă, prea subțire pentru a rezista greutății cailor și a carelor, curgea un râu de foc.

În zorii unei zile cețoase, o santinelă anunță sosirea soldaților împăratului.

– O să încerc să negociez. Poate își vor înțelege greșeala și vor depune armele.

– Nu ai prea multă experiență pentru a crede în miracole?

– V-am întâlnit, maiestate!

Ne îmbrățișarăm cu nerăbdare și cu tandrețe, ca și cum urma să nu ne mai revedem niciodată.

– Pentru că momeala este la locul ei, plecați fără să mai așteptați, maiestate. N-o să îndrăznească să asasineze un negociator. Dacă discuțiile eșuează, o să revin în tabără. Vor ataca și focul din pământ o să-i înghită. Când voi constata că orice pericol a dispărut, o să vă reîntâlnesc.

Regina își întâlni poporul și urmă traseul pe care i l-am indicat.

Am contemplat îndelung orizontul. Apoi, am ieșit din tabără agitând o flamură albă.

Soldații, care mă recunoșteau, mă salutau respectuoși. Am apărut înaintea noului comandant-șef, un tânăr ofițer trufaș și nervos, ca un om liber.

– Împăratul vă credea mort în luptă, generale.

– Dintr-un anumit punct de vedere, așa este.

– Nu înțeleg...

– Trebuie să ne recunoaștem greșelile față de femei și să încetăm să le persecutăm. Vă propun să punem capăt acestui război absurd și să depunem armele în fața împăratului. O să-i explic că sunt autorul acestei inițiative și îl voi convinge să schimbe, în sfârșit, politica.

– Ai înnebunit, generale! Ar trebui schimbate și textele sacre, și legile!

– De ce nu, dacă sunt pline de prostii?

– Huliți!

– Tratând astfel femeile, ne îndreptăm spre pieire.

– Am primit ordin să înăbuș revoltele. Cele care se predau vor fi salvate.

– Și le veți închide într-un harem pentru plăcerea masculilor!

– Este ordinea firească. Bărbații noștri sfinți ne-au învățat așa.

– Uitați că femeile libere au învins armata mea?

Tânărul comandant-șef avu un zâmbet feroce.

– Cățelele astea n-o s-o extermine și pe a mea!

– Pot să mă retrag?

– Ce intenționați să faceți, generale?

– Să mă bat alături de ele.

– Nu pot să arestez un ambasador, dar voi ucide un dușman.

Am galopat până în tabără. Cu o artă desăvârșită, războinicele confecționaseră sute de manechine, instalate de-a lungul zidului incintei și în vârful turnului de pază.

Pentru a se prăvăli asupra unei prăzi atât de tentante, armata imperială trebuia să se desfășoare și să se apropie ca să le lovească pe răsculate cu lovituri sigure.

Fluviul de foc secret o aștepta.

Spre marea mea surpriză și spre profundul meu regret, tânărul comandant-șef nu se grăbi. Examină carele și caii, verifică echipamentul și adună statul-major.

Cu fiecare oră care trecea, respiram mai ușurat. Regina și poporul ei se îndepărtau de această țară barbară și, curând, vor fi în siguranță. Vor trebui să muncească pentru a face din nou rodnic un pământ devastat, dar vor reuși să creeze din nou o societate în care își vor alege liber soții și nu vor fi supuse nici unei legi degradante.

În sfârșit, la capătul unei săptămâni de pregătiri, armata imperială se urni în direcția taberei.

Zâmbetul îmi îngheță. La mai puțin de un metru de capcana fatală, trupele se opriră.

Tehnicienii puseră în poziții balistele de un nou tip, capabile să arunce pietre la mare distanță.

Catastrofă.

Cu manechinele doborâte de proiectile, comandantul s-ar fi îndoit și ar fi cercetat terenul. Doar câțiva soldați de geniu ar fi fost înghițiți și armata ar fi plecat în urmărirea reginei.

Mi-am îmbrăcat cuirasa din nou și am mângâiat gâtul calului meu.

– Haide, prietene, la drum. Mi-ar fi plăcut să-ți ofer un sfârșit liniștit, pe o frumoasă pajiște cu iarbă abundentă. Dar ne rămâne o misiune de împlinit. Ca de obicei, nu trebuie să ne fie prea frică.

Cu bustul drept, cu spada în mână, am ieșit din tabără și am sfidat armata imperială.

– Atacați, bandă de lași! Sunteți cu miile, iar aici nu sunt decât un bărbat și câteva sute de femei. Vă temeți de ele, nu-i așa? Fiți siguri, o să vă extermin și fără ajutorul lor. Pentru războinice atât de curajoase, nu sunteți decât niște eunuci.

În același timp jignite și încântate de ideea de a masacra femeile, carele și cavaleria se aruncară în asalt.

Ciuruit de sulițe și săgeți, avui timp să văd țâșnind valurile de foc care învăluiră armata imperială și o înghițiră în câteva secunde.

Regatul femeilor era salvat.

Cleopatra alchimista

În acest al treilea secol de la nașterea lui Isus, proclamat Hristos, Egiptul devenise o țară periculoasă. Cu excepția Alexandriei, unde poliția făcea să domnească ordinea, restul teritoriului aparținea milițiilor locale, mult mai prompte în a devaliza călătorii decât în a-i apăra.

În ciuda riscurilor, trebuia să mă duc la Lycopolis, fostul Siout, orașul zeului șacal, Anubis. Acolo, așa cum spuneau zvonurile, trăia o alchimistă purtând același nume cu ilustra Cleopatra, a cărei amintire rămânea încă vie.

De patruzeci de ani, încercam să fac aur și mă foloseam de tratatele și de rețetele alchimiștilor care circulau pe sub mână.

În zadar.

La vârsta mea, nu aveam nimic de pierdut. Sau muream pe drum, sau o întâlneam pe această femeie care deținea, poate, secretul înaltei științe. Dacă nu era vorba decât de o impostoare, aș fi avut măcar inima împăcată și n-aș fi fost cuprins de nici un regret. Oare fabricarea aurului prin metodele alchimiei nu era o iluzie?

Am avut șansa să angajez un ghid bun și două gărzi de corp impresionante, care vorbeau dialectele din sud. Înarmați cu săbii de o dimensiune impresionantă, cu privirea aspră, îi descurajau pe tâlhari. Am reușit să ajung neatins la Siout, strivit de soarele de vară.

Străduțele erau goale. Întregul oraș hiberna, așteptând răcoarea îndoielnică a serii. Întâmplarea făcu să întâlnesc un sacagiu care își târa lenea și vasele.

– O cunoști pe Cleopatra?

– Ți-e sete, străine?

– Îți cumpăr toată încărcătura.

– O să te coste o avere!

– S-a făcut.

Intrigat, omul mă studie.

Am plătit prețul exorbitant.

– Cleopatra locuiește la două străduțe de aici, la dreapta. Casa cu două etaje are în față o grădiniță. Te previn, este o vrăjitoare. Dacă intri la ea, n-o să mai ieși viu. Aici, nimeni nu îndrăznește să se apropie.

Ghidul meu păru deranjat.

– Eu mi-am terminat treaba, gărzile de corp, la fel. Acum, puteți să vă descurcați singur.

Vizibil, erau terorizați.

Fără să ezit, am mers în direcția indicată și am găsit casa frumoasă, acoperită de iederă. Sutele de flori făceau din grădină un paradis.

Pe poartă se afla reprezentarea zeului Bes, protectorul. Scotea o limbă lungă, roșie, iar fața lui enormă, încununată de un păr buclat, descuraja curioșii să deranjeze proprietatea.

Eram atât de aproape de țintă... N-o să mă las înspăimântat!

Am bătut de trei ori apăsat și rar.

Neobținând nici un răspuns, am împins ușor poarta și descoperit un laborator mare. Un cuptor mare de bronz, un altul mai mic din piatră, vase cu gât, retorte, bazine de alabastru, eprubete cu o mie și una de substanțe și numeroase cărți de farmece... Cleopatra avea un echipament remarcabil.

Nici unul dintre acele tratate de alchimie nu-mi era necunoscut, cu excepţia unuia singur, redactat cu hieroglife.

– Eşti interesat de textele gravate în piramide? întrebă o voce blândă şi învăluitoare.

M-am întors şi am descoperit o femeie superbă, cu privirea strălucitoare. Amuzată, mă cântărea cu superioritatea firească a unui maestru faţă de discipolul său.

– Citiţi... citiţi aceste semne misterioase?

– Fără ele, cum aş putea redacta „Fabricarea aurului"?

O imensă fericire mă copleşi. Iată, am bătut la poarta potrivită! Totuşi, o ultimă îndoială mă cuprinse.

– Vorbiţi de acel aur veritabil, pe care nici unul dintre cele mai bogate tezaure nu-l conţine?

Împinse înainte un baston, în jurul căruia se înfăşurau doi şerpi, unul de aur şi celălalt de argint.

– Călătorule, cunoşti acest simbol?

– Încarnează cele două drumuri ale lui Thot-Hermes, a treia mare credinţă.

– Care sunt numele lor?

– Calea scurtă şi calea lungă.

– Pe care ai parcurs-o?

– Am înţeles că trebuie să le trăieşti simultan, dar eu n-am descoperit axa care le reuneşte făcând să coboare susul în jos şi să urce josul în sus.

– În inima fiecărei fiinţe, există un mister care trebuie adus la viaţă, răspândind lumina asupra elementelor. În zori, ne vom căţăra până în vârful colinei morţilor.

Mormintele şefilor provinciei Siout au fost transformate în depozite de cereale, dar scenele şi textele continuau să radieze.

– Cum se extrage piatra ascunsă? întrebă Cleopatra.

– Reunind apa cu focul.

Într-un vas în formă de sân, adună roua care căzuse pe stâncă. Focul soarelui i-a dat puterea, fără s-o usuce.

– Iată apa pură care devine aer, învie morții pe calea dreaptă și fecundează pământul negru. Nici o ființă nu ajunge la maturitate, până când focul n-a pus-o la încercare.

Cleopatra mă făcu să beau apa preschimbată de vas.

Contemplând soarele care nu orbea, am văzut universul adunându-se bucată cu bucată, stea cu stea. Tenebrele nu mai stăpâneau acest trup imens. Unite și transformate prin focul secret, spiritul și materia desăvârșeau opera.

– Întoarce-te în țara ta îndepărtată, porunci Cleopatra și transmite învățătura primită. Mai ales, nu uita niciodată legea supremă a științei noastre: aurul nu poate naște decât aur.

Zeița din copac

Padi avea cincisprezece ani și păzea o turmă de capre la marginea deșertului, într-un loc pierdut din Egiptul de Sus, departe de sat. De mai bine de cinci ani, îndeplinea această sarcină ingrată pentru un salariu mic, și anume pâine, legume, smochine și apă, dar nu avea de ales. Tatăl lui fusese înrolat cu forța în armata grecească ocupatoare a Egiptului și nu îl mai văzuse niciodată. Disperată, mama lui a murit de supărare.

Padi chiar trebuia să se considere fericit: ar fi putut fi redus la condiția de sclav, care nu exista pe vremea faraonilor și care fusese impusă de noii stăpâni ai țării, obișnuiți să cumpere și să vândă bărbații și femeile considerați ca fiind mărfuri.

Aproape nimeni nu mai credea că pământul iubit de zei își va regăsi într-o zi libertatea. După acești invadatori, vor veni alții, poate și mai cruzi. În sat, nu se vorbea decât despre impozitele de plătit, mai grele din an în an. Partea din recoltă luată de ocupant nu înceta să crească, iar curtea coruptă de la Alexandria o ținea într-o petrecere, în timp ce populația trudea din greu și câștiga puțin.

Dar Padi era indiferent la proteste. Lumea lui era deșertul, această lume ciudată, arsă de soare, unde nu se aventura nimeni de teamă să nu fie prada creaturilor de temut care îl bântuiau.

În timp ce caprele se desfătau rumegând plantele spinoase, Padi se așeza și privea nisipul gălbui, pe care vântul îl modela după bunul lui plac, formând dune cărora băiatul le observa cele mai mici încrețituri.

Căldura de primăvară era copleșitoare, dar nu îi supăra nici pe cioban, nici pe animalele care știau să se mulțumească cu puțin pentru a supraviețui.

Dintr-odată, cerul se întunecă. Nori imenși, maronii, ascundeau soarele și puneau stăpânire pe întindere. Furtuna de nisip... De obicei, Padi îi presimțea sosirea și avea timp să ajungă în sat pentru a se pune la adăpost. De data aceasta, din cauza rapidității fenomenului, fusese luat pe neașteptate. În mai puțin de un sfert de oră, nu se va mai vedea la mai puțin de un metru și va fi incapabil să se orienteze.

Atunci se hotărî să rămână culcat la pământ. Pentru că deșertul era aliatul său, de ce i-ar face vreun rău?

Când vijelia plină de nisip răscolit îi biciui corpul, băiatului nu-i fu frică.

Un corn i se înfundă cu blândețe lui Padi în coaste și îl trezi. Cea mai bătrână capră, conducătoarea turmei, supraviețuise și îl privea cu un ochi ascuțit și bucuros.

Peisajul era schimbat, Padi nu-l mai recunoștea deloc. În fața lui, se afla un mic deal pe care se înălța un mare și maiestuos sicomor.

Ciobanul bătuse regiunea în toate direcțiile și nicăieri nu exista un arbore de o asemenea dimensiune!

Înalt de vreo cincisprezece metri, sicomorul avea un trunchi albicios, o coroană bogată și frunze ovale. Făcea fructe adunate în ciorchini care, la maturitate, deveneau roșii. Avea o umbră atât de binefăcătoare, încât era stăpânul grădinilor și al piețelor satelor.

Dar aici, în această singurătate bătută de un vânt aspru, oare cum o să înflorească?

Pe cât de intrigat, pe atât de fascinat, Padi se apropie. Foșnetul frunzelor avea dulceața mierii și viața i se păru dintr-odată ușoară, lipsită de suferință și de griji.

Când îi atinse trunchiul, băiatul rămase stupefiat. Era neted și, dintr-odată, începu să tremure, ca și cum ar fi fost însuflețit de o energie secretă.

Speriat, Padi dădu înapoi.

Atunci o văzu.

O încântătoare fată tânără, al cărei corp grațios și subțire se confunda cu arborele! Fața ei era de o incredibilă finețe; nu putea să fi avut mai mult de cincisprezece ani. Îmbrăcată într-o rochie albă cu bretele, cu gâtul împodobit cu un colier de turcoaze și de jasp, surâdea.

Padi se îndrăgosti nebunește.

De obicei nu acorda decât o atenție distrată fetelor din sat, dintre care unele erau îndrăznețe, dar acum descoperea splendoarea și magia unui trup de femeie.

– Cine ești tu? îl întrebă ea.

– Padi, ciobanul.

– Cum m-ai găsit?

– A fost o furtună de nisip, nu m-am mișcat... Și iată-te!

Ochii tinerei fete exprimau o infinită blândețe.

– Te înșeli, Padi. Ca să ajungi până la mine, ai parcurs un drum lung și greu. Și, dacă nu aveai o privire curată, nu m-ai fi văzut.

– Ești frumoasă, atât de frumoasă! Rămâi multă vreme în locul ăsta?

– Sicomorul ăsta este locuința mea, nu-l părăsesc niciodată.

Padi era fericit.

Contemplând-o, își umplea privirea de formele ei perfecte, își simțea inima crescând, ca și cum bătea pentru prima oară.

Dar soarele apunea și el trebuia să se întoarcă în sat. Doar atunci ciobanul observă că animalele se împrăștiaseră și că era greu să le adune.

Polițistul grec, însărcinat cu paza satului, fu cel care îl pedepsi pe Padi cu lovituri de baston. Băiatul urlă de durere, dar își păstră secretul: nu vorbi decât de furtuna de nisip, atât de neașteptată, încât l-a împiedicat să salveze toate caprele. Două au murit, trei au dispărut.

– Vei petrece mulți ani muncind pentru a înapoia ce ai pierdut, prezise polițistul. O secătură de teapa ta ar merita să fie trimisă în oraș ca sclav... Acolo, te-ar învăța minte!

Padi se stăpâni. Dacă protesta, dacă își arăta frica, torționarul își punea amenințarea în practică. Băiatul trebuia să pară un țăran supus și limitat, atât de prost, încât să nu fie bun nici de sclav într-o locuință bogată de la oraș.

– De mâine, o să fii la dispoziția primarului. Du-te, mă plictisești.

Cu șezutul arzând de durere, Padi mai mult se târî decât merse până la cabana de stuf pe care o împărțea cu un alt orfan, Iumes, un băiat vesel, mereu pus pe șotii.

– Ești într-o situație ciudată, Padi! Trebuie să mergi la vindecătoare.

– Nu, mi-e bine...

– Nu te da prea puternic. Vino, o să te duc.

La capătul puterilor, Padi se lăsă susținut de prietenul lui.

Vindecătoarea locuia într-o căsuță albă, înconjurată de o grădină în care cultiva plane medicinale. Le era frică de

ea, pentru că această femeie autoritară şi fără vârstă nu se amesteca în conversaţiile cumetrelor când scoteau apă, dar toate veneau la ea când se îmbolnăveau.

Vindecătoarea observă rănitul cu un ochi cercetător.

– Cine te-a lovit, Padi?

– Poliţistul grec.

– Ai făcut o greşeală gravă?

– Din cauza furtunii de nisip. Am pierdut caprele.

– Lungeşte-te pe bancheta de piatră. O să-ţi ung dosul cu unguente şi n-o să mai simţi nici o durere.

O căldură blândă emana din mâinile puternice ale vindecătoarei. Când unguentele pătrunseră în piele, băiatul uită de tratamentul violent a cărui victimă fusese.

– Cunoşti bine deşertul, Padi... Cum de te-a luat pe neaşteptate?

– O furtună atât de ciudată... N-am avut timp să acţionez.

– Aşadar, o divinitate a provocat-o pentru a ţi se arăta. Şi ai văzut-o, nu-i aşa?

Padi rămase mut.

– Păzeşte-te, îi recomandă vindecătoarea. Deşertul este plin de creaturi ciudate, care caută să fure sufletul omului. Dacă ai întâlnit o preafrumoasă zeiţă, cu zâmbet încântător, este vorba despre stăpâna cerului, care primeşte sufletul drepţilor şi le oferă apă rece pentru o veşnicie. Dar nu apare decât într-un sicomor mare cu frunziş plăcut şi nu poate fi un arbore ca acela în locul unde tu îţi duci caprele.

Primarul, care colabora cu ocupantul grec, îi obliga pe tinerii din sat să transporte cărămizi care foloseau la construcţia noii sale case. Cei care se plângeau de condiţiile de

muncă erau trimiși pe câmp, unde arendașii îi tratau și mai rău.

Padi ținu ritmul și se mulțumi cu hrana modestă care îi fu oferită. La căderea nopții, ieșea din sat pentru a se aventura în deșert și nimeni nu-l urma. Toți se temeau de duhurile și de monștrii însetați de sânge, fără să uite de șerpii și de scorpionii care ieșeau din ascunzători la apus.

Padi risca moartea la fiecare pas, dar nu-i păsa. La ce bun să trăiască, dacă n-o regăsea pe zeița din copac, minunata femeie de care era îndrăgostit? Alergând până își pierdea suflul, iute ca briza serii, băiatul nu întârzia nici o clipă pe drumul pe care-l avea de urmat.

Marele sicomor strălucea sub lună, acest soare al nopții.

Padi se apropie, admirativ și spășit. Nu văzu decât trunchiul arborelui, ramurile, frunzișul... dar nu și pe zeiță! Cu inima strânsă, cu lacrimile în gât, îngenunche pentru a-i implora apariția.

Și miracolul se repetă.

Trunchiul arborelui se transformă într-un delicat trup de femeie, apoi se contură fața cu precizie.

Era și mai frumoasă decât în amintirea lui Padi.

– Tu ești stăpâna cerului, nu-i așa?

Ea zâmbi cu o infinită blândețe.

– Cine ți-a spus?

– Vindecătoarea care m-a îngrijit. Am fost pedepsit pentru că am pierdut caprele. Ce contează, dacă tu ești tot aici?

– Ți-am spus, nu părăsesc niciodată acest copac mare. De câte ori vei dori să mă întâlnești, vei reuși să mă vezi. Tu, și nimeni altcineva.

– Vrei să-mi vorbești despre stele și despre dansul lor, acolo sus, atât de departe de noi?

Toată noaptea, Padi puse mii de întrebări tinerei femei pe care o iubea și îi ascultă vocea încântătoare, care îi dezvăluia secretele universului.

Cu un coș plin de cărămizi pe umeri, Padi se lovi de o piatră mare, pe care n-o observase și se întinse cât era de lung pe potecă. Din fericire, nici o cărămidă nu se sparse în cădere. Nu îndură deci o nouă dojană din partea maistrului, care îl copleșea cu munca.

Obosit de noaptea albă, Padi nu avea dreptul la nici o clipă de odihnă. Ultimul sosit în echipa de cărători nu putea conta pe tovarășii lui, care nu-i dădeau nici un ajutor, fiind gata să dea pe față lipsa lui de spor.

Gândindu-se la zeița din copac, Padi reușea să depășească încercarea. Când ajunse din nou la colibă, la sfârșitul zilei, se împiedica de somn.

– Trebuie să dorm puțin, îi mărturisi prietenului său Iumes, dar promite-mi că mă trezești imediat ce noaptea va acoperi colinele.

– De ce, Padi?

– Nu-mi pune întrebări, te rog, și trezește-mă. Mai ales, nu uita!

Iumes își respectă cuvântul și Padi se întoarse în deșert. Zeița continuă să-i vorbească de stelele cărora le dădea viață în fiecare dimineață.

Cu cât o privea mai mult, cu atât o iubea mai mult. Rămânând tot mai inaccesibilă, devenea din ce în ce mai apropiată; alături de ea, timpul se oprea și suferința dispărea. Ascultând-o, băiatul învățase să citească în stele și să înțeleagă că pământul nu era decât o insulă în imensul ocean creat de energia zeilor.

Prima lui iubire de copil era pentru o zeiță, și niciodată nu va mai avea o alta.

– Padi, ești un leneș! exclamă maistrul.

– Am adus același număr de cărămizi ca și ceilalți.

– Eu sunt cel care apreciez! Ești încet și adormit.

– N-am nici măcar dreptul la o pauză după masă...

– Îndrăznești să te plângi!

Padi lăsă capul în jos:

– Încerc să muncesc cât mai bine.

– Ei bine, nu este deloc mulțumitor! Ești atât de obosit... Oare nu-ți petreci nopțile cu o fată?

– Bineînțeles că nu. Întrebați-l pe prietenul Iumes, dormim în aceeași colibă.

– O să-l întreb.

Chemat de maistru, Iumes nu-și trădă prietenul. Afirmă că nu părăsea coliba de la apus până în zori, și că nici el, nici Padi nu merg la fete. Cu oasele zdrobite de muncă, nu se gândeau decât la somn.

– Te-am salvat de la ciomăgeală, îi aminti Iumes lui Padi; ești dator să-mi spui adevărul.

– Este secretul meu.

– Faci ceva rău?

– Nu... Te asigur că nu.

– Atunci, de ce atâta mister?

– Nu pot să-ți spun nimic.

– Înțeleg! Este cea mai frumoasă fată din sat și nu vrei s-o împarți. Păzește-te, Padi: dacă ești prins, sclavia te așteaptă.

Iumes îl trezi pe Padi și se făcu că adoarme la loc. Dar, de data acesta, era hotărât să se ia după el. Trebuie ca

iubita lui să fie frumoasă și înfocată pentru ca prietenul lui să se lipsească într-un asemenea hal de somn, încât să se îmbolnăvească! Fapta se dovedi mai grea decât își închipuise curiosul. Plin de energie, Padi alerga spre țintă, fără să se întoarcă. Iumes își potrivi pasul după al lui, dar îi ardeau plămânii și se temea la fiecare pas să nu calce pe un scorpion sau să nu fie mușcat de un șarpe.

Când Padi intră în deșert, Iumes simți că i se face părul măciucă și un fior îi străbătu corpul. Intra în deșert și risca să întâlnească monștri uriași înaripați, cu gurile căscate, care se hrăneau cu cei imprudenți sau cu cei rătăciți. Dar, dacă îl pierdea pe Padi din ochi, nu i-ar fi aflat niciodată secretul.

Lac de sudoare, Iumes continuă.

Nici măcar o dată, camaradul lui nu șovăi pe drumul lui, ca și cum deșertul ar fi fost regatul său. Mergând pe urmele lui Padi, Iumes evită gropile, pietrele tăioase și suprafețele de nisip înșelătoare.

În sfârșit, Padi se opri.

La o distanță respectabilă, Iumes se putu așeza, să-și potolească răsuflarea și să admire un surprinzător spectacol.

În mijlocul singurătății, se înălța un sicomor, mai frumos și mai mare decât cei pe care îi văzuse Iumes. Padi stătea foarte aproape de trunchi și părea că-i vorbește.

De fapt, era un secret extraordinar! Iar Iumes pricepu repede de ce prietenul lui nu dorea să-i împartă comoara.

Când Padi intră în colibă, Iumes nu era acolo.

– Sunt în spatele tău, spuse vocea ascuțită a tovarășului său.

Padi se întoarse.

– M-ai... m-ai urmărit?

– Am avut acest curaj și nu regret. Ți-am văzut sicomorul! Felicitări, Padi: datorită lui, o să faci avere. Dar îmi vreau partea.

– Nu pricep...

– Nu face pe prostul! Tâmplarul satului este un om cumsecade și o să ne ajute să ne facem actul de proprietate asupra acestui copac pe care l-am descoperit în plin deșert. Sunt sigur că lemnul lui este excepțional și că o să-l vindem pe bani foarte buni! Îți imaginezi câtă mobilă și câte sicrie pentru bogați? O să devenim și noi bogați și o să părăsim satul ăsta. Ce bine o să ne distrăm la oraș!

– Doar nu vrei să... tai sicomorul?

– Amândoi o să reușim. Gândește-te că fiecare lovitură de topor ne va apropia de bogăție!

– Unde este Padi? îi întrebă maistrul pe lucrători.

Nimeni nu-i răspunse.

– De data asta, este prea mult! O să anunț poliția.

Refuzarea corvezii era o crimă. Polițistul grec nici măcar nu prezenta dezertorul în fața tribunalului satului; îl trimitea la muncă forțată în minele din sud, ceea ce echivala cu o condamnare la moarte.

Trebuia încă o dată să pună mâna pe bici, dar grecul nu era deloc îngrijorat: Iumes știa în mod sigur unde se ascundea tovarășul lui și nu va rezista torturii.

Grecul nu se înșela. Iumes vorbi fără să fie rugat, descrise marele sicomor și, pentru a evita bătaia, propuse chiar să-i conducă pe polițist și pe zbirii lui la locul unde Padi se ducea în fiecare noapte.

Soarele strălucea la zenit, Padi era așezat la umbra frunzișului. Datorită jocului de lumini, distingea și mai bine trăsăturile sublime ale feței tinerei zeițe.

– Prietenul meu m-a trădat, îi destăinui Padi. Văzând copacul, nu s-a gândit decât la averea pe care ar putea s-o obțină. Dacă te vedea...

– Imposibil, privirea lui nu poate vedea decât un trunchi, ramurile și frunzișul.

– În dimineața aceasta, nu m-am dus la muncă. O să mă acuze de dezertare și polițistul grec mă va căuta peste tot. Dar poate fi și mai rău... Dacă Iumes dezvăluie existența sicomorului, vor veni aici ca să-l taie!

– Chiar asta este intenția lor, de fapt.

– O să te apăr!

– Singur împotriva lor, o să fii ucis.

– Atunci, lasă-mă să vin în copac alături de tine, lasă-mă să te îmbrățișez!

– Dacă îți ofer apa cerului, Padi, n-o să-ți mai revezi nici satul, nici prietenii.

– Nu-mi pasă de sat și nu mai am prieteni! Tu ești cea pe care o iubesc, vreau să te iau în brațe și să mă contopesc cu tine.

– Iubirea noastră va fi asemănătoare razelor soarelui, la fel ca blândul vânt din nord, precum creșterea Nilului, dar nu va avea o formă umană.

Una dintre crengile sicomorului se transformă într-o mână cu degete lungi, elegante și fine, care îi oferi lui Padi un vas cu apă proaspătă.

Fără să ezite, o bău.

Această apă nu avea decât aparența unui lichid străbătut de unde luminoase care îl învăluiră pe băiat și îl purtară în interiorul sicomorului.

Timp de o clipă, Padi simți lipit de trupul lui pe cel al femeii frumoase, tinere și dorite, a cărei iubire era atât de mare, încât se transformă într-un milion de stele.

– Aici este, spuse Iumes, sunt sigur!

Polițistul grec și zbirii lui, înarmați cu bâte, scrutau împrejurimile.

– Îți bați joc de noi! Nu este decât deșert, cât vezi cu ochii...

– Credeți-mă. Marele sicomor era chiar aici! Avea un frunziș bogat și un trunchi superb, care strălucea în lumina lunii. Și ar fi dat o cantitate enormă de lemn pentru tâmplar!

– Ori minți, ori ești nebun, aprecie grecul. Nici un copac n-ar putea crește într-un loc ca ăsta. Pentru că ai vrut să aperi un dezertor, vei plăti în locul lui, până când o să-l găsim.

– Nu, nu! Vă jur că am spus adevărul!

– Făceți-l să tacă și trimiteți-l la mine.

Dacă polițistul ar mai fi făcut trei pași, ar fi zărit, între două ridicături de nisip gălbui, un minuscul lăstar de sicomor.

Dar micul grup întoarse spatele deșertului și își reluă drumul spre sat, în timp ce proaspătul copac, încet, foarte încet, începea să crească.

Text publicat în Histoire d'enfance, *Sol en si, 1998*

Năluca de lumină

Soarele era nemişcat.

Ea se apropia, n-o vedeam decât pe ea. Nilul, deşertul, culturile dispăruseră. Este îmbrăcată într-o rochie albă care se confundă cu lumina. Părul îi dansează în aerul cald. Ţăranii dorm. Turiştii nu se aventurează până aici.

De unde venea? Nu are nici cel mai mic bagaj, ochii îi cântă, paşii abia dacă ating pământul.

– Te-ai rătăcit? Nu este bine să te aventurezi singură pe meleagurile astea.

Ea priveşte în depărtare.

– Vrei să te însoţesc până la bac?

Un zâmbet mă făcu să cred că accepta.

Părând a cunoaşte drumul, merse înaintea mea. Căldura era istovitoare. Trecu printre două rânduri de trestie de zahăr.

– Aşteaptă... Nu este pe acolo!

Se îndreptă spre mlaştina cu şerpi. Săptămâna trecută fuseseră muşcaţi doi copii. Aş fi vrut s-o apuc de umeri, dar eram incapabil s-o ating. Se aşeză pe marginea mlaştinii, ca şi cum nu exista nici un pericol. Am rămas în picioare, fascinat de faţa ei blândă şi de părul său blond.

– Spune-mi măcar numele tău.

Un strigăt mă făcu să tresar, mi-am ridicat ochii.

Dispăruse. Ierburile aplecate aminteau de trecerea ei.

Am pornit în urmărirea ei. Cu plămânii arşi, a trebuit să încetinesc.

În sat, şeicul dormita pe banca lui.

– Te salut. Ai observat o femeie blondă, foarte frumoasă, îmbrăcată într-o rochie albă?

– Uneori, soarele ne vorbeşte.

Adormi la loc.

Eram îndrăgostit de o nălucă de lumină.

Fericirea înțeleptului

Vorbește numai atunci când știi că ai o soluție...
A vorbi este cea mai grea dintre munci.

Ptah-Hotep, Maxima 24

1

Merit, o frumoasă brună de vreo patruzeci de ani, era neliniștită.

Totuși, avea totul pentru a fi fericită: un soț muncitor și atent, doi fii perfect sănătoși. O casă albă, drăguță, în inima unei păduri de palmieri, câmpuri, măgari și o curte plină de găini. Zilele se scurgeau liniștite și Merit nu cerea nimic altceva zeilor decât această fericire calmă, sub cerul albastru al oazei de sare, la est de Egipt, guvernată de înțeleptul faraon Khety[1].

Dar de ce soțul ei, impetuosul Anup, plănuise să plece în capitală, Herakleopolis, pentru a vinde acolo produsele de lux și să încerce să facă avere? Merit nu avea nevoie de această comoară.

– Mi-ai pregătit pâinițe pentru drum? întrebă Anup intrând în bucătărie.

Înalt, solid, cu o față deschisă și zâmbitoare, Anup era dotat cu un entuziasm de toată isprava.

---

[1] Acest faraon a domnit pe la 2160 î. Hr. (n.a.)

De la căsătoria lor, acum douăzeci de ani, nu încetase să facă planuri pentru a le îmbunătăți viața zilnică și a oferi familiei rostul unei vieți mai bune. Astfel, devenise patronul unei mici antreprize, care angaja mai mulți locuitori ai oazei, de lângă care adunau sarea indispensabilă fabricării conservelor; dar Anup nu se oprise aici și se ocupa și de cultura de plante medicinale și de exploatarea lemnului prețios.

Merit se ghemui în brațele soțului ei.

– Nu pleca, te rog... Nu suntem destul de bogați?

– Transportul acesta va asigura viitorul copiilor noștri, promise Anup. Am adunat o cantitate suficientă de produse de o excepțională calitate pentru a face cea mai bună tranzacție comercială din cariera mea!

– Nu te temi de pericolele și de oboseala călătoriei?

– Datorită poliției faraonului, drumurile sunt sigure, și mă simt în plină formă!

– N-ar trebui să pleci singur.

– Nu am încredere în nimeni, decât în măgarii mei. În șeful lor, Bot-Mare, care cunoaște mai bine decât mine drumurile deșertului.

– Atunci, lasă-mă să te însoțesc!

– Stăpâna casei își părăsește domeniul? Doar tu ești în stare să veghezi asupra copiilor noștri și asupra bunurilor noastre.

– Nu sunt liniștită, Anup... Am somnul agitat, ca și cum un demon mă tortureazā. N-ar trebui să te mulțumești cu ce avem?

El îi zâmbi.

– Nu doresc nimic în plus, iubirea mea: dar știi foarte bine că trebuie să trimit o cantitate de sare de primă mână în capitală. De ce să nu profit și să vând și plantele medicinale și lemnul prețios? Când o să închei contractele necesare cu trezoreria, drumurile le vor face angajații mei în locul meu, și n-o să te mai părăsesc.

Când își puse buzele peste ale ei, Merit renunță: în fața puterii de convingere a soțului ei, nu mai avea forța să lupte.

Bot-Mare mergea în frunte, cu pas egal. După el se orienta caravana de măgari bine întreținuți. Cu căutătura îndârjită, șeful măgarilor era un animal splendid, cu urechile frumos croite și cu caracter puternic; el era cel care impunea mersul și tot el hotăra opririle. Știind că n-are nici o șansă să-l convingă, Anup îl lăsa să acționeze și se mulțumea să îngrijească atent patrupedele care făceau atâtea servicii oamenilor.

Atunci când Bot-Mare ajunse într-un fel de trecătoare pierdută într-un mare deșert pietros, un nor de praf, departe pe drum, îl îngrijoră. Măgarul se opri și își arătă dinții, gata să se apere.

Înarmat numai cu o bâtă, Anup se așeză în dreapta lui Bot-Mare, pentru a vedea venind spre ei vreo zece polițiști comandați de un nubian cu o statură impresionantă.

Cu un aer amenințător, îl înconjurară pe călător.

– De unde vii, prietene? întrebă nubianul.

– Din oaza sării.

– Care este numele tău?

– Anup.

– Și unde te duci?

– În capitală, Herakleopolis.

– Măgarii sunt ai tăi?

– Și ei, și mărfurile pe care le transportă.

– Călătorești singur și neînarmat?

– Drumurile nu sunt sigure?

– Sunt, prietene. De când regele nostru a instaurat dreptatea pe cele Două Regate, bărbații și femeile pot umbla după bunul-plac, fără să se teamă să fie atacați. O să

întâlnești și alte patrule în drumul tău și o să-ți pună aceleași întrebări. Drum bun.

De fapt, Anup suportă mai multe controale înainte de a părăsi drumul deșertului și de a intra într-o zonă înverzită, care anunța o alta, cea a lui Fayyum, al cărei centru era ocupat de un lac mare, unde ajungea un canal amenajat de constructorii Vechiului Imperiu și care era alimentat de Nil.

Anup se bucură de dispozițiile adoptate de guvern. Când erau în siguranță, toți aveau chef de muncă, iar viața părea ușoară ca o pană de pasăre.

În fața lui, o mulțime de grădini de diferite dimensiuni, bine irigate și protejate de focul soarelui de tamarini, de jujuba, de salcâmi sau de sicomori. Țăranii îmblânziseră natura pentru a o face luxuriantă și primitoare; și roditorul pământ negru, cultivat cu dragoste, se arăta de o generozitate fără seamăn.

Blânda Merit se îngrijorase fără motiv; unei călătorii fără riscuri, îi urma o vânzare fără complicații. La întoarcerea acasă, Anup nu se va gândi decât la fericirea de a trăi într-o țară iubită de zei.

2

Nekt se trezise prost dispus, după ce avusese un coșmar îngrozitor: toți țăranii pe care îi exploata profitând de poziția lui de înalt funcționar îndrăzneau să depună plângere împotriva lui! Lac de transpirație, simțise o durere în șale când dădu deoparte cearșaful și chemase în zadar servitoarea.

Furios că nu obținuse nici un răspuns, Nekt se duse șchiopătând în bucătărie, unde o tânără fată cocea pâine.

– Tu ce faci acolo?

– Mama este bolnavă și îi țin locul.

– Fă-mi o plăcintă caldă umplută cu bob. Și fă curățenie ca lumea în casă.

– Da, stăpâne, răspunse tânăra fată, îngrozită.

După ce se spălă, Nekt înghiți plăcinta, gândindu-se la întâlnirea îngrijitorilor de canale pe care o va prezida după-amiază. Patronul lui, ministrul Rensi, era un om foarte riguros, care aștepta rezultate. Din fericire, nu cunoștea delapidările de fonduri ale adjunctului său direct, care jefuia o grămadă de oameni mărunți, pentru a se bucura de cele mai bune produse, fără să plătească.

Cum nimeni nu se putea apropia de ministru fără să treacă de Nekt, intendentul și secretarul lui particular, acesta din urmă putea dormi liniștit.

Liniștit, până la acest ultim coșmar! Din fericire, Nekt nu credea decât în concret și în palpabil; când își puse o perucă scurtă și o pagnă nouă, îl primi pe cel care-l asculta orbește, un scrib al câmpului, pe care îl însărcina să străbată satele pentru a repera indivizii naivi, ușor de jefuit.

– Norocul este de partea noastră, stăpâne!

– Ar fi bine... Iată că a trecut mai mult de o lună de când nu mi-ai mai adus o afacere ca lumea.

– Pe asta n-o s-o regretați! Tocmai mi s-a semnalat sosirea unui negustor, în fruntea unei caravane de măgari încărcați cu marfă.

Ochii lui Nekt străluceau de lăcomie.

– L-ai mai văzut?

– Nu, cred că e pentru prima oară în capitală.

– L-a recunoscut cineva?

– Nimeni... Vânatul ideal, vă spun! O să-i iau un sfert din încărcătură, drept impozit local.

– S-ar putea mai mult, aprecie Nekt, mult mai mult...

Scribul fu îngrozit.

– Stăpâne, totuși nu vreți să...

– Fii pe pace, nu am intenția să-l suprim, ci să-i rezerv un tratament special. Iată instrucțiunile mele...

Anup nu întâlnea decât oameni amabili, încântați să salute un străin fermecat de peisajele pe care le descoperea. Pentru locuitorul oazei, visul frumos continua.

Se gândea deja la cadourile cu care o va acoperi pe soția lui: coliere, inele, brățări, rochii, șaluri, chiar și o perucă luxoasă! La întoarcerea lui, Anup va organiza un mare banchet pentru a-și sărbători succesul și cel mai bun vin va curge în valuri.

Bot-Mare se opri și se întoarse spre stăpânul lui ca să-l întrebe în ce direcție s-o ia. Trei drumuri se deschideau înaintea măgarului și, de data aceasta, lui Anup îi revenea sarcina să aleagă, arătându-i destinația.

– Mergem la administrația trezoreriei, dar care este cel mai bun itinerar?

Un scrib slăbănog, cu fața ca a unui dihor, împodobită cu o mustață mică, se îndreptă spre negustor.

– Cauți pe cineva?

– Vreau să-mi prezint încărcătura trezorierului palatului.

– O, da, țintești sus! Este un personaj important care nu primește pe oricine.

– Dar eu nu vând orice!

– Măgarii tăi transportă comori fabuloase?

– Vin din Oaza Sării cu mărfuri de prima mână.

– Natron ai?

– Bineînțeles.

– Lemn prețios?

– De fapt, mai multe esențe.

– Piei de animale?

– Sunt magnifice! Și nu-ți mai spun de plantele medicinale, dintre care unele sunt foarte rare.

Micul scrib fu plin de admirație.

– Ai dreptate... Nu aduci orice și tu nu ești oricine!

– Numele meu este Anup și am muncit din greu ca să ajung aici.

– Eu nu sunt decât un scrib, dar pot să-ți indic cel mai bun drum ca să ajungi la trezorerie.

– Exact ce aveam de gând să te întreb!

– Măgarii tăi au picioare zdravene?

– Fără îngâmfare, nu există alții mai buni!

– Atunci, ia-o pe poteca cea mai scurtă, cea care pleacă în partea ta dreaptă; nu este largă, dar te duce direct la clădirile trezoreriei. Acolo, o să fii primit de scribi care o să evalueze încărcătura și o să-ți plătească în cei mai buni termeni, fie în natură, fie în lingouri de aramă. Mărfuri ca ale tale sunt întotdeauna bine primite, căci curtea regală apreciază produsele de calitate. Ale tale vor plăcea mult, sunt sigur.

Cuvintele scribului îl încântară pe Anup. Din ce în ce mai frumos, visul nu întârzia să devină realitate.

– Cum aș putea să-ți mulțumesc pentru ajutor? întrebă locuitorul oazei.

– Nu vreau nimic! Nu e firesc să ușurez sarcina unui străin?

– Un săculeț de natron ți-ar face plăcere?

– Bineînțeles că da, dar...

– Ei, iată unul.

– E prea mult, mult prea mult!

– N-o să uit niciodată că tu ești cel care mi-ai arătat drumul cel bun.

Micul mustăcios avu un zâmbet satisfăcut.

– A fost o mare bucurie să-ți fac un serviciu.

– Fie ca divinitățile să te apere! Haide, Bot-Mare, o luăm pe cărarea din dreapta.

Măgarul își reluă mersul, urmat de tovarășii lui.

Scribul privi cortegiul trecând, imaginându-și bogățiile pe care le conțineau sacii purtați de patrupede.

Avu un zâmbet crud, gândindu-se că acest imbecil de Anup se arunca cu capul înainte într-o capcană, din care n-avea nici o șansă să scape.

3

Într-adevăr, drumul era foarte îngust.

De fapt, era vorba de capătul unui dig: de o parte, apa care creștea de la inundații, fără să fie înghițită de movila de pământ; de cealaltă, se afla un superb câmp de orz.

Bot-Mare își încetini mersul și Anup se întreba dacă a ales drumul cel bun.

Când caravana se apropie de o casă, Bot-Mare se opri. Tocmai pusese copita pe o bucată de stofă întinsă de-a latul drumului și privea bănuitor acest obstacol neașteptat, care avea una dintre extremități înmuiată în apă, iar cealaltă plonja în spicele coapte.

– Hei! strigă Nekt ieșind din casă. Unde te crezi, banditule?

Surprins de agresivitatea acestui bărbat îndesat, cu capul rotund ca o lună plină și cu degetele de la mâini și de la picioare durdulii ca ale unui prunc prea gras, Anup se bâlbâi de indignare.

– Cum... Cum îndrăznești... să mă tratezi astfel? Nu sunt un bandit, ci un negustor cinstit care se duce la trezorerie, în capitală!

Nekt izbucni într-un râs disprețuitor.

– În plus, mai ești și mincinos! Drumul ăsta nu duce la tezaur, toată lumea știe.

Jignit, Anup încercă să se apere.

– Nu sunt de pe-aici... Și un scrib m-a îndrumat!

– Inventezi orice ca să-ți justifici nelegiuirea, dar nu ține. Ai nimerit prost, străine! Și, ca înalt funcționar, sunt în mod special legat de respectarea legilor.

– Pe care am încălcat-o? se neliniști locuitorul oazei.

– Nu vezi că măgarul tău tropăie pe o stofă rară care îmi aparține? A strica bunurile altuia este o greșeală gravă.

Ca și cum ar fi înțeles amenințarea care apăsa asupra stăpânului său, Bot-Mare dădu înapoi.

Nekt se aplecă peste bucata de stofă.

– Cât e de murdară! gemu el. Copita animalului tău a și sfâșiat-o... O stofă care aparținea străbunicii mamei mele și care se transmitea din generație în generație! Este bunul meu cel mai prețios, cel la care țineam cel mai mult!

– O să te recompensez, promise Anup. Dar drumul ăsta nu aparține tuturor?

Nekt aruncă o privire răutăcioasă spre străin.

– Tocmai tu, un tâlhar, vrei să mă înveți ce e drept?

– Când ai o stofă atât de valoroasă, de ce o întinzi pe un drum?

– Argumentele tale n-au nici un sens, străine!

Nekt împături stofa murdărită.

– Lăsam minunea asta să se usuce la soare și măgarul tău este cel care mi-a furat-o! Dacă nu interveneam la timp, ar fi fost făcută bucăți.

– De ce inventezi o asemenea poveste?

– Acesta este adevărul. Îndrăznești să negi că măgarul tău mi-a stricat bunul?

– Ce vrei în schimb?

– Jumătate din încărcătura ta.

– Glumești!

– Așa ți se pare?

– Nu cunoști valoarea celor purtate de măgarii mei! Vin din oaza de sare și aduc la trezorerie produse de lux.

– Iar tu nu îți dai seama de valoarea acestei stofe pe care chiar faraonul a oferit-o familiei mele! Cerând doar jumătate din încărcătura ta, mă dovedesc deosebit de binevoitor.

Fața întunecată a înaltului funcționar nu-l convinse pe Anup.

– Ceri imposibilul...

– Sau accepți, sau depun plângere împotriva ta. Și tribunalul nu va fi atât de indulgent ca mine.

– Oricare ar fi costul adevărat al stofei tale, n-ar valora cât ceri!

Tentat de hrana de lângă el, unul dintre măgari rumega spice de orz, imitat imediat de tovarășii lui.

– În plus, ești și un hoț! exclamă Nekt, furibund. Animalele tale îmi devastează câmpul sub ochii mei, fără ca tu să le împiedici!

Bot-Mare scoase un răget care puse capăt festinului improvizat, dar răul era făcut.

– E doar puțin orz, constată Anup, și vezi bine că măgarii au încetat să mănânce.

– Dacă n-aș fi intervenit, riscând să fiu mușcat, câmpul meu ar fi fost devastat! O să chem un scrib ca să constate daunele. Ai pofti la toată recolta mea, nu-i așa?

– Absolut deloc și o știi foarte bine! De ce vrei să-mi faci rău?

– Tu ești acela, un tâlhar, un hoț și un mincinos, care îndrăznești să mă insulți.

– Îți ofer sare, un săculeț de ierburi medicinale și o bucată de lemn prețios, pentru a te despăgubi de micile neplăceri pe care ți le-am provocat în mod involuntar și de care, în parte, ești responsabil, pentru că tu însuți ai pus o piedică în drum.

Nekt rămase tăcut și Anup crezu că accepta propunerea lui.

– Oamenii rezonabili și de bună-credință sfârșesc prin a se înțelege, conchise locuitorul oazei. Și nu pierzi la schimb!

– Nu ți-am spus că sunt un înalt funcționar și că îmi controlez teritoriul cu foarte mare atenție?

– Da, dar...

– Din nefericire, nu m-ai înțeles bine. Din cauza diferitelor delicte pe care le-ai comis, iată decizia mea: totalitatea încărcăturii tale devine proprietatea mea, după cum măgarii tăi vor lucra de acum pentru mine. În ceea ce te privește, consideră-te fericit să rămâi în libertate. Un judecător mai sever ca mine te-ar fi condamnat, în plus, la pedeapsa grea a închisorii.

Cu răsuflarea oprită și cu picioarele tăiate, Anup era amuțit.

– Este monstruos... N-o să îndrăznești...

– Pleacă de pe domeniul meu, locuitor al oazei, și întoarce-te de unde ai venit.

– Refuz!

– Ah, refuzi?

Cu o nuia de lemn de tamarin, Nekt îl lovi pe Anup, care își apăra fața cum putea, cu brațele. Amețit de lovituri, locuitorul oazei se prăbuși, plângând de furie și de durere.

– Încetează să gemi și dispari! porunci Nekt, îndesându-i o lovitură de picior.

– Nu ai dreptul să mă jupoi astfel!

– Aici, dreptul sunt eu.

– Mă furi, mă lovești, dar n-o să mă împiedici să protestez și să fac apel la adevărata justiție!

Nekt avu un rictus disprețuitor.

– Nu ridica glasul împotriva mea, locuitor al oazei; de nu, te reduc definitiv la tăcere.

4

După ce se îndepărtă de locul blestemat, unde pierduse totul, Anup rămase abătut la marginea unui canal de irigație. Trupul îl durea și pentru prima oară în viața lui, nu avea chef să se lupte. Singur, rănit sufletește și trupește, rătăcit în această regiune pe care n-o cunoștea, locuitorul oazei avea chef să adoarmă pentru totdeauna.

O mână i se așeză pe umăr.

Era a unei fetițe cu ochi mari, verzi.

– Ești bolnav?

– Un om rău m-a bătut.

– Ți-e rău?

– Foarte rău.

– Mama mea are unguente care fac bine. Vrei să vii la mine?

– Nu sunt de aici.

– Când suferi, ești de peste tot. Vii cu mine?

Anup se ridică cu greutate și o urmă pe fetița care îl duse la o căsuță modestă, tencuită îngrijit, care avea în față o grădină de legume, în mijlocul cărei trona un smochin. Un cuplu tânăr îl primi cu căldură pe locuitorul oazei.

– Cine te-a adus în starea asta? întrebă țăranul.

Rănitul îl descrise pe bărbatul care îl bătuse.

– Este Nekt! exclamă țăranul. Nu puteai nimeri mai rău... Acest mic tiran este un înalt funcționar necinstit și fără inimă. I-a jefuit pe agricultori și pe meșteșugari.

– Au depus plângere împotriva lui?

– Nu, preferă să tacă.

– De ce le este așa de teamă de el?

– Așa este... Și apoi, Nekt este secretarul și intendentul ministrului Rensi, un personaj foarte influent care, se zice, este apropiatul faraonului.

– Ministrul știe ceea ce face Nekt?

– Nu știu nimic.

– Nimeni n-o să-i spună adevărul?

– Dacă Rensi îl păstrează pe secretar alături de el și îi încredințează administrarea domeniilor lui, n-o face pentru că îi aprobă comportamentul?

– Atunci, nu e nimic de făcut, se compătimi Anup.

– Ba da, spuse soția țăranului: să te îngrijesc. Pune-te pe burtă, o să te ung pe spate cu unguent și o să dormi douăzeci și patru de ore.

Când se trezi, locuitorul oazei petrecu mai multe minute amintindu-și evenimentele care îi tulburaseră existența. Durerile aproape că dispăruseră, și Anup se ridică fără prea mare greutate pentru a cerceta cămăruța unde gazdele lui îi permiseseră să-și recapete puterile.

Când ieși, fetița alergă spre el și el o luă în brațe.

– Ești vindecat?

– Datorită mamei tale, da.

– Ai copii?

– Doi băieți.

– O să te întorci acasă să-i vezi?

– Este cea mai mare dorință a mea, dar Nekt mi-a furat mărfurile și măgarii, și trebuie să le recuperez, înainte de a mă întoarce.

– Este un om foarte rău...

– Fără îndoială, micuțo, dar nu trebuie lăsat să continue! Dacă nu, o să mai fie un al doilea ca el, apoi un al treilea și mulți alții. Dacă nimeni nu acționează, dreptatea va dispărea și noi nu vom mai putea trăi în pace.

Fața fetiței se întunecă.

– Este așa de grav?

– Mă tem că da.

– Atunci, o să te războiești cu Nekt?

– Într-un anume fel.

Mama, care auzise totul, își chemă copilul.

– Nu-ți vrem decât binele, Anup, dar, dacă te legi de Nekt, n-o să mai poți rămâne la noi. Adversarul tău este prea puternic și prea periculos... Dacă știe că te-am ajutat, ne zdrobește.

– Plec de la voi imediat și n-o să spun nimănui că m-ați găzduit.

– Trebuie să te întorci acasă, Anup, și nu să te arunci într-o luptă pe care n-ai nici o șansă s-o câștigi. Nekt este și mai crud decât crezi tu.

– M-a amenințat cu moartea și îl cred în stare.

– Pentru că ești conștient, renunță să te răzbuni.

– Nu doresc să mă răzbun, ci să fac dreptate. Dacă zeița Maât nu domnește pe acest pământ, soarele nu va mai străluci și întunericul o să ne sufoce.

– Cum să reușească un simplu locuitor al oazei să învingă un monstru ca Nekt, care își țese pânza de nenumărați ani și nu lasă nimic la întâmplare? Lasă-te păgubaș, Anup; dacă nu, o să-ți pierzi viața.

După ce se spălă și mâncă o masă bună, oferită de gazdele lui, Anup se îndreptă spre palatul ministrului Rensi. Ca și în alte orașe egiptene, cartierele bogate nu erau separate de cele sărace, și proprietățile somptuoase alternau cu case simple.

Rezidența înaltului personaj era înconjurată de un zid înalt și nu se vedeau decât vârful numeroșilor copaci și acoperișul clădirii principale. Anup se prezentă la poartă, unde stătea un paznic înarmat cu o sabie și un baston.

– Aș vrea să-l văd pe ministru.

– Cine ești?

– Numele meu este Anup și vin din oaza de sare.

– Vrei să vinzi mărfuri?

– Mi s-au furat mărfurile și măgarii și vreau să-l informez pe Rensi.

– Ai greșit adresa, locuitor al oazei! Du-te să te plângi la poliție.

– Sunt convins că e mână-n mână cu vinovatul. Doar ministrul Rensi ar putea să mă ajute și să facă dreptate.

Paznicul îl privi bănuitor.

– N-oi fi unul dintre cerșetorii care nu încetează să-i sâcâie pe cei de sus?

– Nu încerc decât să-i arăt adevărul!

– Chiar crezi că ministrul Rensi are nevoie de un păduchios ca tine ca să-l cunoască?

Insulta îl revoltă pe Anup.

– Sunt un om cinstit, victima unei grave nedreptăți și trebuie să fiu ascultat!

Paznicul își agită reteveiul.

– Ministrului nu-i plac flecarii de felul tău!

– Lasă-mă să intru.

– Șterge-o, coate-goale, că de nu, o să faci cunoștință cu bastonul!

– Te rog, ascultă-mă, nu...

– Șterge-o!

5

Anup ar fi trebuit să renunțe.

Dar un foc nou îi însuflețea inima, un foc atât de imperios, că-l făcea să-și piardă orice prudență. Indiferent de obstacol, trebuia să-i vorbească ministrului Rensi și să-i arate că o insuportabilă nedreptate tocmai fusese înfăptuită de omul lui de încredre. Dacă locuitorul oazei renunța la luptă, precum ceilalți, singurul învingător n-ar fi fost răul?

Anup mergea de-a lungul zidului incintei reședinței ministrului, sperând să descopere o intrare pe domeniul puternicului personaj. Dar trebui s-o lase mai moale și sfârși prin a se așeza pe un parapet ferit de soare.

– Nu ești din partea locului, spuse un sacagiu care îl privi cu uimire.

– Nu, vin din oaza de sare.

– Se pare că nu e un loc unde se trăiește ușor.

– Pentru mine, da... Soția mea și copiii mă așteaptă.

– Ce faci pe-aici?

– Doresc să stau de vorbă cu ministrul Rensi.

– Nu ești lipsit de îndrăzneală! Dacă vrei să asculți părerea mea, nu prea semeni cu demnitarii cu care are el obiceiul să lucreze.

– Nu primește oameni cinstiți, victime ale unei nedreptăți?

– Are oroare să-și piardă timpul și-i detestă pe guralivi.

– Un paznic m-a împiedicat să intru la el... Știi cum aș putea să ajung la el?

– Nu e ușor, dar poate că este un mijloc. Știi să înoți?

– Mă descurc.

– Grădina ministrului dă spre un canal unde staționează vasul lui de serviciu. Adesea, foarte devreme dimineața, îl ia ca să ajungă la debarcaderul palatului. Încearcă.

Anup se strecură în apa canalului, la mare distanță de grădina ministrului. Întâlni grupuri de copii veseli și se amestecă într-un grup de înotători care îl depășiră repede, înainte de a ajunge la mal. Locuitorul oazei se opri și el ca să-și recapete suflul și adormi la poalele unei sălcii.

Când razele soarelui care se înălța îl treziră, Anup plonjă din nou și înotă cu putere spre vasul ministrului, aflat încă la chei.

Un scrib urca la bord cu mai multe suluri de papirus, fără îndoială dosarele pe care ministrul trebuia să le rezolve în timpul zilei. În urma lui veneau un purtător de sandale și un dresor de câini, însoțit de doi ogari.

Apoi apăru un bărbat înalt, cu ținută maiestuoasă.

Ministrul Rensi... Nu putea fi decât el! Anup sări din apă, se cățără pe mal, alergă până la pasarelă și se prosternă în fața lui Rensi.

– Stăpâne, aș vrea să-ți vorbesc!

Scribul și purtătorul de sandale se grăbeau deja spre intrus ca să-l apuce de umeri și să-l arunce în canal.

– O clipă, interveni ministrul; lăsați-l să vorbească.

– Vedeți bine că este un vagabond! se revoltă scribul.

– Te ascult, îi spuse Rensi locuitorului oazei, cu condiția să te ridici.

Cel din urmă se supuse.

– Stăpâne, numele meu este Anup și vin din oaza de sare, cu măgarii încărcați de produse de cea mai bună calitate, pe care doream să le vând trezoreriei, în capitală. Sub false pretexte, numitul Nekt, care pretinde că este în serviciul vostru, m-a jefuit și m-a lovit. Cer să se facă dreptate.

– Iată niște acuzații grave, Anup.

– Este purul adevăr, stăpâne! Acest bandit de Nekt se consideră de neatins și acționează fără să fie pedepsit de mai mulți ani, profitând de poziția lui de înalt funcționar.

– Ai dovezi?

– O să găsiți la el măgarii mei și încărcătura lor!

Scribul interveni.

– Nu vă pierdeți timpul, stăpâne! Vedeți bine că acest țăran minte pentru a păta reputația prietenului meu, Nekt, a cărui cinste este cunoscută de toți.

– De ce s-a legat de tine intendentul meu? îl întrebă Rensi pe locuitorul oazei.

– Mi-a întins o capcană, stăpâne, pentru că a văzut că sunt un străin fără apărare! Dar se înșală, căci apărarea mea cea mai bună este dreptatea. Datorită ei, minciuna dispare și se naște adevărul. Tu care-i aperi pe cei slabi de cei puternici, după exemplul faraonului, fă-mi dreptate!

– Unde locuiești, Anup?

– Dorm sub cerul liber, stăpâne.

– În așteptarea restabilirii adevărului, o să te adăpostești într-o colibă, la malul fluviului. Dacă îmi calomniezi intendentul, să știi că vei fi aspru pedepsit.

– Nici o teamă nu-mi tulbură inima. Pentru că buzele mele nu sunt mincinoase.

– Ești căsătorit?

– Cu o femeie pe care o iubesc, Merit; avem doi fii care-și petrec zilele fericite în oaza de sare. Cum m-aș putea întoarce acasă spunându-le că am fost jefuit și că vinovatul profită nepedepsit de pungășia lui?

– O să poruncesc să se facă o anchetă, Anup.

Ministrul urcă pe vas, parâmele fură desfăcute. În timp ce Rensi se instala în cabina lui pentru a consulta papirusurile contabile, scribul care îl însoțea interveni din nou cu vehemență.

– După părerea mea, stăpâne, acest tâlhar care v-a plictisit trebuie arestat! Dacă tolerați asemenea excese, curând, se va aduna un șir de cerșetori în fața porții domeniului vostru.

– Să fi provocat intendentul meu atâtea nemulțumiri?

– Nu. Bineînțeles că nu... Dar este în firea acestor oameni să protesteze!

– Spuneai că Nekt este prietenul tău?

– Și al multor scribi din administrația voastră, stăpâne. Puteți avea încredere totală în el, pentru că nu se gândește decât să vă slujească plin de devotament. Șiretlicul acestui locuitor din oază este limpede: e un necredincios care n-a avut niciodată nimic și calomniază un înalt funcționar, pentru a se înfrupta dintr-o parte din bunurile sale. De aceea, trebuie aruncat în închisoare, pentru a-l face să tacă.

– Programul meu este foarte încărcat, preciză ministrul Rensi; în dimineața asta sunt convocat de Maiestatea Sa pentru a examina viitorul plan de irigații, iau masa cu un director al trezoreriei și apoi mă întâlnesc cu notabilii din provincie. Așa că poruncește-i lui Nekt să vină să mă vadă în sala de consiliu, la sfârșitul după-amiezii.

– Lui o să-i încredințați arestarea locuitorului oazei, stăpâne?

– Anunţă-l că eu însumi şi consiliul notabililor o să ascultăm versiunea lui despre fapte şi vom discerne adevărul de minciună.

6

Anup era plin de speranţă.

Datorită cinstei ministrului Rensi, dreptatea lui va fi câştigată şi Nekt nu va scăpa nepedepsit. După ce o să-şi recupereze măgarii şi mărfurile, locuitorul oazei va putea în sfârşit să le vândă şi să se întoarcă acasă.

Gândindu-se mai bine, neliniştile soţiei sale erau întemeiate; dacă astfel de fapte vor mai apărea, va avea grijă să nu neglijeze sfatul lui Merit.

Nu înceta să se gândească la ea şi la copiii săi care, lipsiţi de sprijinul lui, suportau dificultăţi materiale dacă absenţa lui dura prea multă vreme. Această situaţie neplăcută trebuia rezolvată cât mai repede, pentru ca familia lui să nu fie victima relelor intenţii ale invidioşilor care s-ar bucura de necazurile sale.

Aşteptarea dura de două zile şi stomacul locuitorului oazei ţipa de foame; dar nu îndrăznea să părăsească adăpostul, de teamă să nu fie considerat fugar.

Nu, Rensi nu va fi într-atât de crud încât să-l lase să piară aici, departe de ai săi, părăsit de toţi... Dacă adopta această soluţie, nu o făcea pentru a evita punerea sub acuzaţie a credinciosului său servitor, Nekt?

În momentul când îndoiala începea să-l cuprindă, Anup îl văzu venind spre el pe purtătorul de sandale al ministrului.

În sfârşit, eliberarea!

Locuitorul oazei ţâşni din colibă.

– Nekt a fost inculpat?

– E mai complicat de-atât, declară angajatul ministrului.

– Complicat?

Purtătorul de sandale era un bărbat de vreo cincizeci de ani, jovial, iubitor de viață și, mai ales, amabil.

– Nekt a fost convocat în fața consiliului notabililor, nu în fața unui tribunal unde prezența ta ar fi fost obligatorie. Ministrul Rensi a formulat acuzațiile pe care tu le-ai adus împotriva intendentului său, dar acesta din urmă a răspuns că adevăratul vinovat ești tu. Tu ai stricat o stofă prețioasă, tu l-ai amenințat și măgarii tăi i-au devastat câmpul de orz, așa cum este stipulat în raportul scribului care a constatat pagubele. Pentru a nu te duce la un proces care te-ar fi trimis la închisoare, Nekt s-a mulțumit cu o simplă confiscare. Astfel, s-a arătat foarte generos în ceea ce te privește, pentru că mărfurile tale nu aveau nici o valoare și măgarii tăi erau bătrâni și bolnavi. Mai mult, acceptă să-ți dea înapoi un sac de sare pe care o să-l vinzi la piață, înainte să te întorci acasă.

Anup se albi de indignare.

– Dar... Sunt minciuni sfruntate! Mărfurile mele sunt de cea mai bună calitate, măgarii mei sunt tineri și perfect sănătoși și am fost jefuit de acest bandit de Nekt!

– Nu știu cine spune adevărul, recunoscu purtătorul de sandale, dar te sfătuiesc să accepți ce-ți propune Nekt și să te întorci în oază. A-i contesta declarațiile nu ți-ar atrage decât neplăceri.

– Ce au declarat notabilii?

– Nu s-au pronunțat.

– Și ministrul Rensi?

– A rămas tăcut.

– Tăcut! se indignă Anup. Nu trebuia să facă o anchetă amănunțită pentru a-mi demonstra buna-credință?

– După părerea mea, toată lumea preferă ca această poveste să nu se înrăutățească. Cum tu nu poți să dovedești nimic, mulțumește-te cu sacul de sare și nu mai întârzia pe aici. Nekt este și răzbunător și n-o să te menajeze.

– Nu este posibil... Dreptatea nu va fi batjocorită în asemenea hal! Un ministru al faraonului nu are dreptul să înăbușe astfel dreptatea.

– Urmează-mi sfatul, locuitor al oazei, și fă ce trebuie.

Purtătorul de sandale se îndepărtă, lăsându-l pe Anup deprimat, în stare de șoc.

Toate valorile pe care credea că este construit Egiptul tocmai se prăbușeau. Astfel, pe pământul iubit de zei, unde domnea zeița Maât, fiica luminii divine, un criminal ca Nekt rămânea nepedepsit!

Locuitorul oazei refuză să se lase copleșit de loviturile sorții. Uitând de foame și de mâhnire, o luă la pas pentru a ajunge la domeniul persecutorului său. Fără teamă, o luă din nou pe drumul îngust al digului, între câmpul de orz și terenul inundat.

Când se apropie de locuința lui Nekt, un măgar galopă în direcția lui.

– Bot-Mare!

Patrupedul își frecă fruntea de pieptul stăpânului său, care îl răsplăti cu mângâierile de care era lipsit de la despărțirea lor.

Prinși de bucuria regăsirii, măgarul și locuitorul oazei nu-l observară pe Nekt, ciufulit, înarmat cu un retevei, traversând grădina și alergând cu intenția de a-i lovi și pe unul, și pe celălalt.

În ultimul moment, Bot-Mare dădu o lovitură de copită care îl nimeri pe agresor sub centură și îi smulse strigăte de durere.

Fără să se miște, Anup îl privi cum se tăvălește pe jos și i se păru că Bot-Mare râde.

Dar Nekt își veni repede în fire și se ridică.

– Măgarul ăsta și-a ros legătura și încearcă să fugă!

– Și-a întâlnit stăpânul și am venit să-i iau și pe ceilalți.

– Uiți că am făcut o confiscare legală?

– Nu a fost o judecată, obiectă Anup, și tu ai comis un furt procedând așa. Dă-mi înapoi bunurile și animalele; dacă nu o faci, n-o să renunț să lupt împotriva ta.

Nekt râse nervos.

– Nu ești decât un păduche pe care o să-l zdrobesc când o să-mi placă.

– Nu fi așa de arogant, Nekt; cu un om care nu are nimic de pierdut, nu e mai bine să negociezi?

– Îndrăznești să mă ameninți!

– Și tu, și eu știm că ești un mincinos și un hoț. Până la urmă, toată lumea o să o știe.

– Ești un nimeni și nu vei fi ascultat. Ia un sac de sare și dispari.

– Nu spera să obții o socoteală așa de bună, Nekt.

– Și tu ce speri, stârpitură? Nu pricepi că pentru ministrul Rensi ești un nimic?

– Nu pot crede că un om, chiar și tu, să fie atât de rău, recunoscu Anup. Mi-au trebuit ani mulți de muncă pentru a ajunge proprietarul acestor măgari și pentru a pregăti expediția asta, având singura dorință de a asigura belșugul familiei mele. Nu sunt numai eu cel pe care îl jefuiești, ci și pe soția mea și pe cei doi fii. N-ai inima atât de crudă ca să treci peste asta și te voi ierta. Dă-mi înapoi ceea ce îmi aparține, Nekt, și n-o să depun plângere împotriva ta.

– Biet naiv... Crezi că mi-e frică de tine? Părăsește imediat domeniul meu și nu mai pune piciorul aici.

– Ți-o cer pentru ultima oară, Nekt: renunță să faci rău.

– Încă un cuvânt și îți zdrobesc țeasta!

Privirea înfierbântată a lui Nekt îl făcu pe Anup să înțeleagă că era gata să lovească. Când puse din nou mâna pe Bot-Mare ca să-l ducă într-un țarc, locuitorul oazei nu îndrăzni să intervină, de frică ca turbatul să nu-i facă rău măgarului.

Cum încercarea lui eșuase, Anup se văzu din nou singur, fără nici un aliat, redus la neputință. Dar nu va renunța la luptă.

7

Anup se prezentă la paznicul reședinței lui Rensi.

– Mă recunoști?

– Ce mai vrei?

– Să-l văd pe stăpânul tău.

– Ai noroc că... este ziua de audiențe publice. Pentru că ești perseverent, intră.

Paznicul se dădu la o parte și un servitor îl conduse pe locuitorul oazei până la un chioșc cu flori. Ministrul asculta acolo doleanțele celor care aveau un real motiv să se plângă.

Anup se înclină în fața lui.

– Stăpâne, nu sunteți la fel firului de plumb care nu trebuie să se încline în nici o parte? Pentru că sunteți bogat, trebuie să-i apărați pe săraci de cei care încearcă să-i jupoaie și de pielea pe care o au. O cârmă bună nu lasă vaporul să se abată din drumul lui, o balanță bună nu se înclină. Cum să aibă cei umili curajul să lupte împotriva răului și nedreptății dacă cei mari nu le dau un exemplu?

– Acestea sunt acuzații aduse mie, Anup?

– Nu orice copil din țara aceasta învață maxima: „Acționează pentru cel care acționează“? Eu acționez ca să aflați adevărul; de ce nu acționați pentru mine? Ați vrea să mă faceți să îngădui că hoțul are dreptul să fure?

– Nu merge atât de departe, locuitor al oazei; s-ar putea s-o pățești.

– Dacă ați fi făcut o anchetă serioasă, stăpâne, ați fi constatat că Nekt este vinovat până peste cap.

– Nekt pretinde contrariul și dispune de mărturia unui scrib.

– Acest scrib este complicele lui, stăpâne! El este cel care mi-a indicat drumul unde mă aștepta Nekt.

– Te crezi victima unui complot, Anup?

– Nu e un adevăr?

– Nu în ochii consiliului notabililor.

– Pentru că refuză să admită că unul dintre ei a comis o greșeală gravă!

– Am mulți reclamanţi de văzut, Anup; dacă nu ai alte argumente să-mi oferi, nu mă mai deranja.

Anup reuși să-și stăpânească furia și se retrase. Astfel, Nekt avea dreptate; ministrul Rensi îl considera pe locuitorul oazei un nimic și nu voia deloc să-i facă dreptate. Afacerea era clasată, răul triumfa.

Revoltat, Anup nu avea decât să se întoarcă acasă pentru a-i spune soției ce se întâmplase. Dar, mergând spre colibă, se gândi din nou să lupte și să-și recapete bunurile, cu forța, dacă trebuia.

De fapt, era un plan fără sorți de izbândă... Nekt și servitorii lui n-ar fi avut nici o teamă să-l suprime și, dacă îi amenința, risca că sfârșească înecat în canal.

În locuința lui modestă îl aștepta o surpriză: zece pâini și două căni de bere! Înfometat, locuitorul oazei se aruncă pe mâncare: pâinea era proaspătă și berea, dulce. Această masă neașteptată îi readuse încrederea și luciditatea. Nu, nu trebuia să cedeze în fața violenței. Ci să convingă autoritățile de buna lui credință și să dovedească, prin perseverența lui neobosită, că merita atenție.

Ministrul Rensi o să mai audă de el.

În afara zilelor de audiențe oficiale, Anup nu avea altă alegere decât să înoate până la vasul de serviciu al ministrului.

Când purtătorul de sandale îl văzu ieşind din apă, în momentul când Rensi se îmbarca, se înfurie.

– E destul, locuitor la oazei! De data asta...

Un gest al lui Rensi readuse calmul.

– A face dreptate este ca şi cum ai respira, declară Anup, sufocat. Dacă un ministru al faraonului refuză această realitate, eu voi fi primul care mor, apoi, întreaga ţară va fi sufocată. Nu trebuie să fiţi ca apele umflate care fertilizează pământul şi hrănesc fiinţele şi nu ca un val devastator care-l distruge pe cel a cărui cerere este întemeiată? Nu răspundeţi sincerităţii cu ipocrizie şi încetaţi să luaţi lucrurile în râs, atunci când toţi cunosc greutatea cuvântului vostru!

Purtătorul de sandale era îngrozit de imprudenţa locuitorului oazei, dar Rensi rămânea nemişcat ca granitul.

– Ai terminat, Anup?

– De ce refuzaţi să mă ascultaţi, stăpâne, care ar trebui să aveţi urechile deschise, şi de ce refuzaţi să convocaţi tribunalul care ar dovedi, în acelaşi timp, şi nevinovăţia mea, şi vinovăţia lui Nekt?

Vizibil enervat, ministrul porni pe pasarelă.

– Te previn, Anup, declară purtătorul de sandale: dacă ne mai ieşi în cale, rişti să fii ciomăgit. Când o să încetezi să te mai încăpăţânezi în zadar?

– Niciodată, răspunse locuitorul oazei. Nu pricepi că mă lupt şi pentru tine?

– Ce vrei să spui?

– Dacă, într-o zi, tu eşti victima unei nedreptăţi, vei accepta să fii trădat de ministrul Rensi?

Lăsându-l baltă pe purtătorul de sandale, năucit, Anup plecă în oraş să vadă templele şi clădirile principale din capitală. Splendoarea edificiilor îl încântă, dar nu simţi la vederea lor decât o plăcere măruntă, pentru că nu se gândea decât să pună întrebări tuturor acelor gură-cască

binevoitori, pentru a obține cât mai multe de informații despre Rensi.

Astfel, află unde se află biroul ministrului, ca și multe dintre obiceiurile lui, cum ar fi vizita sa, în fiecare seară, la templul zeului berbec din Herakleopolis; Rensi avea o excelentă reputație și nici o bârfă nu circula pe seama lui.

Anup reperă locurile și se întoarse la colibă, unde dormi agitat, încercând să găsească o nouă strategie pentru a obține câștig de cauză.

Devreme, în zori, ieși din adăpostul lui și se ascunse într-un boschet de stuf, cu intenția de a-l oberva pe binefăcătorul lui, care venea să-i aducă de mâncare.

Locuitorul oazei nu fu decepționat: când soarele vesel își începea urcușul spre înaltul cerului, o femeie bătrână se apropie de colibă, verifică dacă ocupantul ei era plecat și depuse în prag zece pâini și două căni de bere.

Anup țâșni din ascunzătoare.

– Cine ești?

Bătrâna fu îngrozită.

– Nu-mi face rău!

– Vreau doar să știu cine ești.

– O bătrână care nu suportă să vadă că îi este foame cuiva... Locuiesc la marginea orașului și acolo se vorbește că un străin s-a mutat aici și că nu are nimic. Cum să cinstim sărbătoarea care vine, când cineva se află în nevoie? Nu vreau să știu cine ești și ce ai făcut ca să ajungi aici. Măcar ai un acoperiș și ceva cu care să te hrănești. Dacă dorești, o să găsești drumul cel bun.

8

Nekt și complicele lui, scribul mustăcios, mâncau o rață friptă, stropită cu un vin alb din oaza Khargeh.

– Se pare că locuitorul oazei se află încă în împrejurimi?

– Exact, Nekt, dar nu este nici un motiv de îngrijorare.

– N-a mai încercat să vorbească cu ministrul?

– În mai multe rânduri, dar a avut eșecuri usturătoare! Rensi a citit raportul meu și notabilii n-au vrut să se încurce cu un străin pe care nimeni nu-l cunoaște. Reputația ta este bine consolidată și amărâtul ăsta nu riscă s-o știrbească!

– De ce se încăpățânează să rămână aici, dacă nu are nici o șansă să se facă ascultat? se miră Nekt.

– Locuitorii oazelor sunt și proști, și încăpățânați, iar ăsta îi întrece pe toți. Îi va trebui timp pentru a pricepe că singura sa ieșire este să se întoarcă în ținutul lui uitat de lume.

Enervat, Nekt aruncă unui câine un os de rață.

– Totuși, prezența lui mă deranjează... Și apoi, i-am făcut o promisiune și am chef să mi-o țin.

– Care?

– Să-l reduc definitiv la tăcere, dacă mai bântuie pe aici.

– Nu vrei să spui...

– Da, să-l omor.

Scribul se îngrozi.

– Nu face asta, Nekt!

– Mă împiedici tu?

– Nu, nu... Dar a lua viața unei ființe umane... Tribunalul de pe lumea cealaltă te va condamna la o a doua moarte și sufletul tău va fi distrus!

– O să găsesc o minciună care o să-i deruteze pe judecători! râse în hohote Nekt.

– Dacă îl omori pe Anup, aprecie scribul, vei fi imediat suspectat. Cine altcineva decât tine ar fi dorit sfârșitul lui violent și prematur, cu scopul ca dosarul să fie definitiv închis? Se va face o anchetă serioasă și chiar eu voi fi hărțuit. Mulțumește-te să aștepți, te implor, și totul o să fie bine.

– Ce mult mi-ar plăcea să scap de individul ăsta incomod...

– Ai obținut ce ai vrut, Nekt. Nu face greșeli care să te ducă la pierzanie.

Înaltul funcționar reflectă îndelung.

– Ești un fricos, scribule, dar n-ai nici o grijă. O să-l lăsăm pe acest țăran să putrezească, înainte de a-i vinde mărfurile pentru a obține un câștig zdravăn. De fapt, îi sunt recunoscător pentru că mi-a permis să mă îmbogățesc fără să fac nici un efort.

Dimineața fusese lungă, discuțiile erau strânse: asupra fiecărui punct în litigiu, ministrul Rensi trebui să hotărască întotdeauna în favoarea interesului general, pentru a pune la punct un plan de irigații, care permitea tuturor provinciilor țării să se bucure de binefacerile viitoarelor inundații.

Când Rensi ieși din clădirea administrativă, Anup era în piață, față în față cu două gărzi înarmate cu o suliță și cu un baston.

– Ești încă aici, se plânse ministrul.

– Aveți puterea șoimului, stăpâne, iar eu am devenit prada voastră, fără nici o posibilitate de a se apăra. Veți fi un răpitor crud sau stăpânul cerului, însărcinat să aducă lumina? Vedeți, nu mi-a mai rămas decât limba ca să mă lupt. M-am gândit să-mi recuperez măgarii, făcând apel la conducătorul lor, Bot-Mare, și l-am înfruntat pe Nekt. Pentru că nici o judecată n-a fost pronunțată, n-o să mă acuze că mă comport, și eu, ca un răufăcător? Atunci, continui să am încredere în dreptate, acea dreptate care vine din hotărârea voastră de a-mi acorda, în sfârșit, considerația ce mi se cuvine. N-o să cedez violenței, n-o să fac nici un rău dușmanului meu, doresc să merg în continuare pe drumul lui Maât, dar nu vouă vă revine sarcina să mă

menținеți pe acest drum, ca pe fiecare, prin atitudinea voastră?

– Sunt obosit, Anup, și pălăvrăgeala ta mă plictisește.

– Permiteți-mi să ies din întuneric, stăpâne, și să merg în plină lumină! Nu transformați puterea voastră în tiranie, uitând să fiți refugiul celor slabi și al oprimaților.

Cei doi soldați ridicară bastonul lovindu-l pe locuitorul oazei pe umeri.

– Retrage-ți injuriile și șterge-o, îi porunci unul dintre ei, dacă nu, o să iei o bătaie pe care o s-o ții minte!

Anup bătu în retragere.

Ministrul urcă în lectică, fără ca măcar să-i acorde o privire compătimitoare.

Zece pâini și două beri: bătrâna se arăta mereu la fel de miloasă. Fără ea, Anup n-ar fi avut puterea să continue.

Acum știa că o să meargă până la capăt, indiferent care ar fi fost consecințele deciziei lui și rezultatele planurilor sale, în urma cărora, în mod fatal, soția și copiii lui vor suferi. Data prevăzută pentru întoarcerea lui era depășită și, zi după zi, se îngrijora tot mai mult. Încăpățânându-se, îi atrăgea în nenorocirea lui, dar cum să evite una ca asta?

Bătrâna apăru din nou. Din coșul ei de trestie scoase o prăjitură umplută cu smochine.

– Mâine este sărbătoarea vinului și am pregătit prăjituri; vrei să ni te alături?

– Îți mulțumesc pentru invitație, dar nu am inima să mă bucur; sunt atât de departe de familia mea și de fericirea pierdută.

– Aici îți irosești viața... Ce mai aștepți ca să pleci să-i întâlnești pe ai tăi?

– În noaptea asta am visat-o pe zeița Maât... Mi-a apărut ca o femeie încântătoare, apropiată și totodată

inaccesibilă, dotată cu o putere pe care nici un rău n-ar fi putut s-o atingă, dar atât de fragilă când a încercat să rămână pe acest pământ. În ziua când se va hotărî să rămână în cer, noi toţi vom deveni victimele barbariei şi ale nedreptăţii, aşa cum sunt eu astăzi. De aceea nu am dreptul să renunţ, chiar dacă mă îndrept spre eşec.

– Este prea complicat pentru mine... Fie ca zeiţa să te ajute!

Anup contemplă prăjitura care îl făcu să se gândească la cele pe care soţia lui le pregătea cu atâta pricepere; datorită veseliei ei, rezolva o mie şi una de mici probleme zilnice şi, astfel, îi amintea că a avut fericirea să se întâlnească şi apoi să trăiască împreună, la umbra palmierilor din oază.

Era convins că Merit i-ar fi aprobat atitudinea, încurajându-l să persevereze; din această siguranţă, răsări o nouă speranţă atunci când un câine vagabond, cu coada între picioare şi cu ochi neliniştiţi, încercă să se apropie.

– Vino, nu-ţi fie frică.

Pas cu pas, animalul înainta.

– Să împărţim singurătatea şi hrana, îi propuse Anup.

Când i-au dat numele, părinţii locuitorului oazei l-au pus sub protecţia zeului Anubis, încarnat în şacal, care îi conducea pe reînviaţi spre paradis. Astfel, Anup fu fericit să împartă cu câinele o masă săracă, pe care tovarăşul lui de o seară o aprecie cu plăcere.

Mâine, Anup o să aducă ministrului ultimele sale argumente.

9

Ministrului Rensi îi plăcea să mediteze în templul zeului berbec, simbol al puterii creaţiei, care se reînnoia în fiecare moment. Ieşind din oceanul primordial, se transforma

în lumina care însenina în acelaşi timp cerul, pământul şi inima înţelepţilor.

Ieşind din templu, Rensi o luă pe aleea sfinxului care avea sarcina să-l îndepărteze pe necredincios de sanctuar. Acolo îl văzu pe Anup, locuitorul oazei, pe care doi ritualişti cu ţeasta rasă îl împiedicau să intre pe domeniul sfânt.

– Vedeţi-vă de treburile voastre, le porunci Rensi; îl cunosc pe omul acesta.

– De data asta, stăpâne, trebuie să mă ascultaţi! Cu toată mâncarea pe care mi-o oferă o femeie cumsecade, sunt la capătul puterilor şi nu mai suport să fiu departe de cei pe care îi iubesc şi care mă iubesc. Încercând să înţeleg de ce mă trataţi în felul acesta, am ajuns la o concluzie, pe care nimeni n-ar accepta-o: complicitatea voastră cu Nekt. Sunteţi superiorul lui, sigur, şi vă este îndatorat; dar este imposibil să-l apăraţi până la a-i ignora crimele.

– Nu ai nimic altceva de spus, Anup?

– Nu trebuie să încercaţi să aflaţi adevărul, chiar dacă nu vă convine? Dacă nu procedaţi astfel, răul va sfârşi prin a vă atinge şi pe voi, oricare ar fi măreţia şi puterea voastră. Tot oraşul şi-a pus încrederea în voi, pentru că pronunţaţi judecăţi drepte, reducând minciuna la neant, dar acordaţi unui tâlhar dreptul de a-şi fura şi maltrata semenul, complet nepedepsit. În lumea oamenilor, adevărul nu iese la lumină dacă cei mari uită să-l hrănească şi dacă permit celor vicleni să-l slăbească; nu este el una dintre porţile eternităţii? Tu, care ai dreptul să meditezi în templu, stăpâne, tu, care beneficiezi de protecţia zeilor pentru a-ţi împlini sarcina, de ce refuzi să mă asculţi şi să-mi dai satisfacţie? Sulul lui Thot se află în mâinile tale, eşti depozitarul ştiinţei sale şi ştii că nici o minciună nu are sorţi de izbândă. Nu fiţi părtinitor, ascultaţi-vă inima şi o să ştiţi că vorbele mele sunt adevărate.

– Pleacă, Anup.

Locuitorul oazei şovăi.

– Refuzi să te supui?

Anup se gândi la familia lui. Nemulțumit să-l pedepsească doar pe el, se putea lega de ea.

Atunci se îndepărtă pentru a-i lăsa drum liber lui Rensi.

– Doreai să-mi vorbești, Nekt?

– Am nevoie de sfatul vostru, stăpâne.

– Mănâncă un ciorchine de struguri și servește-te cu o cupă de bere proaspătă, propuse ministrul Rensi intendentului său. Îmi aduci vești bune?

– Mai bune ca anul trecut: datorită eforturilor țăranilor mei, pământurile voastre vor da recolte excepționale.

– Te-ai gândit să le mărești salariile?

– Da, stăpâne, bineînțeles.

– Și ai dori ca și al tău să fie la fel?

– Cum considerați.

– Ești mulțumit de situația ta, Nekt?

– Am responsabilități mari și încerc să mi le îndeplinesc cât mai bine. Datorită vouă, am devenit un om important și vă sunt recunoscător. Să știți că nu uit și că nu încetez să vă apăr interesele.

– Nu mă îndoiesc, Nekt, dar pari îngrijorat. Din ce motiv?

– Un simplu amănunt... Prezența acestui locuitor al oazei, într-o colibă de pe unul dintre domeniile voastre, începe să bată la ochi. Oamenii din împrejurimi se tem să nu fie periculos și se întreabă de ce-i îngăduiți prezența.

– În mintea mea, nu e vorba decât de un adăpost provizoriu și speram ca locuitorul oazei să nu rămână aici decât puțină vreme.

– Se împământenește, stăpâne, și va sfârși prin a fura sau a ataca pe cineva! Doriți să scăpați de acest pisălog?

Ministrul reflectă.

– Ideea este tentantă. Dar, atunci când dorești să urci treptele puterii, nu trebuie să comiți nici o greșeală. Așa că mi se pare de preferat să fac apel la poliție, care va executa o expulzare legală.

– Cum veți dori, stăpâne.

Anup hoinări pe străzile capitalei toată ziua, neștiind ce să mai facă, nici unde să se ducă. Cât regreta că nu este un erou capabil să ridice o armată, să atace clădirile administrației și să-l captureze pe ministrul necinstit! Amuzat de propria-i naivitate, Anup râse și plânse de furie, înainte de a se rezema de zidul unei case.

Iată că dăduse greș.

Nu i se făcuse dreptate, măgarii și mărfurile rămâneau în proprietatea lui Nekt și zeița Maât nu mai venea în visul lui, un vis prea frumos și prea pur pentru a deveni realitate.

– Dorești ceva?

Anup deschise ochii și descoperi un băiețel care semăna mult cu cel mai mic dintre fiii lui.

– Locuiești în casa asta?

– Da, cu mama și cu fratele meu mai mare.

– Și tatăl tău?

– A plecat s-o întâlnească pe zeița Bel Occident care îi adună pe cei drepți în paradisul ei. Cum a fost bun cu noi și pentru că n-a făcut rău nimănui, o să-i dea să bea și să mănânce pentru veșnicie. Acolo, ne apără și ne așteaptă. Fratele meu și cu mine ne gândim în fiecare zi la el și știm că o să-l întâlnim din nou.

Anup îl strânse pe băiețel în brațe.

– Ai dreptate, vă apără și o să-l întâlniți.

– Tu ești singur?

– În orașul ăsta, da, dar locuiesc într-o oază unde trăiesc soția mea și cei doi fii ai mei.

– Cred că se plictisesc fără tine.

– Am avut ceva de făcut aici.

– Și ai terminat?

– N-am reușit, din cauza unei nedreptăți.

– Trebuie s-o implori pe zeița Bel Occident. Pentru ea, nu există nedreptăți.

Când își reluă drumul spre colibă, Anup medită la cuvintele băiețelului care îi apăruse ca un mesager, capabil să-i deschidă din nou drumul.

Acum, viitorul se lumina; dată fiind complicitatea ministrului Rensi și a intendentului său, Nekt, locuitorul oazei nu reușea să facă adevărul să iasă la lumină. A prezenta cazul direct în fața tribunalului orașului ar fi fost inutil; ce judecător ar asculta un străin care îndrăznea să acuze asemenea personaje puternice?

Îi rămânea încă o mică speranță și Anup trebuia să încerce un ultim demers, pentru a obține proba vinovăției adversarilor săi. Dacă eșuează, se va supune legii inflexibile a destinului, de care tocmai îi amintise băiețelul.

10

Pe pragul colibei, bătrâna depuse zece pâini și două căni cu bere.

– Sunt scoase din cuptor, preciză ea, iar berea abia a fost preparată.

– Sărbătoarea vinului s-a desfășurat cu bine? întrebă Anup.

– S-a adunat toată familia și am celebrat cultul străbunilor.

– Intendentul Nekt ți-a făcut deja neplăceri?

– Întotdeauna am stat departe de el! Este un om periculos și crud, capabil de mult rău; îi trădează chiar și pe cei care se cred prietenii lui.

– De ce nu se revoltă împotriva lui?

– Pentru că revolta nu duce la nimic bun și nimeni nu va avea curajul să o facă.

– Printre aliații lui se află un scrib care are o mustață mică; știi unde locuiește?

– Foarte aproape de aici... Să nu ai de-a face cu el. Este sluga supusă a lui Nekt și se va plânge imediat șefului, care nu va întârzia să-și exercite represaliile împotriva ta.

– De ce să mă mai tem? Nekt mi-a luat totul.

– Îți rămâne viața!

– Mai poți să trăiești cu adevărat când ai fost astfel redus la mizerie și la dizgrație?

Scribul își făcea socotelile. Cu grâul pe care îl sustrăsese și cu gratificațiile de la Nekt o să-și cumpere o pagnă, sandale și un pat acoperit cu perne moi. Câtă dreptate a avut uitând de regulile morale învățate la școala de scribi! Cuvintele bătrânilor înțelepți l-au plictisit întotdeauna și a înțeles repede că nu va face avere cu maxime prăfuite.

Întâlnirea cu intendentul Nekt, la fel de lipsit de scrupule, a fost decisivă. Scribul urmase ascensiunea șefului său și se felicita în fiecare zi, cu convingerea că beneficiile lui nu vor înceta să crească.

Când servitoarea îi anunță un vizitator ciudat și prost îmbrăcat, se pregăti să-l alunge imediat pe un țăran mai revoltat decât semenii lui și care, din când în când, îndrăznea să protesteze. Scribul avea talent în a rezolva asemenea situații, evitând să facă același lucru de două ori.

Mare-i fu surpriza să-l descopere... pe Anup, locuitorul oazei.

– Nu pot să-ți acord nici o secundă.

– Oh, ba da! exclamă Anup. Amintește-ți: tu ești cel care mi-ai indicat drumul greșit, cel care trece pe domeniul prietenului tău, Nekt.

– Nu-mi amintesc... Și oricine se poate înșela.

– Ai scris un raport fals despre acele fapte și te-ai făcut vinovat de falsă mărturie care încalcă legea lui Maât și mă aduce la disperare.

Scribul rânji.

– Ca să fiu cinstit, cazul tău mă interesează mai puțin... Și ce știi tu despre lege? Ce e scris e scris și nimeni nu mai corectează.

– Fac apel la conștiința ta și la simțul tău de dreptate: du-te să-l vezi pe ministrul Rensi și mărturisește că ai mințit de frica lui Nekt. Dacă ministrul refuză să te asculte, fă plângere împotriva lui în fața tribunalului. O să-și recunoască cinstea și o să-ți ierte greșelile.

– Ai înnebunit, locuitor al oazei!

– A face dreptatea să triumfe nu este esența unei vieți?

– Să știi că prezența ta devine pe cât de supărătoare, pe atât de exasperantă, Anup; dacă vrei să eviți neplăceri grave, grăbește-te să te întorci în oază.

– Îmi refuzi propunerea?

– Biet imbecil! Cum ai putea crede o singură clipă că aș accepta-o? Ești cu adevărat foarte prost, Anup, și îți meriți soarta.

– Făcând rău, nu te gândești că se va întoarce împotriva ta?

– Este destul să comparăm situația ta cu a mea ca să ne convingem de contrariu! Pleacă de aici, Anup, și dispari!

În timp ce Anup admira apusul soarelui, acest moment de grație, în care pacea inunda inima tuturor ființelor, câinele vagabond rătăcitor se întoarse și împărțiră pâinea. De data aceasta, speriosul tovarăș rămase ceva mai mult timp în preajma gazdei sale, ca și cum ar fi presimțit despărțirea.

Anup reuşi să-l mângâie şi îi vorbi îndelung de anii fericiţi care se scurseseră prea repede.

Când luna, soarele nopţii, se înfiinţă în înaltul cerului, câinele îşi reluă drumul, lăsându-l pradă singurătăţii şi amintirilor lui. De ce şi-a părăsit oaza şi a intrat în această aventură care l-a dus la nenorocire?

Nimic nu se mai putea întoarce şi el trebuia să înfrunte realitatea, aşa îngrozitoare cum era. Pentru că toate încercările lui eşuaseră, singura ieşire era să renunţe; dar, cel puţin, principalul vinovat va şti că victima lui se va gândi la el.

Anup se prezentă la purtătorul de sandale al ministrului Rensi.

– Te credeam plecat!

– Aş vrea să vorbesc stăpânului tău.

– După părerea mea, nu are nici cea mai mică poftă să te vadă!

– Spune-i că va fi pentru ultima oară şi că trebuie să asculte ce am să-i spun.

– Îmi eşti simpatic, locuitor al oazei... O să încerc. Dacă refuză, nu insista.

Când ministrul sosi la debarcader, purtătorul de sandale îi transmise cererea lui Anup.

Rensi clătină din cap afirmativ şi servitorul îi făcu semn locuitorului oazei să se apropie.

Pe faţa înaltului demnitar se citea o asprime care i-ar fi îngrozit şi pe cei mai curajoşi, dar Anup nu dădu înapoi.

– Va fi ultima noastră întâlnire, stăpâne. Am încercat să-i conving pe Nekt şi pe complicele lui să spună adevărul, dar am dat greş; cum sunteţi aliatul şi protectorul lor, nu mai am nici o speranţă. Aţi câştigat. Vă felicit, stăpâne, dar să ştiţi că sunteţi orb şi surd, asemenea unei

cetăți cuprinse de anarhie și de jafuri, unei armate fără general, unui vas fără cârmă și unui preot al lui Maât care își pierde vremea mințind.

Purtătorul de sandale era amuțit de dezlănțuirea de injurii. Ministrul nu își pierdu sângele rece.

– Să înțeleg că în sfârșit părăsești capitala?

– Puteți fi satisfăcut, stăpâne, dar puteți fi și neliniștit.

– Din ce motiv?

– Ceea ce mi-au refuzat oamenii zeii o să-mi acorde. O să fac plângere împotriva voastră și a complicilor voștri în fața lui Anubis, iar tribunalul lui Osiris vă va condamna, atunci când eu nu mai voi fi decât o umbră.

Amenințarea locuitorului oazei îngheță sângele purtătorului de sandale, dar Rensi rămase imperturbabil.

– Nu ți-e frică să mori, Anup?

– Nu mai am altă scăpare. Mai bine mor decât să trăiesc sub jugul nedreptății.

Sub privirea rece a ministrului Rensi, locuitorul oazei se îndepărtă fără grabă.

11

Anup petrecu o noapte albă, ultima lui noapte în capitală, unde nu cunoscuse decât încercări și dezamăgiri. Legenda spunea că cei drepți care se înecau în Nil erau bine primiți de tribunalul lui Osiris, singurul care îl va asculta pe locuitorul oazei.

În sinea lui, Anup știa că nu făcuse nici o greșeală și era hotărât să întreprindă marea călătorie, fără cea mai mică teamă, pentru ca adevărul să fie recunoscut, măcar pe lumea cealaltă.

Soarele tocmai se înălța, dar bătrâna nu aduse nici pâine, nici bere. Și ea îl părăsise... Nu era ultimul semn care îi dicta locuitorului oazei ce avea de făcut?

În timp ce se depărta de colibă, cinci polițiști îl opriră.

– Trebuie să ne urmezi, Anup, spuse șeful lor.

– Mă arestați?

– Dacă refuzi să te supui, vom folosi forța.

Locuitorul oazei n-avea nici o șansă să scape. După spusele lui, ar fi trebuit să se aștepte la o reacție energică din partea ministrului.

– Unde mă duceți?

– O să vezi.

Resemnat și neliniștit gândindu-se la pedeapsa îndelungată cu închisoarea, la care va fi inevitabil condamnat, Anup regreta că nu se aruncase mai devreme în fluviu.

Polițiștii îl duseră până la biroul lui Rensi, unde ministrul termina de dictat o scrisoare unui scrib.

– Nu m-ai asigurat că n-o să ne mai vedem, Anup?

– Speram să-mi țin promisiunea, stăpâne, și nu sunt aici din dorința mea, ca până acum.

– Îți menții reproșurile pe care mi le-ai făcut?

Locuitorul oazei nu șovăi.

– Da, stăpâne.

– Nu ești lipsit de curaj, chiar de îndrăzneală.

– Chiar dacă tremur de frică, iubesc prea mult adevărul pentru a minți la rândul meu.

– Chiar plătind un preț greu pentru această îndrăzneală?

– Tu ești cel care deții puterea și procedezi după cum dorești.

– În cazul acesta, o să te fac să te întâlnești cu cineva care iubește și mai mult acest adevăr, pentru care tu te bați cu atâta încăpățânare.

Ministrul o luă în fruntea unui mic grup, care nu avu de făcut decât un drum scurt ca să ajungă la palat.

Gărzile care păzeau intrarea principală îi lăsară pe Rensi și pe Anup să treacă, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– Ai uitat un lucru esențial, preciză ministrul: paznicul lui Maât, cel care se hrănește, se inspiră și menține

prezența ei pe pământ, în locul dezordinii și al nedreptății, este faraonul în persoană. Cum eu sunt unul dintre reprezentanții lui în oraș, el este cel pe care l-ai pus la îndoială, prin mine.

Lui Anup i se tăiară picioarele. Înțelese că pedeapsa lui nu va fi închisoarea, ci moartea. Urmându-l pe ministru pe coridorul care ducea în sala de audiențe a stăpânului Celor Două Regate nu avu, totuși, decât un singur gând: să își facă dreptate.

– Maiestatea Sa înțelege totul, preciză Rensi, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Faraonul Khety era așezat pe un tron din lemn aurit și era îmbrăcat într-o tunică albă, lipsită de podoabe. Avea fața serioasă, senină și atentă.

Anup nu îndrăzni să-l privească și îngenunche aplecând bustul.

– Rensi mi-a vorbit despre un locuitor din oază foarte convingător, spuse regele, și sunt curios să-l ascult.

– Maiestate...

Anup nu era în stare să vorbească. Toate cuvintele pe care le avea de spus se îngrămădeau și nu reușeau să treacă de buzele lui încleștate.

– Maiestate, se bâlbâi el, mă las la mila voastră.

– E un discurs prea scurt, nu crezi? Din fericire, Rensi a notat toate declarațiile tale prin secretarul lui și mi-am găsit timp să le citesc. Astfel, m-am hotărât să te pun la încercare, pentru a ști dacă ești cu adevărat om drept, capabil să mergi până la capăt.

Locuitorul oazei a amuțit.

– Știți... deci știți că spun adevărul?

– Am poruncit ministrului Rensi să facă o anchetă serioasă pentru a-ți verifica spusele și să observe comportamentul celor pe care îi acuzai.

Anup era împietrit. Judecata pe care avea s-o emită regele era definitivă.

– Din ordinul meu, o doamnă de la curte, încântată să poarte ţinuta unei ţărănci, te-a hrănit zilnic, spuse suveranul; iar familiei tale nu i-a lipsit nimic. Cum Nekt şi complicele lui au fabricat dovezi false şi au construit împotriva ta un dosar mincinos, Rensi trebuia să demonteze argumentele lor punct cu punct, pentru ca actul de acuzare, alături de depoziţia ta, să fie acceptat de tribunal.

– Maiestate, regret că...

– Nu regreta nimic! Ai avut dreptate să te comporţi astfel şi să critici sever autorităţile pe care le credeai complice cu răufăcătorii. Datorită ţie, am fost conştienţi că Maât cerea de la cei puternici să fie vigilenţi în orice clipă, şi că a-i proteja pe cei slabi este prima lor datorie. Atâta vreme cât vor exista oameni ca tine, care să refuze nedreptatea şi să lupte contra celor puternici care o săvârşesc, acest pământ va continua să primească divinităţile, iar noi vom cunoaşte fericirea.

Bot-Mare ridică privirea. În sfârşit, stăpânul lui se întorcea! Aşa că rupse sfoara care îl ţinea legat de un ţăruş, pentru a înainta mândru pe drumul spre libertate.

Furios, Nekt se înarmă cu o bâtă şi porni în urmărirea măgarului, pentru a-i administra o corecţie severă.

Dar elanul i se frânse când îi zări pe Anup, locuitorul oazei, pe ministrul Rensi urmaţi de câţiva poliţişti.

Lăsându-i lui Anup bucuria întâlnirii cu Bot-Mare, ministrul îşi apostrofă intendentul.

– Mi-ai trădat încrederea, Nekt, şi ai abuzat de poziţia ta pentru a jefui ţăranii, folosind minciuni şi corupţia. Complicele tău, scribul, a fost arestat şi a mărturisit. Tot ce ai, casa, pământurile, măgarii, porcii şi curtea de găini vor deveni proprietatea lui Anup, ca reparaţie pentru gravele prejudicii pe care le-a suportat din vina ta. În ceea ce

privește pedeapsa pe care o vei primi, locuitorul oazei este cel care o va alege.

Cuprins de panică, Nekt încercă să fugă, dar polițiștii îl opriră. Când Anup se apropie de el, îngenunche hohotind.

– Fii îngăduitor, locuitor al oazei, nu te lăsa pradă răzbunării!

– Mi-ai dorit moartea, Nekt, și ar trebui s-o doresc pe cea a unui laș și a unui lacom! Dar ai multă treabă de făcut, cum ar fi să cureți stofa pe care cu rea-credință ai lăsat-o să cadă pe drum, sau să culegi câmpul de orz, de la care ai uitat să tai spicele. Datorită constituției tale robuste, o să înlocuiești măcar trei dintre țăranii pe care i-ai furat atât de multă vreme.

Nechezatul lui Bot-Mare punctă verdictul stăpânului său.

Iar secretarul ministrului notă că povestea locuitorului oazei, îndrăgostit de dreptate, a ajuns la o încheiere cum nu se poate mai bună, de la început până la sfârșit.

Prima publicare: Le Grand Livre du Mois, *1999*

Expertul

Nefericitul om înnebunise cu totul. Nu mai credea în nimeni, îi hulea pe cei mai buni dintre cei buni, nu-i păsa de nimeni și de nimic și amenința că lasă averea moștenire peștilor din Nil.

Iar averea, întinsă și prisositoare, era a lui.

Fiul lui mai mare reuni consiliul de familie pentru a lua o decizie. Ori îl izolează pe nebun, ori îl declară iresponsabil.

O verișoară bătrână, care practica vrăjitoria, emise o a treia propunere.

– Este evident, este posedat de un demon. Cu leacurile lor, n-o s-o scoată la capăt. Să-l ducem să-l vadă Sfântul Mercur cel cu două săbii. De secole, îi vindecă pe nebuni.

Ideea fu acceptată în unanimitate.

– Haide, bunicule, spuse verișoara patriarhului familiei, plecăm în călătorie. Luxor nu este așa de departe.

Un prim miracol se produse: camionul ruginit nu se defectă. În formație completă, toată familia se amestecă în zgomotosul pelerinaj, făcut în cinstea acestui ciudat sfânt, care supraviețuise islamului.

În noaptea precedentă eventualei lui apariții, femeile dormeau sub corturi, iar bărbații, sub cerul liber. Concertul tamburinelor răsuna din zori, în timp ce călăreții își mânau caii în galop pentru a-și arăta măiestria. Însuflețite de spiritul sfântului, tinerele fete începeau să danseze.

Veselia ținu până noaptea.

Bunicul era legat cu lanțuri și închis într-o colibă împreună cu alți nebuni. Toți păreau indiferenți la soarta lor.

Venise noaptea, iar expertul îi examină.

Elimină doi care se prefăceau și trei nătângi din naștere, pentru a se opri asupra cazului bunicului bogat.

– De ce te acuză familia?

– De a fi bogat.

– Este adevărat?

– Adevărat.

– Cui vrei să-ți lași bunurile?

– Nilului, ca să le înghită. Dar cuibul ăsta de șobolani o să mă omoare înainte.

– Familia ta este chiar atât de rea?

– Doar ipocriți și hoți! Numai fluviul o să ne redea vechea înțelepciune. Un val imens să se înalțe și să ne purifice!

– Unde se află averea ta?

– Asta n-o știu decât eu. Și cum mi-am pierdut mințile, mi-am pierdut și memoria.

Expertul convocă familia și declară că bunicul era destul de nebun pentru a fi prezentat Sfântului Mercur.

La miezul nopții, acoperiră bolnavul cu o stofă albă. La stânga lui, se aflau femeile din familie; la dreapta lui, bărbații. Toți sperau că Sfântul Mercur o să-l trimită pe lumea cealaltă, după ce o să-și mărturisească secretul.

Expertul pronunță formulele ancestrale destinate să provoace apariția sfântului.

Lumini neliniștitoare brăzdară cerul.

Toți văzură un fel de înger, imens, agitând două săbii asemănătoare fulgerelor.

Expertul ridică stofa.

Pe pieptul bătrânului cu fața liniștită se afla o cruce de sânge.

– Este vindecat, aprecie expertul. Fie ca nebunia lui să se abată asupra acuzatorilor lui.

Prima sabie tăie capul bărbaților, a doua, pe cel al femeilor.

Mulțimea îl aclamă pe Sfântul Mercur care, încă o dată, identificase spiritele rele și reușise să le învingă.

Djedi magicianul
și camerele secrete din Marea Piramidă

1

Ajunse la un impas.

Cum era chiar fiul mai mare al faraonului Keops și demnitarul cel mai puternic în stat după tatăl său, Hor se confrunta cu un obstacol important.

Mai avea o mică șansă: adunarea arhitecților veniți din toate provinciile regatului. Poate unul dintre ei deținea cheia enigmei.

Băiat frumos, cu spiritul ascuțit, sportiv, veșnic îndrăgostit, literat rafinat, Hor s-ar fi lăsat cu plăcere legănat de o viață ușoară la Memphis, capitala unui Egipt bogat și liniștit.

Dar tatăl lui tocmai concepuse un imens proiect: ridicarea celei mai monumentale piramide, care le va depăși în înălțime și volum pe cele construite la Dahur de predecesorul său, bunul rege Snefru, atât de iubit de popor.

Radiesteziștii și magicienii se înțeleseseră asupra amplasamentului: platoul Gizeh. Apoi, o echipă de tehnicieni începuse nivelarea stâncii pe care, în curând, se vor sprijini mii de blocuri.

Fiecare egiptean știa că faraonul asigura legătura indispensabilă între cer și pământ, divinități și oameni. Desemnat pentru a înlocui dezordinea cu armonia, prima

lui datorie era de a construi o scară gigantică spre înălțimi, pentru ca sufletul lui să urce spre soare, să ia lumină de acolo și să-i răspândească razele asupra poporului său.

Alegerea carierelor, extragerea celor mai bune blocuri de piatră, transportarea lor: toate acestea, în pofida enormității sarcinii, nu reprezentau decât dificultăți minore care nu-i speriau pe meșteri.

Trebuia avut în vedere planul de împărțire a interiorului piramidei. Și intervenția specialiștilor nu lăsa să existe nici o îndoială: numai poziționarea camerelor secrete ale lui Thot făcea eficientă și luminoasă marea piramidă. Dacă nu se respecta această cerință, nu va fi decât un monument inert. Ritualiștii erau, din nefericire, incapabili să furnizeze alte indicații.

Astfel, Keops încredințase fiului său sarcina să ridice vălul care ascundea acest mister.

La început, Hor nu fusese prea îngrijorat. Scrib experimentat, excelent cunoscător al textelor vechi, îi era de ajuns să cerceteze marea bibliotecă din Memphis, pentru a găsi acolo indicațiile necesare.

Scrierile relatând cuvintele lui Thot, maestrul textelor sacre și al cuvintelor puterii, nu lipseau.

Dar nici o vorbă despre camerele sale secrete!

Necăjit, Hor plecase imediat la Hermopolis, orașul lui Thot, cu certitudinea că acolo va obține informațiile căutate.

O nouă dezamăgire.

Scrierile primilor ani erau riguros inventariate, dar nici una nu evoca, nici pe aproape, nici pe departe, aceste camere atât de bine ascunse. Mai multe întâlniri cu învățații din partea locului rămaseră fără răspuns.

În disperare de cauză, Hor se adresase constructorilor.

Erau vreo douăzeci, mai degrabă în vârstă și destul de încruntați. Puțin obișnuiți cu mondenitățile, nu apreciaseră deloc această convocare.

– De ce atâta cinste? întrebă ironic un tip de vreo cincizeci de ani, care venea din Elephantina, principalul oraș din sud.

– Nu reușesc să obțin o informație foarte importantă, după părerea Maiestății Sale, și contez pe voi ca să mi-o oferiți. Cine cunoaște numărul și amplasarea camerelor secrete ale lui Thot?

Doar o tăcere profundă răspunse fiului mai mare al lui Keops.

Ultima lui speranță se spulberase.

Când arhitecții se risipiră, un bătrânel rămase pe loc. Chel, descărnat, se sprijinea într-un baston.

– Aveți nevoie de ajutor? îl întrebă Hor.

– Încă merg singur, dar sfârșitul se apropie. După o lungă viață de constructor, gust plăcerile odihnei printre ai mei.

– Iertați-mă că v-am obligat să vă deplasați.

– Nu îmi pare rău! Mai întâi, eram curios; apoi, aș putea să vă ajut, poate. Spun exact: poate. N-am auzit niciodată vorbindu-se despre aceste camere. Dar am întâlnit un personaj ciudat, un magician numit Djedi, pe care ar trebui să-l consultați. Mă rog... dacă acceptă să vă întâlnească.

– Va îndrăzni să-l respingă pe fiul mai mare al faraonului?

– Va îndrăzni.

– Unde locuiește?

– La două zile de mers pe apă de la Memphis, spre sud, într-un sat pierdut, pe malul de est. Când l-am întâlnit, sunt vreo douăzeci de ani, șantierul meu se afla sub vraja unui artizan invidios și dezamăgit că nu fusese angajat. Djedi l-a identificat pe vinovat și i-a distrus vraja.

– De ce credeți că are informații despre camerele secrete ale lui Thot?

– Are o bibliotecă imensă, plină-ochi de texte rare.

Pista părea îndoielnică, dar Hor îi mulţumi călduros bătrânului.

Înainte de a întreprinde o călătorie dezamăgitoare, îl întrebă pe arhitectul palatului.

– Djedi? Da, era un magician sălbatic, refractar la onoruri şi imposibil de controlat. De aceea n-a fost angajat la curte. Dar trebuie să fie mort de multă vreme! Dacă trăieşte încă, ar trebui să aibă cel puţin o sută zece ani.

Din îndoielnică, pista devenea inexistentă.

Totuşi, poate că biblioteca supravieţuise.

2

Navigarea pe Nil producea întotdeauna o imensă plăcere, mai ales când dispuneai de un vas bun şi de un echipaj antrenat. După ce admiră dulceaţa peisajului, în care alternau culturile cu pădurile de palmieri, Hor se retrase în cabina lui confortabilă, ca să guste vinul alb din oaze şi să citească poveştile în care magia ocupa cea mai mare parte.

Tânărului nu-i plăcea deloc să-şi petreacă seara singur, dar a crezut că e mai bine să nu ia cu el pe una dintre frumoasele care se învârteau în jurul lui. Aceste fete tinere, elegante, nu se aventurau deloc la ţară, fiind prea ataşate de luxul palatelor de la oraş.

În timp ce lua masa scăldat de razele soarelui care apunea, Hor îl întrebă pe căpitan dacă auzise vorbindu-se despre un magician numit Djedi.

– O vagă amintire, foarte vagă... Când mă ocupam de transportul butoaielor spre sud, puţin după o inundaţie foarte mare, se povestea că un magician a separat fluviul în două, ca să înlăture excesul de apă. Mi se pare că-l chema chiar Djedi. După spusele martorilor, era un om bătrân, sunt vreo douăzeci de ani de atunci.

„Încă una dintre acele povești de care poporul este dornic“, gândi Hor.

După două zile de navigare, făcută agreabilă de un vânt moderat din nord, vaporul acostă la debarcaderul unui sat, ale cărui cochete case albe cu un etaj se ghemuiau la umbra sicomorilor înalți.

Vreo zece copii alergau spre pasarelă. Hor le împărți prăjituri.

– Cum se numește satul acesta?

– Dealul cu Prepelițe, răspunse un roșcat îndrăzneț.

– Poți să mă duci la primar?

– Simplu, e tata!

În mai puțin timp decât i-ar fi trebuit unei vrăbii să zboare de pe o creangă pe alta, satul fu anunțat de sosirea unui notabil pe care toți voiau să-l vadă de aproape. Deranjat de a fi obiectul curiozității lor, Hor rămase totuși zâmbitor.

În vârstă de vreo cincizeci de ani, simpatic și durduliu, primarul somnola la umbra unui acoperiș.

Fiul lui îl bătu pe umăr.

– Trezește-te, ți-aduc pe cineva important!

Edilul tresări.

– Ce este... Nu vezi că tocmai meditam?

– Eu sunt Hor, fiul mai mare al faraonului, și aș vrea să-ți vorbesc.

Convins că nu înțelesese bine, primarul se întoarse pe o parte.

– Nu îmi plac glumele. Vreau să uit asta, băiete, dar șterge-o imediat!

– Nu este o glumă.

– A venit cu un vapor frumos, preciză roșcatul, și poartă o pagnă nouă și brățări de aur!

Intrigat, primarul se ridică și își văzu oaspetele.

Era clar, nu era vorba nici despre un țăran, nici despre un scrib obișnuit.

– Sunteți, oare... cine ați spus?

– Bineînțeles că da.

– Iertați-mă, nu știam... Eu... Nu aveam de unde să știu! Dar ce căutați aici? O persoană atât de importantă ca dumneavoastră?

– Sunt în căutarea unui magician foarte bătrân, numit Djedi. Trebuie să locuiască prin ținuturile astea.

Roșcatul o șterse.

– De ce i-e teamă? întrebă Hor.

– Oh! Dar... de nimic! Fuge să-și întâlnească prietenii de joacă. Puștiul ăsta este insuportabil, nu mă ascultă niciodată. În zilele noastre, educația tinerilor este un adevărat coșmar. E destul să le spui „alb“ ca să-ți răspundă „negru“! Aveți copii?

– Vorbeam despre Djedi.

Primarul se posomorî.

– Numele ăsta îmi este necunoscut, complet necunoscut. Ce căldură! Am bere rece, doriți s-o gustați?

– Trebuie să-l găsesc pe magician cât mai repede. Poate unul dintre săteni ar putea să mă îndrume.

– M-ar mira!

– O să-i întreb.

– Prințe, vă pierdeți timpul! Pe Dealul cu Prepelițe, avem un excelent magician, care face amulete foarte ieftine, iar noi suntem foarte mulțumiți. Satul nostru este liniștit, fără probleme, își plătește regulat taxele...

– Nu mă îndoiesc, dar vreau totuși să-i întreb pe localnici. Continuă să meditezi.

Răbdător, Hor merse din casă în casă.

Bineînțeles, nu primi nici cea mai neînsemnată informație. Nimeni nu-l cunoștea pe Djedi.

Invitat la masă la primar, care pusese farfuriile mici în cele mari, fiul regelui încercă să facă impresie bună.

– V-am prevenit, prinţe. Ţăranii mei sunt oameni liniştiţi şi nu se gândesc decât să trăiască în pace sub protecţia faraonului.

– Djedi i-a deranjat cândva?

Întrebarea îl luă pe primar pe nepregătite.

– Nu... bineînţeles că nu.

– E mai mult decât probabil, insistă Hor, deşi toată lumea pare că nu-l cunoaşte. Să presupunem că a tulburat liniştea satului: n-ar fi un bun motiv pentru tăcerea aceasta?

– O, nu, prinţe, deloc! Mai vreţi puţin piure de bob cu ceapă? Este cel mai bun din regiune, se pare. Bucătarul meu e unic. Doriţi să dormiţi aici? Am o cameră confortabilă şi...

– Prefer să mă întorc pe vasul meu.

Noaptea era foarte senină. Hor contemplă mantia de stele care se detaşa pe fondul ca de lapislazuli. În timp ce oamenii şi animalele se odihneau, soarele dădea o luptă feroce cu demonii întunericului. Iar victoria lui se va arăta la răsărit, în zorii care vor veni.

Hor se simţea aproape învins.

Se întinse în patul lui, fără să reuşească să adoarmă.

Dintr-odată, auzi un zgomot de paşi grăbiţi pe punte, strigăte şi vocea groasă a căpitanului.

Se bătu la uşa lui, Hor deschise.

Căpitanul îl ţinea pe roşcat de păr.

– Prinţe, am capturat pramatia asta mică! S-a urcat la bord cu intenţia de a ne jefui.

– Nu, vă jur că nu! protestă zbătându-se băiatul primarului.

– Atunci, ce voiai? întrebă Hor.

– Să vă vorbesc. Să vă vorbesc despre acest Djedi, pe care tata îl ştie. Dar cer o recompensă!

– Eşti prea tânăr ca să ceri aşa ceva.

– Nu-l ascultați pe mincinosul ăsta, îi recomandă căpitanul. Inventează orice ca să scape de o pedeapsă grea.

– Vino în cabina mea, porunci prințul roșcatului. Eu vreau adevărul. Dacă minți, o să regreți că te-ai prefăcut.

Puștiul ținea capul plecat.

– După cum spun bătrânii, Djedi a locuit în satul nostru. Era magician, cel mai mare magician. Știa să aducă ploaia, să îngrijească oamenii și animalele, să stea de vorbă cu păsările, să îmblânzească șerpii, el...

– Ce s-a întâmplat cu el?

– Nobili, ca și tine, veneau să-l vadă ca să-l ducă la Memphis. Întotdeauna refuza. Cum a fost destul sâcâit, a plecat. I-a făcut pe țărani să jure că păstrează tăcerea în ceea ce-l privește. Dacă îl trădau, răzbunarea lui avea să fie groaznică.

– Ție nu ți-e frică?

– Eu sunt prea tânăr!

– Ai idee despre locul unde s-a ascuns?

– Nu, dar tata trebuie să știe.

Roșcatul ridică încet ochii.

– Pot să-mi primesc recompensa?

– N-o să-i spun nimic tatălui tău, iar căpitanul o să-ți dea o pereche de sandale noi.

Hor părăsi imediat vasul pentru a se duce la casa primarului, pe care-l trezi fără menajamente.

– Prințe! Ce se întâmplă?

– Unde se află Djedi?

– Nu știu!

– A locuit pe Dealul cu Prepelițe. Tu și bătrânii satului știți unde locuiește. Dacă vă temeți de amenințările lui, vă înțeleg. Dar trebuie să vă temeți mai mult de ale mele.

– Tu... tu n-o să îndrăznești să faci rău satului meu!

– Refuzul supunerii față de faraon, minciunile fățișe, împiedicarea unei anchete vitale pentru bunul mers al

statului... Tribunalul nu va fi indulgent. Tu și complicii tăi veți fi condamnați la închisoare pe viață.

Primarul simți cum îi îngheață sângele în vene.

– Djedi este mort de multă vreme, murmurară buzele sale tremurătoare.

– Ai dovada?

– Nu, dar era deja foarte bătrân când a părăsit Dealul cu Prepelițe.

– Unde s-a dus?

– Nu știu.

– Cu atât mai rău pentru tine.

– Acesta este adevărul, vă jur. Totuși...

– Te ascult.

– Totuși, mutarea lui n-a trecut neobservată. Djedi avea mii de papirusuri și de tăblițe scrise. Doi bărbați l-au ajutat. Unul este mort, celălalt poate că încă mai trăiește în cătunul Leului Verde, la câteva ore de mers de aici.

– Numele lui?

– Mutul.

3

Înzestrat cu un plan foarte exact, desenat de primar, și însoțit de doi marinari înarmați cu bastoane, Hor porni pe drumul care ducea la cătunul Leului Verde. Regreta din ce în ce mai mult palatul din Memphis, grădinile umbroase, bazinul în care înota ore întregi, însoțit de ultima lui cucerire, înainte de a bea o bere rece și bună.

Praful, căldura și transpirația înlocuiau acest paradis. Un măgar robust, răspunzând la numele de Vântul de Sud, purta bidoanele cu apă, plăcintele și ceapa. Uitase de mâncărurile fine și de vinurile alese.

După trei ore de mers, nu văzuse nici o colibă de țăran. Doar marginea culturilor, brusc întrerupte de deșert.

– Nu ne-am rătăcit? se nelinişti un marinar.

Hor își consultă planul.

– Poate m-am înșelat. Să ne întoarcem.

Fiul mai mare al regelui nu era pregătit pentru un asemenea gen de expediții, într-o natură pe care o simțea ostilă. Cei doi marinari preferau să călătorească pe Nil.

– Acolo, niște construcții!

Trei colibe de stuf, o curte de păsări, o fântână săpată în piatră, un hambar.

– E cineva?

Din coliba din mijloc ieși un lungan slab și nebărbierit.

– Tu ești chiar Mutul?

Lunganul dădu din cap afirmativ.

– Eu sunt Hor, fiul faraonului Keops.

Țăranul zâmbi.

– Nu e o glumă. Regele dorește să discute cu magicianul Djedi. Mi-a încredințat sarcina de a-l găsi și de a-l duce la palat.

Zâmbetul dispăru.

– Tu l-ai ajutat pe Djedi să se mute. Știi sigur unde locuiește.

Cu o vigoare surprinzătoare pentru starea lui, lunganul negă din cap.

– Este inutil să minți. Pentru că nu poți să vorbești, desenează pe nisip. Arată-mi imediat ascunzătoarea lui Djedi.

Un nou refuz.

– Atunci, o să ne conduci acolo.

Refuz insistent.

– Mă obligi să fac un interogatoriu sever.

Mutul își încrucișă brațele și înfruntă privirea prințului, ca și cum l-ar fi știut incapabil de un act sălbatic.

Acesta fu momentul pe care o pisică neagră îl alese ca să zgârie pulpa unuia dintre marinari.

Scoțând un țipăt de durere, o prinse de gât.

– N-o lovi! porunci Mutul. Privește-i ochii verzi... Dacă o rănești, vor lua culoarea sângelui. Se va transforma într-un leu și te va devora.

Prudent, marinarul puse jos mica felină, care, înainte de a se duce la stăpânul ei, zgârie și cealaltă pulpă a celui care o chinuise.

– Leul Verde... Este o vrăjitorie pe care ai învățat-o de la prietenul tău, Djedi. Măcar ești un mut dăruit cu darul vorbirii!

– Pentru un fiu regal, îmi pari destul de puțin instruit. Nu știi că leul periculos din Marele Sud a trebuit potolit și transformat în pisică, pentru că se pierdeau pacea și prosperitatea?

– Dacă vrei să-ți servești țara, spuse Hor, îndrumă-mă până la Djedi.

– La ce bun? Va refuza să te primească.

– Așadar, Djedi trăiește!

– Moare vreodată un adevărat magician? Djedi a devenit, poate, un salcâm, un bloc de granit sau un crocodil! Chiar dacă o să-l vezi, n-o să-l recunoști.

– Lasă-mă pe mine să apreciez, Mutule.

Lunganul se așeză în poziția scribului.

– Ce este magia?

– *Heka.*

– Ce înseamnă acest cuvânt?

– Verbul care procură energia.

– La ce folosește?

– La deturnarea loviturilor sorții și la rămânerea pe drumul lui Maât.

– Care sunt instrumentele magicianului?

– Formulele care dau viață tuturor lucrurilor.

Mutul lăsă să treacă lungi clipe de tăcere.

– Trimite înapoi la vas gărzile de corp.

Hor șovăi. Era periculos să rămână singur. Dar avea de ales?

– Plecați, porunci el.

Cei doi marinari nu se lăsară rugați.

– De ce vrei să-l vezi pe Djedi?

– Ca să-l întreb ceva în legătură cu camerele secrete ale lui Thot.

– Este o tradiție atât de veche... El însuși a uitat-o.

– Dar tu nu știi nimic?

– Eu nu sunt decât un paznic al porții. Veghez asupra unei porți din deșert, de unde profanii și ignoranții n-au nici o șansă să se întoarcă. În locul tău, n-aș mai întârzia prin locurile astea și m-aș întoarce în apartamentele mele confortabile.

Ca toți egiptenii, Hor se temea de întinderile deșertului, arse de un soare nemilos și populate de creaturi periculoase.

– Riști să fii groaznic de dezamăgit. Mai bine ai renunța.

– Condu-mă, te rog.

– Nici gând! Trebuie să mă ocup de curtea de păsări. Mergi drept spre est și, mai ales, nu părăsi drumul cel bun.

– Cum să știu care este?

– Nisipul este auriu și moale sub picioare. La dreapta și la stânga, se află raiul scorpionilor și al șerpilor. La cel mai mic pas greșit, o să fii înțepat sau mușcat.

– O să am o mult de mers?

– Fie ca magia să-ți fie favorabilă, prințe.

Fără să-i pese de soarta lui, Mutul mângâie pisica neagră cu ochi verzi, care torcea de plăcere.

Vântul din Sud acceptă să-l însoțească pe călătorul îndrăzneț. Hor gândi că este bine să se ia după măgarul care mergea cu pas liniștit, pe un drum aproape nevăzut.

La orizont, colinele se succedau după alte coline. Nici un copac, nici o plantă.

Oare Mutul nu se debarasase de curios și îl trimisese spre infern?

Măgarul continua să înainteze, ca și cum ar fi cunoscut capătul călătoriei.

Era imposibil să vadă drumul parcurs și să se întoarcă. Hor era nevoit să se încredințeze patrupedului, care alegea momentul și locul unei opriri.

Vântul se stârni, ștergând urmele.

Când veni noaptea, prințul își blestemă lipsa de prevedere. Fără jăratic, fără nici un mijloc de a aprinde un foc, tânărul era la voia prădătorilor care mișunau în întuneric.

Măgarul se culcă, cu botul pe picioarele din față. Crezu că recunoaște țipetele cucuvelelor și râsul sinistru al hienelor. Cu un gest zadarnic, luă nisip în pumn și îl aruncă departe.

Tânărului îi venea să plângă. El, moștenitorul regatului, se rătăcise în plin deșert, doar în tovărășia unui măgar, complet indiferent la necazurile lui! Ce vrajă fatală l-a făcut să uite punctele de reper? Trebuia ca acest Djedi să fie un vrăjitor de temut pentru a-l atrage pe teritoriul lui!

Când zorii înroșeau colinele, Hor era sfârșit și înghețat. Măgarul dormise bine și, când o luă din nou la drum, tânărul fu nevoit să se țină după el.

Când soarele se apropia de înaltul cerului, prințul crezu că este victima unei halucinații. La orizont, se vedea o oază luxuriantă, plină de palmieri înalți!

Închise ochii timp îndelungat.

Când îi deschise din nou, mirajul era tot acolo.

În ceea ce-l privește pe Vântul din Sud, luase un asemenea avans, încât fiul mai mare al lui Keops trebui să alerge ca să-l prindă din urmă.

În apropierea oazei, o zvârlitură de baston îi șuieră pe la urechi.

Un deget mai lipsea și era mort.

Agresorul îi apăru în față.

– Unde te duci, străine?

Nubianul, cu pielea neagră și strălucitoare, părea foarte furios.

– Îl caut pe Djedi.

– Nu e nimeni cu numele ăsta aici.

– Mutul mi-a spus exact pe dos.

– El ți-a servit de ghid?

– Nu, Vântul din Sud, măgarul care tocmai a intrat în oază.

Nubianul izbucni în râs.

– Un om care se lasă condus de un măgar nu poate fi chiar rău! Ți-e sete?

– Puțin.

– Nu ești înarmat, sper?

– Intențiile mele sunt pașnice.

– Cu atât mai bine pentru tine.

Hor îl urmă pe nubian.

Oaza era un paradis, bine udată de mai multe izvoare. Grădinile erau împărțite în mici parcele, în care creșteau salată, ceapă și multe alte legume. Boii și vacile pășteau la umbra palmierilor, nu departe de o turmă de oi care mâncau iarbă. De-a lungul unui umbrar, atârnau ciorchini grei de struguri negri.

– Când scapi cu viață din deșert, cel mai bine e să începi prin a bea apă.

Lichidul era încântător de rece.

– Anunță-l pe Djedi de sosirea mea.

– Djedi nu primește pe nimeni. O să-ți recapeți forțele, o să mănânci, o să petreci o noapte plăcută și o să te întorci.

– Faraonul Keops trebuie să-l consulte pe Djedi. Este important, foarte important.

– Nimic nu este mai important decât liniștea stăpânului meu. Urgențele, grijile și afacerile de stat nu-l privesc.

– Așa este.

– Ești foarte sigur pe tine!

– Spune-i că prinţul Hor, fiul mai mare al regelui Egiptului, doreşte să-l întrebe ceva.

Nubianul păru impresionat.

– Nu eşti un ambasador oarecare! Bine. Îl voi anunţa. Dar nu fi prea optimist.

Hor se întinse pe o rogojină şi aţipi. Îşi atinsese ţinta, fără îndoială. În realitate, Djedi era atât de bătrân, încât nu putea să se deplaseze, şi abia vorbea. La ce trebuia să spere trimisul monarhului dacă nu la vorbele fără noimă ale unui bătrân care nici măcar nu înţelegea întrebările ce i se puneau?

De fapt, încercarea lui era grotescă. Fie că acest senil o să-l primească sau nu, era limpede că nu aici o să descopere secretul camerelor lui Thot.

4

Îl zgâlţâi cineva.

– Trezeşte-te, în numele zeilor! exclamă nubianul. Dacă toţi fiii de regi au un somn atât de greu, curtea din Memphis trebuie să fie un adevărat dormitor.

– Trebuie să plec?

– Djedi te invită la masă. Sper că ţi-e foame, pentru că nu-i plac mofturoşii.

În mijlocul oazei, se afla o casă somptuoasă, înconjurată de hibiscus.

Pe mese joase în aer liber, la umbra unei pergole, o sută de căni de bere, cinci sute de pâini, vreo douăzeci de coaste de vacă fripte, praz cu chimen, linte cu usturoi şi o mare varietate de prăjituri.

– Câţi musafiri sunt? întrebă Hor.

– Doi, tu şi cu el.

Se ivi un uriaş cu părul alb, care îl depăşea pe prinţ în înălţime cu trei capete. În lăţime, putea cuprinde mai mulţi fii de regi destul de trupeşi.

Avea fruntea largă, nasul fin, buzele cărnoase și bărbia voluntară: impozantul personaj strălucea de sănătate.

– Deci tu ești mesagerul lui Keops?

– Sunt fiul lui mai mare. Hor.

– Așază-te și mănâncă.

– Aș putea să vă întreb... câți ani aveți?

– Unii îmi dau o sută zece ani, vârsta înțelepților, dar nu este așa. Adevărul e că am o sută nouă. Așa că, încă nu m-am retras definitiv. Cheia acestei longevități sunt un bun apetit și alegerea celor mai bune produse. Aici, suntem răsfățați. Cu alte cuvinte, desfată-te.

Fiind conștient că moare de foame, Hor nu se mai lăsă rugat.

– Să fie într-un ceas bun! Sfrijit cum ești, ai nevoie să fii mai bine hrănit. Acolo, la curte, te înfometează? Frumoase discursuri, bune maniere, dar cu burta goală!

O sută nouă ani... Era aproape imposibil, dar, oricare ar fi fost vârsta adevărată, Djedi avea un tonus excepțional. Prințul nu reuși să țină pasul cu gazda sa, care avea o poftă neascunsă de a gusta felurile.

– Dacă ciugulești, fiule, nu ajungi departe. Berea mea nu-ți place?

– N-am băut niciodată una mai bună, dar vreau să-mi păstrez mintea limpede.

– Pentru că ai idei! Dă-mi un exemplu.

– Faraonul dorește să vă vadă.

– Nu este primul și nu va fi nici ultimul. Eu nu vreau să văd pe nimeni, cu excepția harnicilor țărani care îngrijesc această oază. Pentru că ești aici, constat că locuitorii Dealului cu Prepelițe n-au știut să-și țină gura.

– L-am obligat pe primar să-mi spună drumul până la Mut.

– Ai putea să te dovedești violent?

– M-am mulțumit să-l îngrozesc.

Djedi lovi cu pumnul în masă.

– Tu, să îngrozești pe cineva? Ești amuzant, băiete, și apreciez glumele. De ce te-a lăsat Mutul să treci?

– Din cauza măgarului meu, fără îndoială. Știa unde merge.

Hohotele de râs ale uriașului făcură să tremure hibiscușii.

– Îmi placi grozav, Hor! Sunt sigur că i-ai dat răspunsuri corecte Mutului, căruia nu i te-ai lăudat. De obicei, diplomații sunt prețioși, calculați, plicticoși și proști. Se complac în formulele lor complicate și spun atâtea minciuni, că nici măcar nu știu la ce se gândesc. Tu pari sincer.

– Doresc să reușesc în misiunea mea.

– În ce constă ea, mai exact?

– Vă spun: să vă duc la tata, faraonul Keops.

– Nici gând, nu mă mișc de aici! Ce vrea de la mine strălucitul tău tată?

– Să vă pună întrebări în legătură cu camerele secrete ale lui Thot.

Djedi încetă să mai bea și să mănânce.

– Cine i-a vorbit despre asta?

– Arhivarul-șef și ritualiștii din Memphis.

– Așadar, regele n-are nevoie de mine.

– Ba da, pentru că nu are nici un punct de plecare! Câte camere sunt, cum sunt ele așezate, la ce folosesc ele?

– Misterul rămâne mister. Ce se ascunde acolo nu trebuie dezvăluit.

– Am fost la Hermopolis, orașul lui Thot, și n-am găsit nimic.

– Nu mă mir.

– Cunoașterea acestor camere este indispensabilă pentru faraon, preciză Hor.

– La ce-i folosește?

– Ar fi modelul pentru construcția interioară a piramidei pe care vrea s-o ridice pe platoul de la Gizeh.

Djedi goli o nouă cupă.

– O piramidă... O idee excelentă. Tradiția trebuie continuată și opera lui Snefru să fie un model.

– Piramida acesta va fi cea mai mare care a fost construită vreodată. Or, fără prezența camerelor lui Thot, nu va vedea lumina zilei. Este convingerea Maiestății Sale.

Uriașul reflectă o vreme, cu ochii închiși, ca și cum se concentra asupra unui element vital și invizibil.

– Keops are dreptate, conchise el. De fapt, este singura arhitectură interioară, care va permite unui astfel de monument să-l găzduiască pe *Ka*, energia lui nemuritoare, și să-l facă să strălucească.

– Vreți să-l ajutați?

– La vârsta mea, nu caut decât liniștea. Și este ora siestei.

– Aș putea să vă văd biblioteca?

– Ai urmat studii serioase?

– Am recopiat marile texte clasice, am...

– Scrie primele maxime ale lui Ptah-Hotep pe tăblița asta. Scrisul unei ființe spune mai mult despre sufletul său decât cel mai frumos discurs.

Reproșându-și că băuse prea mult, prințul avu totuși mâna sigură și memoria trează.

Cufundat într-un fotoliu monumental, cu mâinile pe pântece, Djedi aruncă un ochi pe exercițiu.

– Am văzut mai bune, dar și mai rele. Pentru că nu pari de-a dreptul neștiutor, îți dau voie să-mi descoperi comoara.

Mai mult de jumătate din locuința magicianului era o bibliotecă ale cărei bogății îl uimiră pe prinț. Citind titlurile sulurilor adunate în acest sanctuar al hieroglifelor, constată că Djedi adunase o știință de o importanță extraordinară. Astronomie, astrologie, magie, alchimie, medicină, geometrie, arhitectură... Nimic nu îi scăpase.

– Mi-aș petrece tot restul vieții descifrând aceste minuni! exclamă Hor.

– Cum vrei, fiule, dar nu sunt sigur că i-ar plăcea tatălui tău. Eu o să mă culc. Siesta se dovedește indispensabilă sănătății.

În timp ce uriașul se retrăgea, Hor consultă cu atenție câteva papirusuri unice.

Fără să observe cum trec orele, nu încetă să citească, până în clipa când întunericul învălui biblioteca.

– Cina este gata, anunță nubianul.

Masa era ceva mai ușoară, fiind salvată de un vin roșu, care nu era lipsit de tărie.

– Rezultatul? întrebă Djedi.

– Am parcurs marea carte a lui Thot, cea care a fost descoperită sub o piatră căzută din cer, la Hermopolis, dar nu menționează nimic despre o cameră secretă.

– Poate n-ai fost destul de atent. Citește și recitește.

Djedi îl chemă pe nubian.

– O altă cheie a sănătății perfecte este masajul zilnic. Și aici am un expert.

Uriașul se lungi pe burtă. Nubianul îl unse cu o cremă care înmuia pielea, calma contracțiile și ușura circulația energiei în canalele limfatice. Apoi, îi masă mâinile, picioarele, pulpele, spatele și ceafa cu gesturi pe cât de ample, pe atât de sigure.

– Sunteți singurul care cunoașteți camerele secrete ale lui Thot? întrebă Hor.

– Mai întâi, niciodată n-am pretins că le cunosc; apoi, îi deplâng pe amatori și pe lăudăroși. Dar așa este omul: vorbește mult și face puțin.

– Știți foarte bine că piramida regală nu va fi ridicată fără ajutorul vostru și că această construcție este vitală pentru țara noastră.

– Nu te înșeli asupra acestui ultim punct. Dar nu am chef să călătoresc și să-mi amintesc de ceea ce mai bine aș uita.

– Dacă trebuie să înfrunt pericolele, sunt pregătit!

Djedi zâmbi.

– Pentru un prinț, ești deosebit simpatic. Dar trebuie să înveți să nu te avânți prea repede. Încă o cheie pentru sănătate: o noapte lungă de somn.

– Pot să mă întorc în bibliotecă?

– Îți este deschisă.

Fitilele folosite de magician în lămpile lui cu ulei nu scoteau fum deloc. Datorită luminii foarte bune, Hor citi cât se poate de multe papirusuri din opera lui Thot și din învățăturile pe care le dăduse înțelepților.

Nici o mențiune despre camerele secrete.

În zori, descurajat, prințul ieși din bibliotecă. Oaza era liniștită, parcă se afla în afara timpului. Ar fi vrut să rămână acolo și să uite lumea exterioară! Dar faraonul îi încredințase o misiune și nu se va comporta ca un laș.

– Dacă vrei să-ți cureți gura, să te speli și să iei un mic dejun, trebuie să te grăbești, îl avertiză nubianul.

– De ce?

– Pentru că Djedi este gata de plecare.

5

Vântul din Sud, încărcat cu urcioare și nutreț, mergea înainte. Dar nu urma același drum pe care mai mersese.

– Nu se înșală? se neliniști Hor.

– O ia pe scurtătură, răspunse Djedi.

– Dar scorpionii și șerpii?

– De când trăiesc alături de ei, nu-mi mai este frică.

– Eu, în schimb...

– Un bun magician ar trebui să te salveze, în afară de cazul în care ești victima viperei cu corn sau a cobrei negre, când are cel mai mult venin.

– Drumul de la venire nu era mai bun?

– La vârsta ta, băiete, nu trebuie să devii sclavul obișnuințelor.

Cu ochii aținitiți în nisip, Hor încerca să distingă cea mai mică prezență suspectă. Din fericire, pasul apăsat al uriașului provoca asemenea vibrații, încât cele mai primejdioase reptile o ștergeau, doborâte de o violentă durere de cap!

În cătunul Leului Verde, Mutul pregătise un prânz pentru vreo zece musafiri. Djedi îl îmbrățișă, gata să-i rupă oasele.

– Ai prevăzut că magicianul o să accepte să mă însoțească? se miră prințul.

– Djedi are o inimă mare și nu suportă victoriile lui Isefet.

Isefet, opusul lui Maât, simbolul onestității, al adevărului, al dreptății și al armoniei. Isefet, un cuvânt neutru, putere a putreziciunii și a distrugerii care nu aparține lumii divinităților și nu are nici o reprezentare figurativă. Isefet, tendința firească a ființei umane de a face rău.

– Dacă înțeleg bine, interveni Hor, a nu-i arăta faraonului amplasarea camerelor secrete ale lui Thot este o greșeală gravă, ținând de domeniul lui Isefet, căruia Djedi refuză să i se supună.

– Cam așa ceva, murmură Mutul, în timp ce magicianul se desfăta cu plăcintele calde, umplute cu bob. Mai mult, îi plac provocările. Și aceasta...

– În loc să-i asculți prostiile, interveni Djedi, vino să mănânci. Când călătorești, ai nevoie de hrană care să-ți mențină trupul în formă.

Uriașul nu-și scurtă siesta. Neliniștit, Hor făcu sute de pași sub supravegherea pisicii cu ochi verzi.

În sfârșit, sosi momentul plecării!

– Să mergem până la fluviu, propuse prințul. Vasul meu o să ne ducă la Memphis.

Măgarul alese o nouă scurtătură de-a latul culturilor. În acest câmp verde, Hor se simțea mult mai în largul lui decât în deșert.

Când se apropiau de un grup de cultivatori, aceștia îi priveau cu ochi mirați. Apoi, abandonându-și uneltele, fugeau cât îi țineau picioarele.

– Semeni groaza în rândurile lor, constată Hor.

– Nu cred, replică uriașul.

– Totuși, nu eu îi îngrozesc pe țărani!

– Tu, nu. Dar cel care te urmează, da. Și nu numai pe țărani, o să vezi.

Un răget îl alertă pe prinț. Sunetul era atât de grav, de profund, atât de înspăimântător... Nu, era imposibil!

Hor se întoarse.

Un leu.

Era chiar un leu, foarte mare, a cărui coamă părea să aibă reflexe verzi.

– Credinciosul soț al leoaicei verzi, explică Djedi. Niciodată nu plec în călătorie fără el. Este bănuitor, neîncrezător și nu mi se supune decât mie. Dacă nu-l superi, nu ai de ce să te temi.

Până la fluviu, se repetă același spectacol: cum vedeau fiara, țăranii fugeau. Tot ținutul va ști în curând că un monstru venit din deșert amenința oamenii. Fiului mai mare al lui Keops îi revenea sarcina să-i liniștească, trimițând un emisar în fiecare sat.

Era limpede, Djedi nu-i ușura sarcina.

– Iată-l pe prinț, strigă marinarul care repara pânza din vârful catargului principal. Dar... Nu e singur! Este însoțit de un măgar, de un uriaș și... de un leu care o să vă devoreze!

Căpitanul ridică din umeri.

– În câmpiile noastre nu sunt lei. Dacă e nevoie, îți dau două zile de arest pentru beție.

– Este chiar un leu, căpitane. O fiară enormă!

La strigătele de panică ale celorlalți membri ai echipajului, căpitanul trebui să admită că îi amenința un pericol.

– Ridicați pasarela, porunci el.

– Nu aveți de ce să vă temeți, strigă Hor.

– În spatele vostru. Un leu!

– Este îmblânzit și se supune stăpânului său, magicianul Djedi. Dacă fiara ar fi fost sălbatică, ne-ar fi devorat pe mine și pe măgar.

Argumentul îi convinse.

Pasarela se reașeză.

Când leul merse pe ea mârâind, echipajul înțepeni de teamă.

O mângâiere a statuarului Djedi calmă animalul care se așeză la umbra cabinei centrale.

Magicianul arătă spre un bărbos, în picioare, aflat lângă cârmă.

– Tu ești un om rău.

– El? se indignă căpitanul. Sunt cincisprezece ani de când navigăm împreună!

– A trecut prea multă vreme de când e subordonatul tău. De data aceasta, a hotărât să saboteze cârma și să transforme călătoria într-o catastrofă. Vei fi umilit și concediat, căpitane.

Ofițerul se apropie de colegul lui.

– Nu-i adevărat, nu-i așa?

Marinarul se lipi de cârmă.

– Dă-te la o parte!

– Nici vorbă!

Djedi îl apucă pe bărbos de umăr, îl ridică, ca și cum nu ar fi cântărit mai mult decât un sac gol, și îl aruncă în fluviu.

Cercetarea făcută de căpitan îl uimi: cârma era defectă!

– Ne trebuie un meșter în stare să fabrice o piesă de schimb, constată căpitanul.

– Inutil, o să mă ocup eu. Pescuiți-l pe răufăcător și legați-l. Sper că tribunalul nu va fi indulgent. Plecăm în două ore, când reparația va fi făcută și când va crește curentul.

– În ceea ce privește restul echipajului...

– Doi proști, un leneș și un incapabil. Ceilalți sunt în regulă. Călătoria o să fie liniștită.

Căpitanul urmă sfaturile magicianului și totul decurse bine.

– Vreți să vă instalați în cabina mea? propuse Hor.

– Fericită idee, băiete.

Uriașul făcu să geamă patul și adormi imediat. Leul verde se culcă de-a latul ușii, interzicând oricui să deranjeze odihna stăpânului său.

Neliniștiți, vâslașii întorceau mereu capul spre fiară.

– Sunteți sigur că nu ne paște nici un pericol? îl întrebă căpitanul pe fiul mai mare al lui Keops.

– Deloc. Djedi este imprevizibil și mă tem ca animalul să nu-i semene. Bine ar fi, se pare, să nu-l superi.

Vasul pluti spre capitală, într-o atmosferă apăsătoare.

Grăbiți să ajungă mai repede, vâslașii mențineau un ritm rapid.

6

În momentul acostării, leul căscă și se întinse, apoi zgârie ușa cabinei cu ghearele.

Ieșind, Djedi, cu trăsăturile odihnite, privi imediat spre chei.

– Să mi se aducă o lectică, ceru el. Nu îmi place să merg pe străzile unui oraș.

Simțind că magicianul nu glumea, Hor chemă un soldat și îi porunci să-și alerteze superiorul pentru ca ordinele să se îndeplinească cât mai repede.

Rezemat de bastingaj, magicianul părea dezamăgit.

– Cu cât orașele se măresc, prezise el, cu atât omenirea va fi mai nefericită. Oamenii se îngrămădesc unii în alții, uită mesajul naturii, binele și răul ei, și se creează o lume artificială care va intra singură în competiție. Mereu mai multe cheiuri, vase, case, gură-cască, nemulțumiți, revoltați... Uneori, sunt mulțumit că sunt bătrân și că mă aflu aproape de moarte.

Cinci zdrahoni puseră la marginea pasarelei o magnifică lectică din lemn de abanos aurit.

Djedi se instală.

Zdrahonii nu fură în stare să o ridice.

– Străduiți-vă, le recomandă. Cândva, pentru munca asta nu erau angajate niște stârpituri.

Întreg orașul Memphis fu curând anunțat că cel mai bun magician din țară, în vârstă de o sută zece ani, însoțit de un leu verde, se îndrepta spre palatul regal.

Toți voiau să-l vadă trecând. Chiar și negustorii își lăsaseră tejgheaua ca să nu rateze spectacolul. Curând, un numeros alai urma lectica, traversând cartierul templelor, pentru a ajunge la palatul faraonului.

Epuizați, purtătorii depuseră povara grea în fața intrării principale, pe care o păzeau soldați înarmați cu sulițe.

– O să-l anunț chiar eu pe tata de sosirea ta.

– Știe.

Un șambelan alergă și se prosternă în fața uriașului.

– Maiestatea Sa îl va primi pe marele magician Djedi în sala de audiențe.

– Minți așa cum respiri și vei sfârși prin a te sufoca. Să nu mai apari în fața mea sau te dau leului.

Jignit, șambelanul dispăru.

– Sunt mulți oameni de felul acesta la palat?

– Câțiva, recunoscu Hor.

– Dacă faraonul este copleșit de muncă, accept. Dar tu, în loc să alergi după fete, n-ai putea face o curățenie

binevenită? Un gândac la vedere, dar sute sunt ascunși. Se înmulțesc repede.

– O să mă gândesc la asta, promise prințul.

Djedi aprecie austeritatea palatului. O geometrie controlată, spații luminoase, fără excese.

Doi scribi deschideau ușa sălii de audiențe.

Uriașul se înclină în fața regelui, care era așezat pe un tron din piatră, ale cărui picioare aveau forma copitelor de taur.

– Îl venerez pe faraon, marele templu unde stăpânesc puterile creatoare, garantul lui Maât și al bunului păstor al poporului său.

Keops arboră o figură dură și severă. Preț de câteva clipe, își cercetă musafirul.

– Reputația ta este îngrozitoare, Djedi.

– Și meritată, Maiestate.

– De ce ai refuzat întotdeauna să lucrezi la palat?

– Pentru că este plin de invidioși, de nevrednici și de corupți. Nefiind mulțumit doar să-i detest, aș fi avut supărătoarea tendință de a-i elimina. Așa că este de preferat să trăiesc în singurătate.

– Puterile tale magice sunt atât de cuprinzătoare cum pretind zvonurile?

– Pune-mă la încercare.

– Hor, adu-ne condamnatul la moarte, pe care polițiștii îl rețin în anticameră.

Omul era un sirian, vinovat de asasinat. Recunoscându-și faptele, nu avea nici o părere de rău.

– O să i se taie capul acestui criminal, anunță monarhul, iar tu o să i-l pui la loc, pe gât, ca să reînvie.

– Experiența aceasta n-ar trebui făcută pe un om, obiectă Djedi, căci el aparține turmei lui Dumnezeu. Justiția trebuie să-și urmeze cursul și să-l pedepsească pentru greșeala lui. Nici o magie nu trebuie să se amestece.

– Față de o gâscă ai avea aceleași rețineri?

– Spre deosebire de oameni, nici un animal nu trădează rolul pe care Dumnezeu i l-a încredințat. Magia permite comunicarea cu toate animalele, fie ele chiar și periculoase. De aceea pot să le salvez.

Un servitor aduse leșul unei gâște și capul ei tăiat.

Djedi îl invocă pe zeul Amon, „cel ascuns“, a cărui încarnare erau zburătoarele, apoi privi intens ochii morți ai victimei.

– Ceea ce a fost despărțit să se reunească, ceru el lipind gâtul de restul corpului. Apoi, ținu mâinile pe gâscă până ce sângele începu să curgă din nou.

Uimit, Hor văzu pasărea cuprinsă de tresăriri din ce în ce mai puternice. Aruncă apoi o privire plină de reproș regelui, înainte de a scoate niște sunete nu foarte protocolare și de a se îndrepta spre fereastra care dădea în grădină, clătinându-se.

– Ceea ce a fost ascuns a fost dezvăluit, conchise magicianul.

– Mărimea și greutatea ar putea tulbura măiestria ta, aprecie Keops. Ai face lucrurile la fel de bine și cu un taur?

Djedi nu protestă.

Mirat, Hor văzu șase măcelari intrând în sala de audiențe. Patru purtau resturile unui taur, alți doi duceau capul greu.

Din nou, Djedi își folosi magnetismul pentru a intra în contact cu spiritul animalului și cauteriză carnea. De data aceasta, îl invocă pe *Ka,* puterea creatoare, transmisă din faraon în faraon, al cărei animal reprezentant era taurul.

– *Ka,* nu ne părăsi, se rugă el. Fie să te afli în gândul nostru, ca și în faptele noastre.

Djedi puse capul greu pe gâtul masiv.

Se lipiră perfect, dar ochii taurului rămaseră inerți. Hor se temea ca magicianul să nu greșească.

Colosul folosi o amuletă în formă de sceptru *ouas*, „vigoarea“, și o trecu îndelung peste botul, pleoapele și urechile animalului.

Și viața reveni în trupul taurului.

Mai întâi, animalul scoase limba și se linse pe bot. Apoi, ca un nou-născut neîndemânatic, se ridică în picioare, tremurând. Djedi îl alintă cu o mângâiere, înainte ca măcelarii să îl scoată afară.

– Cu adevărat ești cel mai mare magician al Egiptului, recunoscu regele. Înțelepciunea ta este uriașă, poți să mă ajuți.

– Mă tem că nu, Maiestate.

– Fiul meu ți-a explicat motivul pentru care doream să te văd?

– Prințul Hor nu mi-a ascuns nimic, se pare.

– Știi amplasarea camerelor secrete ale lui Thot?

– Știu și nu știu.

– Fii mai explicit!

– Pentru a pătrunde tainele magiei, adeptul trebuie să urmeze căile lui Thot și să culeagă învățăturile lui. Așa am fost educat. Am traversat lăcașurile zeului, dar nu mi-au rămas gravate în memorie, conform cerințelor stăpânului meu. Nu le cunosc decât în inima și în practica mea, nu în mod mental. Această știință nu trebuie dezvăluită.

– Crezi că ridicarea piramidei mele ar pângări-o? Înscriind înțelepciunea lui Thot în piatră, n-aș trăda-o, ci aș transmite-o peste secole. Magicienii de mâine vor avea sub ochi învățămintele necesare pentru a-și îndeplini sarcinile. Mai mult, nu există nici un risc de deformare a lor, pentru că granitul și calcarul vor fi cele care le vor transmite. Spre deosebire de oameni, piatra nu flecărește, nu minte, nu trădează. Piatra rostește verbul care a creat-o. Dacă dorești ca secretul camerelor lui Thot să nu se piardă, trasează alături de mine planul piramidei mele.

Djedi nu manifestă nici o emoție, dar prințul simți că argumentele monarhului nu îl lăsaseră indiferent.

– A numi aceste camere și a le da un chip este primejdios, Maiestate. La vârsta mea, nu aspir decât la odihnă și la liniște.

– În sfârșit înțeleg de ce ai refuzat întotdeauna să devii superiorul magicienilor Egiptului! Știai că regele îți va cere, mai devreme sau mai târziu, să îndeplinești această periculoasă misiune. Astăzi a venit acea clipă.

– Sunt liber să refuz?

Hor tremură.

Oricât de puternic ar fi fost, Djedi nu se putea opune faraonului.

– Acționează cum spune Maât, îi recomandă Keops. Cunoști miza.

Regele se retrase.

– Puteai să mori! spuse prințul.

– Dacă am merge să mâncăm? Experiențele astea mi-au făcut foame! Sper că bucătăria palatului este demnă de arhitectura lui.

Într-un salon luxos, un intendent și niște servitori roiau de colo-colo.

Un paharnic servi un vin alb, în cupe de alabastru.

Djedi o apucă pe a sa și o aruncă în fața paharnicului.

Ca și cum ar fi fost ars de o flacără, acesta scoase un urlet.

– Apă, repede, apă!

– Dacă vorbești, te vindec. Cine ți-a poruncit să mă otrăvești?

– Magicianul-șef, Aber!

– Tot secătura asta de Aber! După ce o să-mi fac siesta, o să mă ocup de el.

Djedi își puse mâna uriașă pe fața arsă. Câteva minute mai târziu, nu mai era nici urmă de rană.

– Anunță-l pe stăpânul tău și recomandă-i să se pregătească de luptă.

Paharnicul ieși.

Un altul, tremurând, veni după el.

– Tu ce mai aștepți? Dă-ne de băut!

– L-ai cunoscut pe Aber? întrebă prințul.

– Poți să spui și așa! Un lucrător serios, pe care ambiția l-a stricat. Era gata de orice pentru a obține o funcție înaltă și a uitat că magia implică și corectitudine. Hotărât, această curte este rău famată. Câtă dreptate am avut să mă izolez în oaza mea și câtă dreptate aș avea să mă întorc mai repede!

Djedi gustă din fileurile de șalău de Nil.

– Ca antreu, sunt bunicele. Mănâncă, Hor. Dacă nu o faci, o să te prăpădești și n-o să-mi folosești la nimic.

Cuvintele acestea erau purtătoare de speranță, așa că prințul prinse ceva poftă de mâncare. Djedi nu și-o pierduse pe a lui.

Tocmai începea al treilea desert, un fel de insuliță plutitoare, când un personaj dolofan, cu părul foarte negru, lipit de capul lui rotund, își făcu brusc apariția în salon.

– Nu sunt încântat să te revăd, Djedi!

– Ah, nu, nici tu? Îmi tulburi digestia, Aber. Nu te așeza. Nu ești invitatul nostru.

– Nu mai întârzia nici măcar un minut în palatul ăsta. Aici, eu sunt cel însărcinat cu magia de stat. Regele este mulțumit de munca mea. Nu spera că o să-mi iei locul.

Colosul goli o cupă de vin, de vreo cincisprezece grade, pentru a-și liniști ficatul, de unde provenea acel fel de energie pe care voia s-o folosească.

– Întotdeauna ai fost un bădăran și un necioplit, Aber. Nu îmi place să mă lupt înainte să-mi fac siesta, dar nu-mi lași nici o alegere.

Hor crezu că cei doi bărbați se vor arunca unul asupra celuilalt. Dimpotrivă, se îndepărtară cât mai mult.

Aber întinse brațele. Din palmele sale îndreptate spre uriaș, țâșni un fulger care îl lovi de Djedi în piept. Ca și cum l-ar fi murdărit, colosul se șterse cu un prosop alb.

– Mereu la fel de neîndemânatic, bietul meu Aber. Nu ai nimic mai eficient în arsenalul tău?

Durduliul se înarmă cu o pernă, o transformă în pumnal și îl aruncă.

În mâna lui Djedi, pumnalul se transformă într-o bucată de pânză zdrențuită.

– Confunzi magia cu fantasmagoria! Dacă ești în stare, treci prin zid și dispari.

Aber încercă să fugă, dar un laț îi prinse picioarele și îl țintui pe loc.

Fu rândul lui Djedi să întindă brațele.

Din palmele sale, Hor văzu ieșind energie sub formă de linii frânte, de culoare albastră, care atinseră șalele lui Aber și îl răsturnară.

Căzând în nas, cel învins scoase un strigăt de porc înjunghiat.

– Scapă-ne de nevolnicul ăsta, ceru Djedi prințului. Câtă vreme va mai hălădui prin palat, n-o să-i dau nici un răspuns faraonului.

7

Venirea lui Djedi avea măcar o urmare fericită: administrația căreia îi păsa prea puțin de sarcinile ei fusese pusă în ordine. Lăsând deoparte mondenitățile, Hor era preocupat de stabilirea sarcinilor. Odată cu Aber, dispăruse o întreagă clică de paraziți.

În ochii curtenilor, fiul mai mare al regelui nu mai părea un nobil de treabă, ci un administrator sever, pe care nu era ușor să-l păcălești.

În timp ce termina de scris un decret legat de irigații, o tânără femeie se strecură în biroul lui.

– Am interzis să fiu deranjat!

– Chiar şi de mine?

– Chiar şi de tine.

Celeste nu semăna cu celelalte cuceriri ale prinţului. Mai întâi, nu era amanta lui: apoi, nu făcea decât ce-o tăia capul şi nu se ferea să-l critice.

– Ai prins gust pentru muncă?

– Afaceri urgente.

– Prinţul Hor, conştient de înaltele sale responsabilităţi! Prietenul tău, magicianul, a făcut miracolul ăsta.

– Nu am nevoie de Djedi ca să înţeleg necesitatea anumitor reforme.

– Cu un asemenea comportament, nu vei mai fi subiect de glume. După cum se vede, este limpede că te-ai schimbat mult. Ţi-ar plăcea totuşi să iei masa cu mine?

– Îmi pare rău, sunt prea ocupat.

– Păcat... Ţi-am pregătit o surpriză.

Celeste era frumoasă. Foarte frumoasă. Se bucura de o eleganţă înnăscută şi seducătoare, de o naturaleţe desăvârşită, căreia nimeni nu-i rezista.

Totuşi, nu i se cunoştea nici un iubit.

– Momentul e potrivit sau nu este. Cu bine, prinţe.

Hor trebuia să se ridice ca s-o împiedice să plece, dar nu era pe măsura demnităţii lui.

Celeste avea toate calităţile cerute ca să intre în familia regală şi era pentru prima oară când fiul mai mare al lui Keops se gândea la însurătoare. Dar nu trebuia mai întâi să dovedească că este un bărbat de stat?

Fu rândul lui Djedi să-l întrerupă din lucru.

– Du-mă la rege.

– Nu poţi să aştepţi până mâine?

– Pot să şi plec imediat.

Hor puse deoparte decretul.

De la una dintre ferestrele palatului zări o procesiune care se îndrepta spre templul lui Hathor.

În spatele maestrului de ceremonii, se afla Celeste.

– Este inițiată în tainele zeiței? Cine și-ar fi imaginat?

– Ești sigur că te pricepi la femei? întrebă Djedi amuzat.

– A venit să mă invite la cină și iată că este primită în templu! Nimeni altcineva nu și-a bătut joc de mine în felul acesta.

– Te-a invitat la banchetul care marchează sfârșitul ritualului, o dovadă de încredere pe care tu tocmai ai refuzat-o, gândindu-te numai la glume proaste. Mai ai multe de învățat.

Mâniat, Hor merse repede până la apartamentele monarhului, urmat de Djedi.

Faraonul nu păru că-l aștepta pe magician.

– Ai luat o hotărâre?

– După alungarea lui Aber și a câtorva altor paraziți, cele mai binefăcătoare energii circulă în acest palat, unde fiul tău, în pofida lipsei de experiență, face o treabă bună. Înainte vreme, mă temeam de urechile indiscrete. Acum, putem vorbi. Ești sigur că vrei să pătrunzi misterul camerelor lui Thot?

– Nu crezi și tu că ele sunt temelia piramidei mele?

– N-ar fi mai bine să vă modificați proiectul?

– Am avut viziunea acestei piramide. Renunțând la ea, lipsesc Egiptul de un centru luminos, de care are atâta nevoie.

– Speram și mă temeam să aud aceste cuvinte. De când regele Djoser a construit piramida în trepte, succesorii săi au descoperit această tradiție. Fiecare monarh a reprezentat-o după propriul geniu, în funcție de armonia momentului și a planului operei dictat de zei. Nu mă îndoiam că, mai devreme sau mai târziu, un rege va vrea să se inspire din arhitectura camerelor lui Thot. Iată adevăratul motiv pentru care m-am ținut departe de curte. Fiind magician, nu mă

atrag aventurile, mai ales asta. Chiar şi cei mai buni au dat greş.

– Primejdia nu mă înspăimântă.

– Nu voi sunteţi cel care îl înfruntaţi, Maiestate. În caz de eşec, ţara nu trebuie împinsă spre îndoială. Doar prezenţa voastră o va evita.

– Pe timp de război, faraonul merge în fruntea trupelor sale.

– Nu este vorba de un război obişnuit! Dacă vechii vizionari au ascuns camerele lui Thot, este pentru că se temeau de profanarea mesajului lor şi de proasta lui folosire. Construirea piramidei, care le va găzdui, mă linişteşte, pentru că vor rămâne ascunse, fiind totuşi vizibile. Chiar dacă barbaria sufocă Egiptul, chiar dacă jefuitorii vor pângări aceste camere, n-or să le schimbe. Oricare ar fi împrejurările, ele vor continua să trăiască, până în momentul când fanatismul şi prostia le vor distruge, cel puţin pe acest pământ. Căci tiparul lor celest nu va rămâne la îndemâna oamenilor.

– Accepţi să mă ajuţi?

– Nu vă garantez succesul.

– Unde se află camerele secrete ale lui Thot?

– Nu ştiu, dar cunosc mijlocul de a o afla. Vechii vizionari şi-au ferecat ştiinţa în interiorul unui cufăr din silex, într-unul dintre cele mai vechi oraşe sfinte, Heliopolis, cetatea zeului luminii şi a stâlpului primordial. Fără îndoială, este încă ascuns.

– Vrei un ordin scris de mâna mea care să-ţi dea acces liber în oraş?

– O să-mi folosească să intru în templu. Apoi, o să mă lovesc de un paznic de temut, superiorul preoţilor, cel care este numit Marele Vizionar.

– De ce ar refuza să-ţi dea cufărul?

– Pentru că a jurat să uite de el. Şi cuvântul dat nu se ia înapoi.

– Atunci, va trebui să-l convingi!

– Zadarnic, Maiestate! Va trebui să dejoc unele capcane și să pun eu însumi mâna pe acest tezaur.

– Care sunt șansele tale?

– Destul de slabe! Apoi, presupunând că reușesc să deschid cufărul și să descifrez indicațiile oferite de documentele pe care le conține, alte piedici se vor arăta.

– Ce ajutor ți-aș putea da?

– Demoni, bărbați și femei, mă vor ataca pentru a mă împiedica să parcurg camerele. Atunci aș avea nevoie de un bărbat și de o femeie, tineri, care să nu ezite să-și riște viața.

– Mă ofer voluntar, spuse Hor.

– Tu ești fiul mai mare al regelui!

– Chiar așa. Nimeni în afară de mine n-ar trebui să fie desemnat pentru împlinirea unui plan regal. Este piramida tatălui meu și nici o altă viață decât a mea nu trebuie pusă în pericol.

Faraonul aprobă.

– Mai ai să-ți găsești tovarășa, aminti Djedi, și să n-o minți în legătură cu pericolul care o așteaptă.

– N-am fost, oare, invitat la un banchet deosebit?

Celeste era la fel de frumoasă ca întotdeauna, dar mult mai serioasă. Ritualurile pe care tocmai le trăise în interiorul templului lui Hathor îi dezvăluiseră adevăruri pe care nu le bănuia. În ciuda cerințelor noii sale condiții de preoteasă, trăia o mare fericire. Îndepărtându-se de nerozi-ile fostelor ei prietene, preocupate numai de machiaj și de succesul în rândul băieților, aprofunda cunoștințele despre misterele zeilor.

Un oaspete de marcă onora banchetul care îi reunise pe slujitorii zeiței: fiul mai mare al faraonului.

La sfârșitul festivităților, Hor se apropie de Celeste.

– Strălucești de frumusețe.

– Așadar, ai putut să-ți faci timp!

– Surpriza ta este foarte reușită. Vreau să-ți propun o alta.

Fata deveni neîncrezătoare.

– O să am mult de lucru în templu. Vreau să mă consacru lui.

– Și dacă ți-aș oferi o misiune mai periculoasă?

Celeste surâse.

– Recunosc că îmi stârnești curiozitatea. Am dreptul să știu mai mult sau trebuie să răspund din instinct?

– Magicianul Djedi și cu mine plecăm în căutarea unui secret bine păzit. Avem nevoie de ajutoare.

– Care va fi rolul meu?

– Nu știu, cum nu știu nici despre al meu. Tot ce știu este că va trebui să luptăm împotriva demonilor tenebrelor și că riscăm să ne pierdem viața.

– E primejdios, se plânse Celeste. Și ce avem de câștigat?

– Construirea marii piramide a lui Keops.

Ea își puse degetele pe buze și reflectă îndelung.

– Văzând cât de dificilă este această sarcină și datorită faptului că nu există garanții, te cred pe cuvânt. Pentru asta primesc să te însoțesc.

A doua zi dimineață, Hor o prezentă pe Celeste lui Djedi.

Zărind-o, leul verde, culcat la ușa camerei magicianului, n-a scos nici un sunet. Fără să se teamă, tânăra îl mângâie.

În momentul în care prințul bătea la ușă, Djedi apăru în spatele lui.

– N-ați... N-ați dormit în camera voastră?

– Am explorat palatul, ca să știu dacă nu mai bântuie vreun spirit malefic, care să ne provoace necazuri. Se pare că ai curățat bine locul.

Când ochii colosului se opriră asupra lui Celeste, ea se simți neînsemnată. Totuși, nu se temu. Această privire era a unui om care nu-i voia nici un rău.

– Prințul te-a pus în gardă, tânără fată?

– Oh, nu e nimic altceva de care să te temi decât de o moarte violentă!

– La vârsta ta nu este înspăimântător?

– Sunt puțin îngrozită, dar mă străduiesc să n-o arăt. Și apoi, doresc să înfrunt necunoscutul! Fără să punem la socoteală participarea mea la construirea unei piramide... Toate acestea par mai ademenitoare decât o viață plicticoasă de cochetă și chiar de simplă preoteasă a lui Hathor.

– Hmmm... Ești la fel de lipsită de experiență ca și prințul, dar, poate, e mai bine așa. Mințile chinuite dau greș din prima încercare.

Celeste îl privi pe Djedi cu ochi critici.

– Acum, pentru că m-ai făcut să cred în această poveste, spune-mi adevărul. Despre ce experiență magică este vorba și care va fi rolul meu?

– Prințul n-a exagerat. Cum îmi iau micul dejun, plecăm spre Heliopolis.

8

Celeste nu greșea amestecându-se în această aventură, dar personalitatea lui Djedi o fascina. A lucra alături de cel mai mare magician, aflat la apogeul măiestriei sale, nu era oare o șansă nesperată?

Prezența prințului Hor nu era un obstacol, dimpotrivă. Doar el, dintre toți pretendenții, nu o plictisea. Uneori părea naiv și frivol, dar se schimbase sub influența colosului.

Puţin câte puţin, Hor devenea un bărbat responsabil. Spre deosebire de majoritatea oamenilor, nu dădea înapoi în faţa primului obstacol aflat în cale.

Leul verde ţinea locul unei escorte numeroase. Nimeni nu îndrăznea să-i supere pe cei trei, iar surpriza oamenilor care îl întâlneau era atât de mare, încât călătoria lor devenea subiect de legendă.

– Nu suntem prea bătători la ochi? se nelinişti Hor.

– Ţi-am spus că nu plec nicăieri fără leul meu. Mai mult, este bine ca la Heliopolis să se ştie că venim. Chiar şi în acest loc sfânt, izvorul tradiţiei noastre, există câţiva ipocriţi care trebuie să înceapă să-şi facă griji. Nu mă plâng, pentru că şobolanii vor ieşi din găurile lor.

Vreo treizeci de preoţi, cu capetele rase, îi aşteptau pe vizitatori la intrarea pe drumul procesiunilor care ducea la sanctuarul lui Ra.

– Nu mergeţi mai departe! porunci un slăbănog cu voce acră. Aici începe un teritoriu interzis profanilor.

– În cazul acesta, cum explici prezenţa ta? întrebă Djedi.

Jignit, slăbănogul îşi luă confraţii drept martori.

– Îndrăzneşte să mă insulte, pe mine, geometrul-şef! Plângerea o să fie depusă în faţa faraonului.

– Eu sunt fiul lui mai mare, dezvălui Hor, şi iată documentul oficial care ne autorizează să intrăm în Heliopolis.

Încă stăpânit de indignare, preotul se văzu nevoit să se încline.

Când uriaşul îi puse mâinile pe umeri, slăbănogul simţi că leşină.

Privirea lui Djedi nu prevestea nimic bun. Cu degetele lui uriaşe, putea să-l zdrobească într-o clipă.

– Documentele oficiale sunt una, dreptatea este alta. Tu şi cei trei nedemni tovarăşi ai tăi, cărora le cunosc numele şi ticăloşiile, părăsiţi imediat acest oraş şi plecaţi în

mlaștinile Deltei. Compania crocodililor, a șerpilor de apă și a insectelor ar trebui să vi se potrivească.

– N-o... n-o să îndrăznești să mă omori!

Sub apăsarea degetelor sale, omoplații începură să trosnească.

Geometrul strigă la cele trei căpățâni rase.

După ce se descălțară și abandonară robele de in, plecară.

– Du-te după ei, porunci Djedi, alintându-l pe slăbănog cu un picior în fund, care îl aruncă la câțiva metri.

– Ființe nedemne la Heliopolis? se miră Hor. Cum este posibil?

– La Heliopolis, la palatul regal, peste tot... Deschide ochii, prințe! De când Maât există, oricât de mic ar fi, Isefet nu încetează să acționeze pentru a o distruge. Iar sufletul corupției este omul. Așa că, mătura pe care faraonul o folosește pentru a șterge toate urmele de pași când iese din sanctuar este unul dintre obiectele rituale cele mai importante.

Djedi, Hor și Celeste trecură printr-o mică poartă și se purificară cu apa aflată într-un bazin de piatră.

Leul verde se culcă pe prag.

– Dacă rage, înseamnă că ne amenință un pericol.

Sanctuarul era pustiu și liniștit.

Mai întâi, văzură o curte sub cerul liber, apoi o pădure de coloane și, în sfârșit, o capelă închisă.

În fața portalului, un bătrân ținea un sceptru pentru săvârșirea ofrandelor.

– Înapoi, Djedi.

– Sunt doar în trecere, Mare Vizionar.

– Faima ta n-a încetat să crească.

– Vanitatea vanităților, iluzia iluziilor! Oaza mea îmi ajunge.

– Totuşi, ai revenit în tovărăşia fiului mai mare al regelui şi a unei preotese a lui Hathor. Deşi ştii că am uitat locul cufărului din silex.

– Voinţa faraonului îmi impune să-l găsesc.

– Nu apreciezi plăcerile unei bătrâneţi fericite?

– Mai mult decât îţi imaginezi! Dar destinul nu mă lasă să aleg.

– Magia nu-ţi permite să-l schimbi?

– Pentru că ţii sceptrul, ai intenţia să-i sacrifici pe cei doi tineri.

– Acordându-le calitatea de ofrandă, le dau o şansă de a supravieţui. Pentru tine, în schimb, nu pot să fac nimic, în afară de a te sfătui să renunţi.

– Mulţumesc pentru ajutor, Mare Vizionar.

Colosul deschise poarta capelei.

Cu pas măsurat, trecu printre cele două mari coloane, pe care erau scrise formulele rituale ale primilor preoţi ai lui Ra, lumina divină.

Apoi, merse printr-un coridor de granit, care se termina într-o curticică.

Pe un soclu impunător de piatră, se ridica un obelisc scund, cu vârful aurit. Acesta reflecta razele soarelui, scăldând în lumină locul sacru.

Cu uşurinţa unei păsări, Djedi sări pe soclul obeliscului.

Pe latura lui estică, o inscripţie sumară îi oferi cheia care îi lipsea: „În inima oceanului primordial".

Când uriaşul ieşi din sanctuar, Marele Vizionar dispăruse.

Prinţul şi preoteasa se priviră ciudat, ca şi cum se vedeau pentru prima oară.

– Urmaţi-mă, porunci magicianul, care porni în direcţia lacului sfânt.

Deasupra apei de un albastru scânteietor, rândunelele zburau în cerc.

– Sufletele drepților ne apără, constată Djedi. Hor, mergi spre sud și rostește formulele lui Horus. Celeste, mergi spre nord și invocă-le pe cele ale lui Hathor. Orice s-ar întâmpla, nu interveniți.

Hor i se adresă lui Horus, cerul îndepărtat, simbolizat printr-un șoim, ale cărui aripi erau cât universul. Așezându-se pe ceafa faraonului domnitor, îi comunica gândul stelelor.

Celeste o invocă pe Hathor, „Templul lui Horus", mama divină care descătușează energiile învierii.

Djedi coborî scara estică a lacului sfânt și dispăru sub oglinda apei.

Hor se grăbi în ajutorul lui, dar își aminti de avertismentul magicianului. În ochii lui Celeste, se citea aceeași neliniște. Dar și ea respectă sfaturile colosului.

După planurile arhitectului, lacul sfânt din Heliopolis nu era mai adânc de câțiva metri. Totuși, Djedi se cufundă până la un *noun,* mult peste capacitățile respiratorii ale oricărui scufundător.

La aproape cei o sută zece ani ai lui, nu era timp pentru precauții.

Închizând canalele de percepție obișnuite, se lăsă să alunece într-un abis fără margini.

La capătul unei lungi scufundări, atinse un cufăr din silex, care era înconjurat de un halou luminos.

Știind că timpul îi era măsurat, magicianul pronunță o formulă de putere: *oun ro,* „deschide gura".

Capacul cufărului se deschise de la sine.

În interior, se afla un papirus, pe care apa nu îl înmuiase.

Djedi îl strecură sub tunică și, cu o lovitură puternică din picior, urcă din nou la suprafață.

Când Hor și Celeste îl văzură apărând, își părăsiră locurile pentru a-l ajuta, căci colosul se clătina.

Dar își recăpătă repede echilibrul și ajunse în capul scărilor.

– Nu v-ați udat! constată Celeste.

Djedi puse prețiosul document pe o dală de calcar și sparse sigiliul pentru a-l derula.

O flacără țâșni din papirus.

Tinerii se temeau ca magicianul să nu fie ars de viu.

Nevătămat, Djedi începu să citească cu atenție.

– Mai avem de lucru, conchise el. Camerele lui Thot sunt aproape de aici, dar este greu de ajuns la ele. Eu încerc să ajung la ele; dar nu vă iau părtași la această nebunie.

– Cine a promis nu renunță, aprecie Hor. Mi-ar fi imposibil să trăiesc cu propria-mi lașitate.

– Nu s-ar putea spune mai bine, adăugă Celeste.

– Nu confundați curajul cu eroismul! Trebuie să vă amintesc că este în joc viața voastră?

– Viitorul Egiptului mă interesează mai mult decât propriul meu viitor, afirmă prințul. Un jurământ nu se împrumută, se face.

– Hotărârea prințului mă încântă, spuse tânăra fată cu o voce pe cât de dulce, pe atât de hotărâtă.

– Eu v-am prevenit.

9

Platoul stâncos de la Gizeh fusese nivelat și imensa suprafață plană aștepta construirea monumentelor.

Djedi se opri în fața unei brazde marcate cu roșu.

– Când am ieșit viu și nevătămat din încercările care m-au ajutat să devin magician, mi-am jurat să nu mai văd niciodată asemenea grozăvii. Ceea ce dezvăluie acest papirus se anunță a fi mult mai rău.

– Nu sunteți capabil să învingeți piedicile? întrebă preoteasa cu o falsă naivitate.

– A disprețui dușmanul duce la o înfrângere sigură. Și voi nu vă imaginați intensitatea forțelor cărora trebuie să le ținem piept.

– Dacă ne-ați ales cu multă vreme în urmă, îndrăzni Celeste, este pentru că ne-ați considerat în stare să reușim.

– De atât de multă vreme? se grăbi Hor. Djedi abia te-a întâlnit.

– Ți-ai pierdut luciditatea, aprecie tânăra femeie. Nu crezi că fiecare act al unui mare magician este calculat cu cea mai mare grijă? Chiar înainte de a-și încrucișa drumurile cu ale noastre, Djedi știa cine suntem și ce luptă dorim să ducem.

– Este adevărat? îl întrebă prințul pe colos.

– Nu avem altceva mai bun de făcut?

– Dacă totul este programat, de ce ne neliniștim?

– O să ajungem la momentul în care nimic nu este scris. Doar magia noastră va hotărî viitorul. Asta este infima parte de libertate care vă este dată: sau vreți să deschideți împreună cu mine ușile camerelor lui Thot, sau vă întoarceți la treburile voastre obișnuite.

– N-am ajuns prea departe ca să ne întoarcem? întrebă preoteasa.

Hor rămase tăcut.

Djedi se ghemui și se agăță de marginea unui bloc lung, pe care îl ridică pentru a degaja intrarea într-un culoar în pantă.

– Iată intrarea spre lumea de dedesubt. Ca să ajungem la camerele lui Thot, trebuie să trecem de ea. Înainte de a coborî, vă dau câteva amulete.

Djedi dădu prințului amuleta unui stâlp reprezentând stabilitatea; lui Celeste, pe cea a unui ochi. Apoi, le împodobi încheieturile cu brățări fine, gravate cu semnul *ankh*, „viața“, și cu sceptrul *ouas*, „puterea“.

– Un mare număr de demoni vă vor atinge, anunță el. Frica o să vă îndemne să urcați la suprafață. Mergeți mai

departe, fără ca vreodată să mă pierdeți din ochi. Este imposibil, de fapt, de revenit. Trebuie traversate toate camerele secrete sau trebuie să pieri.

Hor se clătină, Celeste se ținu tare.

– Suntem prea aproape de țintă ca să renunțăm, spuse ea.

– Cum vreți, cedă Djedi. Începând din acest moment, nu mai puteți renunța. Iată acum esențialul.

Djedi dădu prințului și preotesei o tăbliță și un toc de trestie.

– Numele tăbliței lui Thot este „Vezi și înțelege", dezvălui el. Aceasta va fi misiunea voastră. În timp ce eu o să deschid porțile camerelor, notați cu exactitate tot ce observați.

– Lipsesc călimara cu cerneală și păhărelul cu apă, observă Hor.

– Tocul de trestie vine de pe planeta sacră a lui Thot, care șterge impuritățile și nu se alterează. Nu are nevoie de cerneală ca să graveze semnele.

Hor primi obiectele cu o oarecare teamă. Tăblița i se părea ireal de ușoară.

Celeste încercă să scrie, dar fără rezultat.

– Câtă vreme nu vedeți și nu înțelegeți, tocul de trestie va rămâne mut, preciză Djedi. Nu scrie decât realitatea ascunsă, nu gândurile voastre sau sentimentele. Sunteți gata?

– De fapt, n-o să fim gata niciodată, aprecie tânăra femeie. Să nu mai întârziem.

Din clipa când cei trei pătrunseră pe poarta lumii subterane, leul verde se culcă lângă ea. Nici un duh rău nu îi putea lua prin surprindere, pe la spate, pe exploratori.

Abruptă și alunecoasă, panta ducea spre tenebrele primejdioase. Djedi se afla în frunte, Celeste, în mijloc, Hor încheia coloana.

În întuneric, prințul și preoteasa au început totuși să zărească ceva.

De-a lungul zidurilor stăteau duhurile, paznici cu fețe hidoase și înspăimântătoare. Unul dintre ei avea în loc de cap o flacără, un altul, un cioc de vultur. Toți fluturau niște cuțite mari.

Când Djedi le pronunța numele, vraja le bloca brațele. Un recalcitrant aruncă arma, care atinse umărul prințului.

Instinctul îl îndemna să revină la suprafață, dar nu voia s-o piardă pe Celeste. Nu era acolo ca s-o protejeze?

Tânăra femeie repetă cuvintele magice rostite de Djedi. Hor o imită și personajele înspăimântătoare dispărură unele după altele.

Coborârea se întrerupse, iar înaintarea lor continua pe pământul bătătorit.

– Pământul se naște în tenebrele fecunde, declară Djedi. Colina primordială iese din infinit, insula primei dimineți apare.

Pe tăbliță, mâna prințului trasă planul unei caverne, ai cărei pereți erau parțial șlefuiți. Plafonul era destul de jos. Pe tăblița preotesei figurau descrierea și dimensiunile.

– Iată prima cameră a lui Thot, dezvălui Djedi. Aici totul este cu putință. Impregnați-vă de această materie primordială.

– Mai există și alți paznici la fel de răzbunători? întrebă Hor.

– Următorii vor rămâne invizibili. Mai ales, nu pierdeți tăblița! Este singura unealtă care are puterea de a-i alunga. O s-o luăm acum pe un coridor foarte strâmt. O să aveți impresia că pereții vă sfâșie carnea. Nu vă îngrijorați, și agățați-vă fără să vă opriți.

– În ciuda încurajărilor lui Djedi, lui Hor i se tăiară picioarele. Exemplul lui Celeste, care înainta fără să se întoarcă, îl făcu să-și depășească teama.

După un drum interminabil, pe care se crezu jupuit de viu, prințul intră într-o sală unde se îmbinau granitul cu calcarul. Blocurile erau tăiate perfect.

– Iată a doua cameră a lui Thot, spuse Djedi. Pentru a ajunge la ea, a trebuit să traversăm fluviul timpului. Admirați nișa săpată în peretele din spate.

– Are forma unei piramide în cinci trepte, amintind de monumentul faraonului Djoser de la Saqqara, precum și de sanctuarul central al piramidei din Meidum, și de bolțile în consolă ale celei din Dahur.

Pe cele două tăblițe se înscriau, treptat, natura materialelor și planul construcției.

– Aici, spuse magicianul, o să întâlnim strămoșii. Ne vor da să bem fluidul de altădată, apa imaterială a zeiței Occidentului care îi primește pe cei drepți la pieptul său. Ascultați-i vocea, înțelegeți cântul pietrelor.

Grozăviile fiind uitate, oboseala fiind dispărută, Hor nu dorea să părăsească acest loc unde domnea o pace nesperată.

– Chiar trebuie să mergem mai departe?

– Dacă nu încercăm să ne continuăm drumul, valurile uitării ne vor subjuga, căci noi nu vom fi demni de strămoși. Ei nu ne cer să repetăm inconștient ce au împlinit, ci să le continuăm creația. A te mulțumi să primești darurile lor, fără să le fructifici, înseamnă să-i trădezi. Așa că trebuie să continuăm, chiar dacă am fi înghițiți de vii.

Hor părăsi cu tristețe sala unde căpătase atâta încredere, încât se considera aproape invincibil.

– Nu te supraestima, îl sfătui Celeste.

– Îmi citești emoțiile?

– Aș fi acceptat să te însoțesc?

– Știai că Djedi o să vină la Memphis, nu-i așa?

– Eram doar convinsă că magia o să-ți ofere un drum care este și al meu. Datorită ei suntem împreună.

O sărută cu blândețe pe frunte.

– Am putea să ne pierdem.

– Doar dacă îți lipsesc curajul și încrederea. Eu nu mă îndoiesc de ele.

– Din cauza revelațiilor zeiței Hathor?

– Ea este cerul, bolta de aur și lapislazuli, fără de care nimic n-ar exista. Thot n-ar ști să i se opună. Traversând camerele lui, vom întâlni originile.

– Ne-am odihnit destul, aprecie Djedi. Să mergem mai departe.

Hor presimțea de multă vreme că ea nu semăna cu alte femei. Dar ea se dovedea și mai deosebită decât își imaginase. Cu siguranță, fără magician, n-ar fi supraviețuit încercărilor. Dar preoteasa lui Hathor nu-i oferea, oare, lui Djedi forța de care avea nevoie? El, fiul mai mare al lui Keops, nu era decât un ucenic.

Aparenta lui siguranță dispăru când zări o imensă galerie, care urca spre ceva care părea inaccesibil. Cuprins de amețeală, se așeză pe prima treaptă.

– Iată cea de a treia cameră a lui Thot, preciză Djedi. Nu încercați să vă opuneți dezlănțuirii curenților. Strângeți bine la piept tăblițele, magia semnelor o să vă împiedice să fiți zdrobiți de pereți.

– Urcușul va fi lung? întrebă Celeste.

– Mai trebuie ca tribunalul lui Osiris să ne condamne la a doua moarte, preciză colosul.

– Magia ta nu va fi suficientă pentru a-i convinge pe judecători?

– Magia nu este nici artificiu, nici păcăleală. Totul depinde de ce se află în inima voastră. Dacă este plină de greșeli împotriva lui Maât, ne va pedepsi. Dacă este ușoară, ne va conduce pe frumoasele cărări ale veșniciei.

– Oricum ar fi, aminti tânăra femeie, rămânând aici ne va condamna.

– Să ne luăm zborul, recomandă magicianul.

– În ce fel?

– Priviți în sus, spre poarta de piatră, care se va lumina atunci când gândul vostru se va îndrepta spre ea. Apoi, bateți din călcâi, cu putere.

Djedi le dădu un exemplu.

Cu o supleţe surprinzătoare pentru talia şi greutatea lui, se înălţă în galeria înaltă.

Celeste îl imită.

La fel de graţioasă ca o rândunică, îşi luă zborul.

Pentru prinţul Hor, manevra fu mai puţin uşoară. Atât de dornic s-o urmeze pe preoteasă, reuşi totuşi să se ridice de la pământ, dar palele de vânt ameninţau să-l izbească de un perete. Amintindu-şi de indicaţiile magicianului, ţinu tăbliţa bine strânsă la piept şi îşi corectă traiectoria.

I se păru că strigăte de furie ţâşneau din piatră, ca şi cum ar fi pângărit spaţiul rezervat sufletelor rătăcitoare, care se revoltau împotriva acestei încălcări a poruncilor. Vacarmul era atât de îngrozitor, încât vru să lase totul baltă, să se întoarcă la punctul de plecare şi să nu mai îndure această suferinţă.

Încă o dată, vederea fetei, aeriană şi luminoasă, îl opri. Simţi o intensă dorinţă de a împărtăşi viziunea ei şi de a cunoaşte locurile pe care ea le explora.

Îngrozit, prinţul ateriză pe o treaptă lată de granit, unde se aflau deja magicianul şi preoteasa.

Djedi examină tăbliţele.

Fără ca ei să-şi fi dat seama, mâinile celor doi tineri trasaseră planul marii galerii şi îi precizaseră dimensiunile.

– Din fericire, primejdia curenţilor de aer s-a terminat, constată magicianul, cu chipul obosit. Dar confruntarea a fost aspră.

– Aţi depus mari eforturi ca să ne apăraţi, spuse Celeste.

– Duhurile aerului atacă din toate direcţiile şi, în acelaşi timp, îşi schimbă neîncetat strategia. Dacă nu te adaptezi în permanenţă, sfârşeşti prin a fi zdrobit.

Era pentru prima dată când prinţul vedea slăbiciunea copleşindu-l pe uriaş.

– Ce este acolo?

– A patra cameră a lui Thot.

– Păreți descurajat!

– Am făcut mari eforturi pentru a ajunge aici. Prea mari, fără îndoială. Și nu există nici un mijloc de a-mi recăpăta energia.

– Ați spus că nu vom putea să ne întoarcem din drum.

– Este adevărat.

– Ce-o să ni se întâmple dacă rămânem aici?

– Un vânt furios se va stârni și ne va izbi de pereții galeriei. Violența lui va fi atât de mare, încât nici amuletele, nici tăblițele nu ne vor apăra. A ne întoarce sau a rămâne înseamnă condamnarea la moarte.

– Ei bine, să continuăm!

– Nu e deloc îmbucurător. A patra cameră a lui Thot este păzită de trei dale de granit gigantice. Acum sunt suspendate, dar se vor prăvăli asupra noastră. Mi-a mai rămas destulă putere ca să opresc una, dar nu și pe celelalte două.

– Pe scurt, nu avem de ales decât cel mai bun mod de a fi uciși!

– Mă tem că da.

– Dacă ne gândim mai bine, aceste dale nu sunt decât porți și paznici.

– Așa este, recunoscu Djedi.

– Ce le face mai de temut decât cele pe care le-am trecut deja?

– Oricât de iuți am fi, nu ne vor lăsa nici o șansă ca să trecem.

– Închizătorile acestea poate au un nume, ca duhurile sau precum cuțitele!

– Dacă este așa, eu nu le cunosc, aprobă Djedi.

– Ba da, trebuie să le știți! V-au obligat să le uitați, dar le-ați pronunțat cu siguranță pentru a putea accede la știința care vă permite să traversați vizibilul și să puneți la loc capetele tăiate. Coborâți mai adânc în inima voastră și vi le veți aminti.

Uriașul se așeză în poziția scribului și, sub privirile uimite ale lui Celeste și ale lui Hor, se transformă în lotus, fără ca măcar să dispară cu totul. Omul și planta formau o singură ființă.

Dintr-odată, o adiere îi făcu pe tineri să tremure.

– Dacă Djedi nu se întoarce foarte repede la noi cu soluția, observă prințul, suntem pierduți. Iată începutul furtunii anunțate.

Celeste afișa un calm surprinzător.

– Nu ți-e frică de moarte?

– Bineînțeles.

– De unde vine seninătatea ta?

– Din faptul că nu avem de ales. Așa că suntem liberi. Având o libertate pe care o vom dovedi în fața tribunalului divinităților.

Lotusul se risipi și uriașul reapăru.

– Ați reușit? întrebă Hor.

– Din nefericire, nu. Amintiri vagi, nimic precis.

– O să ne mulțumim cu asta, spuse Celeste. Vântul și-a trimis primele răbufniri, n-o să rezistăm multă vreme.

– Încercați trei dintre cele mai puternice cuvinte ale magiei voastre, recomandă prințul. Doar nu ne vom opri din pricina unor pietre!

Cei trei urcară până la ultimul nivel și pătrunseră într-un coridor atât de puțin înalt, încât uriașul era să-și spargă capul.

Se opriră când zăriră prima dală de granit suspendată deasupra lor.

– Dacă mă aplec, sunt sigur că trec, presupuse Hor.

– Blocul va fi mai iute decât tine.

– Încearcă să-l numești, insistă Celeste.

Djedi fixă piatra amenințătoare.

– Tu ești vigilența, declară Djedi, spiritul mereu treaz. Lasă-ne să înaintăm!

Hor vru să intre primul, dar colosul îl opri.

– Să stăm pe loc.

Cu respirația tăiată, prințul și preoteasa priveau cum se îndoaie trupul magicianului.

Fără să se grăbească, merse în poziție aplecată, până în locul unde culoarul se afla dincolo de primul grilaj cu sulițe care rămase nemișcat.

Mână în mână, cei doi tineri îl imitară.

Fruntea magicianului era acoperită de broboane de sudoare.

– Nu mai sunt decât două, constată Celeste optimistă.

Djedi se apropie de cea de a doua dală.

– Tu ești perseverența, cea care nu renunță niciodată și face durabile monumentele eternității.

Magicianul se aplecă din nou.

Grinda de granit rămase nemișcată. La rândul lor, Hor și Celeste se avântară dincolo de ea.

– Tu ești corectitudinea, fără de care nimic drept nu s-ar împlini, spuse colosul către al treilea grilaj.

Rupt în două, cu spatele curbat, făcu o încercare.

Cu un scrâșnet care sfâșie urechile prințului, enormul bloc alunecă prin caneluri și se prăvăli peste Djedi.

Cu un gest disperat, uriașul ridică mâinile și reuși să-l oprească. Întinși la maximum, mușchii săi păreau să cedeze.

– Corectitudinea nu este de ajuns, murmură el, aproape la capătul puterilor. Tu ești... spiritul de dreptate, cârma sufletului, cea care conduce barca în inima portului.

Devenit ușor ca fulgul, blocul de piatră se înălță la locul lui.

Cu vioiciune, cei doi tineri îl urmară pe magician.

– Ați reușit! exclamă prințul.

– Să mulțumim zeilor, le recomandă Djedi. Dar nu am ajuns la capătul drumului.

– Care va fi și mai de temut?

– O să afli curând. Să intrăm în a patra cameră a lui Thot și să ne reculegem.

Întorcându-se, prințul constată că cele trei obstacole dispăruseră. Nu rămăsese decât un culoar gol, aparent lipsit de orice pericol.

– În caz de mare primejdie putem să ne întoarcem pe aici.

– Nu risca, recomandă Djedi. Cele trei dale se vor prăbuși în același timp.

Hor renunță la idee descoperind o vastă sală și mai frumoasă decât precedenta, făcută din granit, din care izvora o lumină dulce.

Mâna prințului alerga pe tăbliță, notând proporțiile pe care le observa: zece coți pe douăzeci, și anume dreptunghiul creației, matricea formelor vii. Tocul lui Celeste preciză dispunerea blocurilor, în care nici o simetrie nu oprea circulația sevei minerale.

Tânăra femeie se simțea ciudat de bine.

– Niciodată n-am respirat un aer mai curat.

– Vine din stele, dezvălui Djedi. În pereți sunt săpate două culoare: unul, la nord, merge spre cercurile polare, axa universului în jurul căreia faraonii înviați celebrează un etern banchet; altul, la sud, stabilește legătura cu Orion, corpul celest care atinge inima universului și echilibrează pe loc transmutațiile.

Prințul înaintă spre zidul din vest, lângă care se afla un sarcofag din granit negru.

– Iată barca sfântă celestă, preciză magicianul, cea care transformă moartea în viață. Totul pornește de la ea, totul îi aparține.

– Am străbătut toate camerele lui Thot?

– Nu încă.

– Aici domnește atâta liniște! Ce pericol ne-ar putea amenința?

– Cea de a patra cameră este cea a focului celest, care permite sufletului regelui înviat să strălucească precum steaua dimineții. Deasupra plafonului, există alte cinci camere, pe toată lungimea, foarte strâmte și suprapuse, care formează *athanorul* alchimiei, de unde provine energia piramidei. Niciodată n-ar trebui să ajungem până aici. Când cerul va însufleți acest gigantic cuptor, nu va rămâne nimic dintr-un muritor. Este felul în care funcționează o piramidă și este bine așa.

– După un asemenea traseu, de ce să nu încercăm să intrăm în ultimele săli?

– Privește plafonul sanctuarului: nouă enorme dale îl alcătuiesc. Nouă pietre care nu pot fi distruse. În total, există nouă camere ale lui Thot, care găzduiesc Eneada, confreria puterilor creatoare, aflate fără încetare în acțiune. Ea aparține universului divinităților, nu lumii oamenilor. Pentru noi, a accede la cele cinci ultime camere este imposibil. Chiar magia verbului ar fi inoperantă. Doar Thot este capabil să numească acel Cinci ascuns în coronamentul interior al piramidei. V-ați îndeplinit rolul, căci tăblițele care indică planurile acestui monument nu vor fi distruse de foc. Grație textelor și descrierilor, Keops va construi o nouă zonă de lumină.

– Înseamnă că noi nu vom scăpa de acest foc?

– Nimic din ce este omenesc nu va fi salvat, te încredințez.

– De când am plecat, se revoltă Hor, știai că n-o să ne mai întoarcem!

– V-am prevenit, dar ați rămas surzi. Fiți convinși, și unul, și celălalt, că sacrificiul vostru era necesar. Fără voi, planul lucrării ar fi rămas indescifrabil. Nimeni altcineva n-ar fi reușit. Credeți-mă, aș fi lăsat cu plăcere locul altui magician.

Prințul măsură sala.

– Locul acesta va fi mormântul nostru!

– Nu, pentru că este rezervat trupului osirian al lui Keops. Noi vom fi distruși de un foc care nu va lăsa nici o urmă pe ziduri. Pentru că acela care domnește în această piramidă este la fel de invizibil precum celelalte elemente a căror natură ați învățat s-o cunoașteți.

– O cunoaștere inutilă, se plânse Hor. Nu există nici un mod de a ajunge la afară?

– Nici unul.

– A te întoarce este imposibil... Trebuie să ne acceptăm soarta.

– Magia nu constă în a înlătura efectele negative? întrebă tânăra femeie.

– Ce ni se întâmplă nu este unul dintre ele, obiectă uriașul. Am ales această cale și am ajuns până la capăt. Citind planurile invizibile și transcriindu-le pe tăblițele lui Thot, v-ați împlinit destinul.

– Marea piramidă încă nu există, aminti Celeste.

– Ea trăiește în mintea lui Keops și noi am făcut o călătorie adevărată.

– Nu mă îndoiesc, dar monumentul nu este însuflețit! Chiar dacă nu ar lipsi un singur bloc, nu ar fi întruparea camerelor lui Thot înainte de a celebra toate ritualurile.

– Exact, recunoscu magicianul.

– Prin urmare, continuă ea, nici unul dintre actele noastre nu s-a hrănit din inima regală și nici nu a profanat aceste locuri.

– Foarte exact, pentru că nimic n-ar fi înscris în construcție.

– Atunci, propuse Celeste, să ne folosim de canale și de barcă!

– În ce fel?

– Tu trebuie să ne spui, Djedi.

Cei doi tineri îl priviră pe magician.

De răspunsul lui depindea viața lor.

– Poate există o posibilitate, dar nu vă garantez succesul ei.

– Nimic nu poate fi mai periculos decât drumul care ne-a adus până aici!

Colosul examină intrarea canalelor de aerisire și sarcofagul.

Încet, încet, temperatura creștea.

– Transmutația se pare că a început, mormăi el. Ar trebui să încercăm imposibilul. Trebuie să despart sufletul-pasăre de învelișul vostru trupesc. Tu, Hor, te vei îndrepta spre stelele din nord; tu, Celeste, spre cele din sud. Riscurile sunt nenumărate. Mai întâi, sufletele voastre se pot rătăci; apoi, pot fi absorbite de imensitate; în sfârșit, poate că nu vor regăsi drumul spre trupurile voastre.

– Dacă stăm fără să facem nimic, nu vom fi arși de vii? aminti prințul.

Magicianul o privi îndelung pe preoteasă, apoi pe prinț. Invocă despărțirea și provocă plecarea celor două suflete-pasăre spre cer.

Căldura devenea sufocantă, pietrele se înroșeau.

Djedi se întinse în sarcofag, care se lungea și se lățea pentru a-l primi pe uriaș.

În momentul când *athanor* era pe punctul de a funcționa cu intensitate maximă, cuva de granit se transformă într-o barcă ce se înălță spre nori.

10

Apele urcau până la marginea platoului Gizeh. Vasele veneau de la cariere, docherii descărcau pietrele care foloseau la construirea locului de veci al faraonului Keops și se așezau pe platformele de lemn.

Nici un detaliu de organizare a șantierului nu fusese lăsat la voia întâmplării. Fiecare meșter, cu o înaltă calificare, își cunoștea locul. Toți știau că se construia o sursă

de energie care, după vechile texte, va face să dispară moartea.

Opera trebuind să înceapă de sus, prima piatră perfect tăiată nu era alta decât piatra piramidală, destinată să încoroneze edificiul.

Mânuind torţa, regele se pregătea s-o sacralizeze, marcând astfel adevăratul început al Marii Opere. În spatele lui, se afla arhitectul-şef, dotat cu două tăbliţe de o inestimabilă valoare, pe care erau gravate planurile marii piramide.

Torţa albă atinse piatra piramidală.

Ţâşni o rază de lumină care se răspândi, ca un val, peste întregul platou.

– Piatra a răspuns, declară regele. Sacrificiul celor trei oameni de excepţie nu va fi în zadar.

Leul verde mârâi.

– Devii nesuferit, spuse Djedi. Nu este încă ora mesei! Uite, chiar şi mie mi-e puţin foame. Bine... Pentru că e vorba de tine, o să mâncăm ceva.

Pe drumul spre bucătărie, magicianul îl întâlni pe prinţ, pierdut în gânduri.

– Pacea acestei oaze îţi este pe plac?

– Cine ar dori mai mult?

– Nefiind un bătrân retras din lume, te laşi pradă visurilor. După această indispensabilă perioadă de readaptare, trebuie să te întorci la curte.

– A o servi pe Maât, a administra regatul, a asigura fericirea populaţiei sunt sarcini nobile, dar...

– Dar nu ai chef să pleci singur! Vorbeşte-i lui Celeste, încearcă-ţi farmecele.

– Dacă dau greş?

– Oare ai pierdut gustul riscului?

Tânăra femeie era așezată sub un palmier, citind un poem care lăuda farmecele capitalei Celor Două Regate.

Ezitând, prințul se apropie.

– Vrei să locuiești aici?

– Hotărârea mea va depinde de a ta, Hor.

– Este exact ceea ce credeam că o să spui.

– Trebuie să înțeleg că...

– Trebuie. După încercările prin care am trecut împreună, cum am putea să ne despărțim?

– La masă! strigă Djedi. Ca să sărbătorim logodna voastră și întoarcerea la Memphis, vă ofer un adevărat banchet. Și nu trebuie să ciuguliți. La vârsta voastră, totul se digeră.

Ca toți cei care o contemplau, Hor și Celeste erau fermecați.

Acoperită cu un înveliș de calcar alb, care reflecta lumina, marea piramidă a lui Keops lega cerul cu pământul. Vorbea despre o regalitate spirituală, al cărei reprezentant printre oameni era faraonul.

Urmând cu scrupulozitate planurile aduse din cealaltă parte a realului, în timpul explorării camerelor lui Thot, arhitecții creaseră o capodoperă care va trece dincolo de timp.

Cei doi tineri erau conștienți că trăiesc o vârstă de aur. Spre deosebire de *Ka* a piramidei, ea nu va fi veșnică. Astfel, se bucurau de fiecare zi.

– După noul arhivar-șef, îi spuse prințul preotesei, am sarcina să pun la loc sigur cele două tăblițe pe care a înscris revelațiile invizibile. Ce loc îmi recomanzi?

– De ce nu chiar piramida?

– Am nevoie de acordul regelui.

În timp se se îndrepta spre palat cu cele două prețioase relicve, Hor observă că erau din nou goale.

Confortabil instalat în fotoliul lui monumental, Djedi bea vin proaspăt și mângâia coama leului.

– Pentru tine, ca și pentru mine, bătrâne prieten, momentul marii plecări se apropie. Sper că numărul de fapte bune pe care le-am făcut va fi mai mare decât al celor rele, în fața tribunalului divin! În orice caz, această existență n-a fost lipsită de haz. Construirea marii piramide n-a fost un privilegiu excepțional? Dar necazul cu oamenii este că sunt flecari și nestatornici. Într-o zi, vor lua acest monument drept un mormânt, o să-l vadă chiar ca pe o simplă îngrămădire de pietre. De aceasta a trebuit să se șteargă urmele camerelor secrete ale lui Thot. Dacă aventurieri ai spiritului ar afla de existența lor, nu trebuie decât să descopere din nou drumul pe care l-am trasat.

Cu un mormăit de satisfacție, leul aprobă.

Scăldat în lumina dulce a apusului, magicianul își mai turnă o cupă de vin.

Ruga

Timpul trece, dar nu trece peste tot.

Aici, în deșertul în care locuiesc într-un lăcaș din piatră seacă, oamenii sunt cei care trec și dispar.

Chiar dacă există imitații mai mult sau mai puțin reușite, soarele nu se ridică cu adevărat decât deasupra acestor piramide roase de căldură, de frig și de vânt. Până la apus, el parcurge durata eternității și atinge, în miezul nopții, etapele reînvierii. Viața își recapătă atunci gustul.

Ieri, astăzi și mâine devin identice, la limita dintre vizibil și invizibil.

Pentru că existența mi-a surâs, fără să uite să mă facă să plâng, îi datorez un adio liniștit. Acolo, o să fiu căutat peste tot, dar voi fi curând uitat. În fața liniștii și a solitudinii, îmi amintesc puțin câte puțin esențialul. Lipsit de hainele inutile, eliberat de legăturile artificiale, încep să văd și să înțeleg. Corpul se liniștește, sufletul se reconstruiește, spiritul se deschide.

Rugile mele nu se adresează nici lui Dumnezeu, nici oamenilor. Ele celebrează misterul, venerează lumina și folosesc ca drum, printre atâtea altele, gândurilor care fac să moară moartea și să se nască o privire.

Am fost serios avertizat de dificultatea, aproape insurmontabilă, de a-ți asuma funcția celui care se roagă, și nu am luat în râs această avertizare. Totuși, ora nu mi se părea potrivită pentru a face față Prezenței.

Amplitudinea ei mă surprindea mai mult în fiecare zi. Se dezvăluia în murmurul vântului, în mişcarea dunelor, în puterea soarelui, în zborul şoimului. Se încheia la apus şi se regenera în tenebre pentru a se oferi la infinit.

În calitatea mea, sunt însărcinat s-o observ. Şi această sarcină, care cere atenţie şi perseverenţă, foloseşte, poate, la păstrarea unei forme de viaţă, fără de care aerul ar deveni irespirabil. Nu e nevoie să speri ca să întreprinzi, nici să reuşeşti ca să perseverezi. Mi-am îndeplinit datoria, fie ce-o fi.

Pronunţarea cuvintelor mi se pare inutilă dacă nu conţin această Prezenţă. Irosind cuvântul, oamenii îl golesc de forţă. De aceea mă hrănesc din liniştea de unde se naşte verbul, această linişte atât de specială a unui deşert, pe care cei vechi îl vedeau transformat în sanctuar.

Nici un guvern nu se preocupă de asta, nici un om de ştiinţă nu-l studiază, nici un mijloc de informare nu se interesează de el. Şi este, fără îndoială, mai bine aşa.

Rămânând necunoscut, departe de orice agitaţie, el nu cunoaşte nici cea mai mică odihnă. Şi dacă discursurile lui dansează pe valurile timpului, ele amintesc neîncetat regula vârstei de aur, momentul când crocodilii nu muşcau şi spinii nu înţepau.

Valea cu Tamarini

Valea cu Tamarini era foarte aproape.

Uitând de drumul desfundat, de atitudinea de temut a șoferului și de riscurile la care mă puteam aștepta, trăiam împlinirea unui vis.

Valea cu Tamarini... Numele acestui loc sfânt mă urmărea de când pregăteam o misiune spre situl din Tunah el-Gebel, în Egiptul Mijlociu. Bineînțeles, studierea documentației arheologice nu lăsa loc unei speranțe cu privire la păstrarea monumentelor vechi, dar nu mă așteptam la un asemenea dezastru.

Din imensul templu al lui Thot, zeul cunoașterii, patronul scribilor, n-a rămas nimic. Și Valea cu Tamarini era înghițită de neant. Mai rău, peisajul însuși părea abandonat, supus unei uitări dureroase. Chiar magia palmierilor nu reușea să atenueze tristețea care impregna fiecare bucată din acest pământ martirizat.

Barbarii, vandalii și fanaticii știau ce să atace mai întâi: Thot, mesagerul luminii, transmițătorul cuvintelor puterii, autorul cărților care permit să construiești o civilizație și o societate pe soclul cunoașterii, și nu pe nisipurile mișcătoare ale credinței.

Toate pietrele sculptate cu iubire erau calcinate în cuptoarele cu var. Dispărute scenele ritualice celebrând comuniunea spiritului faraonului cu divinitățile; dispărute

textele rostite în fiecare zi, pentru a aduce în prezent „data primordială", creaţia vieţii.

Vagi urme ale unei capele servind ca toaletă municipală. Urcat pe o colină de moloz, un paznic oficial, înarmat cu o puşcă, mă privi cu furie când mă aventurai pe unicul drum mărginit de cocioabe. Femeile bântuiau precum nişte fantome îmbrăcate în negru, la fel şi copii murdari.

– Pe acolo, strigă paznicul.

Cât era de departe Egiptul nobilelor doamne cu parfumuri subtile şi rochii colorate, ţara oraşelor civilizate, ale căror case albe se ascundeau la umbra palmierilor, pământul iubit de zei şi acoperit de temple care celebrau uniunea vizibilului cu invizibilul!

Un puşti aruncă o piatră care aproape că mă lovi. Paznicul şi doi poliţişti mă încadrară. Furios, puştiul ţinti un câine bătrân şi şchiop, pe care nu-l rată. Schelălăitul lui de durere nu mă impresionă decât pe mine.

– Străinii n-au ce căuta pe acolo.

Paşii mă poartă spre ciudatul mormânt al lui Petosiris, mare preot al lui Thot, în ajunul cuceririi Egiptului de către Alexandru cel Mare. Petosiris cel înţelept a transmis „cuvintele zeului", hieroglifele pe care Thot le trecea de la un iniţiat la altul. Unele scene din capela lui eternă încercau să combine stilurile grec şi egiptean, ca şi cum această uniune contra naturii şi fără viitor ar fi salvat ceea ce nu mai putea fi salvat. Dar cele mai importante păstrau geniul ancestral şi conduceau pe drumul vieţii, în direcţia lui Bel Occident care primea sufletul drepţilor.

Soarele începea să apună. Aerul era de o dulceaţă şi de o puritate aproape supranaturale. Ieşii din mormâmt şi mă îndreptai direct spre deşert. Cu faţa la apus, mă aşezai pe panta unei dune.

Atunci se produse miracolul. Câinii vagabonzi se apropiară şi se aşezară în jurul meu, respectând liniştea

sfântă care tocmai punea stăpânire pe loc. Polițiștii înșiși tac și par să cadă în meditație. Nu exista decât imensul disc roșu-portocaliu care înghițea cerul. Nici un zgomot profan nu împiedica vocea strămoșilor să vibreze în lumina apusului.

Atunci văzui Valea cu Tamarini, templul lui Thot, preoții și preotesele îmbrăcați în in alb îndreptându-se spre sanctuar pentru a celebra ritualurile. În acest moment de o pace inefabilă, ultimele raze de soare îmbrăcau în aur pietrele ce păreau vii.

Cuprins

Christian Jacq

Au apărut:

Seria *Piatra Luminii*

Nefer cel Tăcut
Femeia Înțeleaptă
Panel cel Zelos
Locașul Adevărului

Seria *Misterele lui Osiris*

Arborele Vieții
Uneltirile Răului
Calea de Foc
Marele Secret

În seria *Mozart*
vor apărea:

Fiul Luminii
Fratele Focului
Iubitul lui Isis

Pentru prima dată în cariera sa de scriitor, Christian Jacq ne aduce în prim-plan o serie de povestiri din îndepărtatul Egipt. Povestiri pline de mister și magie. Artiști sau simpli aventurieri, păstori sau regi devin rând pe rând personaje de poveste. Povești din Egipt. Cu harul său, scriitorul creează o atmosferă unică și o vrajă care te captivează cu fiecare pagină citită. Căci cartea în întregimea ei este o chemare, chemarea unei lumi ce străbate timpul și te poartă spre secretele Marii Piramide.

rao international publishing company

ISBN 978-973-103-286-3

www.rao.ro
www.raobooks.com